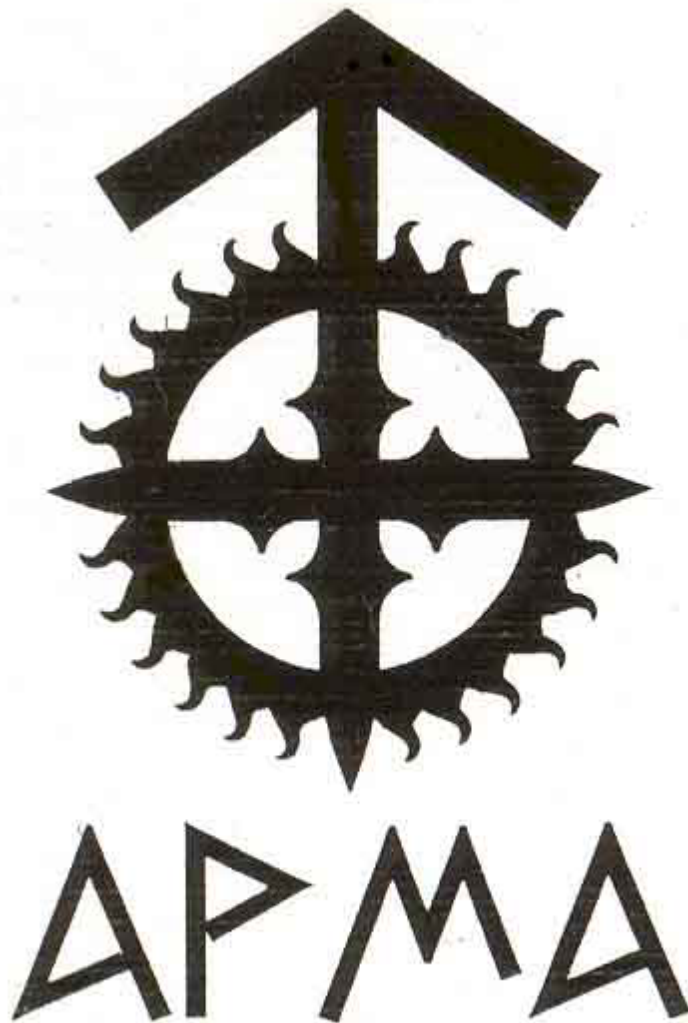

ΑΡΜΑ : Ο ΠΥΡΗΝ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ - ΚΥΤΤΑΡΟΝ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Εν Ολύμπω, Θερινόν Ηλιοστάσιον 2005

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τή, εν τώ, προεστώτι και άρχοντι επιστήμη, όλη σοφή αν είη η κατά φύσιν οικισθείσα πόλις· και τούτων, ως έοικε, φύσει ολίγιστον γίνεται γένος, ώ, προσήκει ταύτης της επιστήμης μεταλαγχάνειν ήν μόνην δει των άλλων επιστημών σοφίαν καλείσθαι. (Η κατά φύσιν ιεραρχημένη πόλις - ήτοι κατ' αντιστοιχίαν προς την έμφυτον κλίσιν και ικανότητα εκάστου - διαποτίζεται ολόκληρος εκ της σοφίας και της επιστήμης του ηγέτου και του άρχοντος· των δε ηγετών το γένος είναι φύσει, προφανώς, το ολιγαριθμότατον, εις το οποίον και ιδίως αρμόζει να είναι κοινωνός της επιστήμης ταύτης, πού μόνη εξ όλων των επιστημών αξίζει ν' αποκαλείται σοφία.) [Πλάτων, Πολιτεία 429 α]

Ανάγκη πολλή ομολογείν ότι γε τά αυτά εν εκάστω, ένεστιν ημών είδη τε και ήθη άπερ εν τή, πόλει. (Πρέπει κατ' ανάγκην να παραδεχθούμε ότι οι Πολιτείες κι οι ποιότητες που τις χαρακτηρίζουν προέρχονται από και απεικονίζουν τά άτομα που την απαρτίζουν) [Πλάτων, Πολιτεία 435 ε]

ΕΘΝΟΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ

Ο πνευματικός μας και φυλετικός αυτοπροσδιορισμός (πρβλ. «Ποιοί είμαστε») καθορίζει αναλόγως και τους πολιτικούς μας στόχους, τόσο εν το επίπεδον των αρχών, όσον και κατά τους επί μέρους σχεδιασμούς και πρακτικές. Τοιουτοτρόπως προβάλλονται οι χαρακτήρες και οι ποιότητες των φυλετικών μας αρχετύπων εκ του χώρου του ζώντος πνεύματος εν το επίπεδον της συλλογικής των (αλλά και ατομικής, κατά τάς υψίστας εξάρσεις των ηρώων) εκφάνσεως, όποτε και προκύπτει μία οργανική και αρρήκτως ενιαία Κοσμοθεωρία· όπου ο όρος «θεωρία» δεν σχετίζεται προς ο,τιδήποτε «θεωρητικόν» υπό την τρέχουσαν έννοιαν αλλά προς το άμεσον θεωρείν της αρχεγόνου και αληθούς συλλήψεως της πνευματικής ουσίας. Η πραγμάτωσις της, εμπυχούσης εν το επίπεδον της Πολιτικής ό,τι εφ' εξής θά φέρωμεν υπό τον περιεκτικόν όρον «Εθνοκοινοτισμός», αποτελεί και την υψίστην αποστολήν και στόχον ζωής ενός εκάστου μέλους του ΑΡΜΑΤΟΣ. Εν τά επόμενα θα σκιαγραφηθούν ωρισμένα θεμελιώδεις αρχαί του Εθνοκοινοτισμού. Η αναφορά των θα πρέπει μάλλον να θεωρηθή, ενδεικτική, παραδειγματικώς προσδιορίζουσα κατεύθυνσιν και ιδιοσυστασίαν του Εθνοκοινοτισμού κατά τρόπον εύληπτον, συγκεκριμένον, σαφή και περιεκτικόν.

I. ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ:

α'. Ο δεδομένος εθνοφυλετικός χαρακτήρ της γενεσιουργού μας πνευματικής Ουσίας καθορίζει χαρακτήρα, στόχους και κατεύθυνσιν τόσο διά την Κοινότητα όσον και διά το άτομον, ως αποστολήν συνειδητής αυτοπραγματώσεως και αληθούς δημιουργίας εν πιστότητι, τιμή, και ελευθερία. Κατά ταύτα η ανάπτυξις της ατομικής προσπαθείας εντάσσεται και καρποφορεί φυσικώς εν τήν Λαϊκήν Κοινότητα, οργανικώς εν ζώσαν απτήν Βούλησιν αποκρυσταλλουμένην διά τού Εθνοφυλετικού Κράτους.

Η εν λόγω, υπαγωγή και τού άριστου εν τήν ολότητα κατ' ουδέν υπαινίσσεται αταξίαν ή οίόν τινα συμβιβασμόν προς τήν Προκρούσειον δημοκρατικήν αντιστρεπτικήν ασχημίαν, καθώς ο δημοκρατικώς ειθισμένος κοινός νους σήμερα θα παρενόει, αλλ' ακριβώς συνεπάγεται τήν καθ' όλα τά επίπεδα οργανικήν Κοσμικήν ενότητα της Λαϊκής Κοινότητος, ερριζωμένην κατ' αρχήν εν τού Πνεύμα και τα συγκεκριμένα της θεία ολύμπια φυλετικά πρότυπα και εκδηλουμένην εν τήν απτήν

Κοινότητα καί, μάλιστα, εις τούς ατομικώς εξέχοντας αριστείς της: η Κοσμική αύτη διαχρονική ενότης, ως έκφανσις συγκεκριμένης μεταφυσικής πνευματικής ουσίας, μετά τών πλείστων αυτής απτών, ολιγώτερον ή περισσότερον ιδεατών, επί μέρους εκδηλώσεων, αποτελεί συνάμα το ασφαλές μέσον καί αναγκαίον θεμέλιον πάσης πνευματικώς υπερβατικής ουσιαστικής ατομικής διαφυγής εκ τής εντροπιακής εγωκεντρικής δεσμοτροπίας, ήτις συνήθως προλαμβάνει καί ανίσχει τήν υπέρβασι τών σιδηρών της κανόνων, μέτρων καί σταθμών. Τανάπαλιν δέ, πάσα τοιαύτη ατομική υπέρβασις λειτουργεί ως ουσιώδης ανελκυστήρ τής απτής ιστορικής Κοινότητος, καθ' όσον ακριβώς εκείνη υποστρέφεται ούτως εις τόν μεταφυσικόν της Πυρήνα, αμέσως δηλονότι αναζωογονουμένη υπό τών Προτύπων καί Αρχών της - ήτοι, πράγματι, τών ιδίων της δημιουργών θεών. Ο περί τόν συγκεκριμένον τής Κοινότητος κοινόν (ξυνόν, καθ' Ηράκλειτον) Πυρήνα εστιασμός είναι συνεχής, οργανικός, ατρεκής ολοκληρωτισμός, υπό τήν έννοιαν τού κοινού προκαθορισμού καί προσανατολισμού, δίκην στοιχειωδών μαγνητικών διπόλων υλικού φερομένου εντός μαγνητικού πεδίου: ο Εθνοκοινοτισμός μας είναι ακριβώς τό μαγνητικόν πεδίον τό εκ τού ως άνω Πυρήνος μας επικυριάρχως καί αδιαμφισβητήτως διεκτεινόμενον. Η κατά τά διάφορα επίπεδα κατίσχυσις του προχωρεί ομοκέντρως, αρμονικώς καί εν ιεραρχική, συνεργεία, πάντων τών μελών τής Κοινότητος - εξ αυτού τούτου ακόμη τού ορισμού τής Κοινότητος.

Η Ελευθερία είναι μόνον δυνατή μέσω, τής α-ληθείας καί τής αυθεντικότητος, ουδόλως δέ μέσω, τής εγωπαθούς αυθαιρεσίας, ανισορροπίας καί ανεπιγνωσίας, δι' ών τά πολλά ψεύδη υποκαθιστούν καί αλληλοσπαρασσόμενα ομονοούν μόνον κατά τής οργανικής αληθείας συνασπιζόμενα, τής οποίας η ισχύς εγκαθιδρυμένη αναφανδόν θά διέλυε τάς φαυλεπιφάυλους διαπλοκάς των. Τό απόλυτον ψεύδος καί η σύγχυσις αποτελούν απαραίτητον υπόβαθρον καί καταλύτην τών φαύλων μνηστήρων τής εξουσίας, τήν οποίαν μόνον εν ονόματι καί δυνάμει τού αρχαϊκού επιτάγματος «γένειο οίος εσσί» (Πινδάρου Πυθιονίκης β', 72^α) οι άριστοι αποκλειστικώς δικαιούνται - οι ίδιοι αυτοί όμως τούτο ως καθήκον καί ουχί ως δικαίωμα υπολαμβάνοντες· εν τούτω, δέ μόνω, δύναται καί η αληθής Ελευθερία νά επιτύχη, τήν ολοκλήρωσίν της ως πρωταρχική εντελέχεια. *Εν ώι απεναντίας, η εξουσία εις χείρας τών μή διαπνεομένων υπό τής οργανικής αληθείας καί επιταγής φαύλων απατεωνίσκων τής δημοκρατίας, καθίσταται έν απτόν οργανικόν ψεύδος, τεχνητώς τηρούμενον εν βαμψιφική, αδυνάμω, φυτοζωή, διά τής συνεχούς εκμυζήσεως τού αίματος καί τής ουσίας τών Εθνών. Τών οποίων η ποθητή διά τούς μύωπας αυτούς ασπάλακας τής διαπλοκής καί τής υποταγής οριστική διάλυσις, θά ωδήγει καί αυτήν ακόμη τήν σκιώδη των εξουσιάν εις αυτόματον κατάρρευσιν. Διότι τά παράσιτα δέν δύνανται νά υφίστανται άνευ τών εκμυζουμένων οργανισμών!*

Ως απτή Κοινότης νοείται πάσα οργανική εθνοφυλετική ενότης, της οποίας η πολιτική οντότης εκφράζεται ως παντί μέσω, καί δι' απεριορίστου αυτοθυσίας τών μελών της αντιπαράθεσις καί πόλεμος πρός τόν Εχθρόν, καθ' όλα τά επίπεδα καί εκδοχάς νοούμενον καί εκφαινόμενον. Ενότης κλιμακηδόν απαντώσα από του χωρίου

μέχρι του Έθνους, ως συνόλου ιστορικής του εις το παρόν εκφάνσεως, και μέχρις, εν τέλει, της κρισίμως σήμερον πρό της αποφασιστικωτάτης καί θανασίμως οριακής δοκιμασίας ισταμένης Αρίας μας φυλετικής Ομοεθνίας.

Πρότυπον υπόδειγμα Κοινότητος και εν ταυτώ, σποράν του αναγεννωμένου Έθνους αποτελεί το ΑΡΜΑ.

Κατά τήν παραδοσιακήν αρχήν τής αναλογίας (πρβλ. π.χ. René Guenon, «Ο Συμβολισμός τού Σταυρού»), επί τών άνω εδράζεται καί εκφύεται τό νόημα καί η υπόστασις πάσης αυθεντικής εκδηλώσεως - ήτις, λοιπόν, στερουμένη τού ενεργού της ανωτέρου ερείσματος καταρρέει εσωτερικώς, μηδενίζεται ή καί, περαιτέρω, εκταρταρούται εις τήν οντικήν αρνητικότητα, αφομοιουμένη υπό τών εντροπιακών δυνάμεων τού «ενεργού θανάτου», κατά τήν έκφρασιν τής θείας Μαξιμιανής Πόρτα (γνωστοτέρας ως Savitri Devi). *Ο δημοκρατικός πρός τά κάτω, τά άψυχα καί τά αγενέστερα, μέσω, τής διεστραμμένης δημοκρατικής αρχής, αντιπνευματικός αναγωγισμός, η «εκ τών κάτω αναγκαία δικαίωσις», φιλοσοφικώς ή θρησκευτικώς ή πολιτικώς ή επιστημονικώς ή κοινωνικώς, αποτελεί τήν εις δόγμα αναγωγήν τής Αντιστροφής καί τής Καταρρεύσεως.*

Κεντρικής εν τούτω, σημασίας είναι καί τό εξής πλατωνικόν: «Τρία τριχί, ψυχής εν ημίν είδη κατώκισται, ... διό φυλακτέον όπως άν (:προσοχή, νά) έχωσι τάς κινήσεις πρός άλληλα συμμετρους. Τό δέ δή περί τού κυριωτάτου παρ' ημίν ψυχής είδους διανοείσθαι δει τήδε, ως άρα αυτό δαίμονα θεός εκάστω, δέδωκεν, τούτο ό δή φαμεν οικείν μέν ημών επ' άκρω, [·κορυφή,] τώ, σώματι, πρός δέ τήν εν ουρανώ, συγγένειαν από γής ημάς αίρειν ως όντας φωτόν ουκ έγγειον αλλά ουράνιον, ορθότατα λέγοντες. Εκείθεν γάρ, όθεν η πρώτη τής ψυχής γένεσις έφυ, τό θείον τήν κεφαλήν ημών ανακρεμαννύν ορθοί πάν τό σώμα. ... Τώ, δ' εν ημίν θείω, συγγενείς εισιν κινήσεις αι τού παντός διανοήσεις καί περιφοραί.» [Τίμαιος 89c-90a,d].

Τό Κράτος έχει, υπό τήν βέβηλον αστικήν προσέγγισιν τού ιουδαιομασονικού «διαφωτισμού», απολέσει πάν ίχνος μεταφυσικού ερείσματος/πνοής καί ενεργού πατρογονικής πνευματικής-αματικής εστίασεως καί ιδιοσυστασίας, ως αυτονοήτως υποκειμένων πνευματικών/«οργανικών» [ούτως ειπείν, υπό επεκτεταμένην έννοιαν] πρός τήν διαπνέουσαν πρωταρχικήν οντότητα καί ουσίαν δεσμών· εμπνεύσεως καί ενεργείας εις τήν κοσμικώς ενηρμονισμένην εθνοκοινοτικήν υπόστασιν χαρακτηριστικώς επιτελουμένης ιδιαίτέρως διά τής αυθυπερβάσεως τών ατόμων της πρός τήν πρωταρχικήν αγνότητα καί αυταπάρνησιν καί αυτοθυσίαν τού μαχητού. Η παρούσα αποκοπή τής Κοινότητος καί τών μελών της εκ τού ίδιου της ανωτέρου συνέχοντος νοήματος, τού **υψηλού της δηλαδή Εαυτού**, συνδυαζομένη πρός τόν υποδαυλισμόν καί καρκινωματικήν έκρηξιν τής κατωτέρας φύσεως εντός τών ατόμων καθ' έκαστα αλλά καί τών κοινωνιών ατόμων καί Κοινοτήτων εσωτερικώς αλλά καί αμοιβαίως, **παρουσιάζεται** (εν μιά, καθολική, αντιστροφή, τής κλίμακος, ορωμένης πλέον εκ τής σκοπιάς ουχί τού όντος αλλά τού αυτοβαυκαλισμού τού σκοτεινού καί χθονίου εγωπαθούς κελύφους καί τής συναφούς ανουσίου κατοπτρικής εικονικότητος, κατ' εξοχήν εγγενών γνωρισμάτων καί πεδίων δράσεως τού αστικού υλιστικού δημοκρατικού μορφώματος) ως «απελευθέρωσις» καί «ποθητή» **αποχαλίνωσις** τής απεριορίστου καί **εξ άνωθεν ουσιαστικών αυτοπροσδιορισμών καί συνδέσμων ανεξελέγκτου ερεβύδους «ατομικής αυθαιφείας»**. Τούτο μέν είναι ευνόητον ως εκ τής ανεστραμμένης οπτικής εκ τού υποστασιακού χώρου τών ανουσιών (κατοπτρικών) ειδώλων, οίον η κομπάζουσα αστική εξωστρεφής εγωπάθεια καί ο δι' αποκοπής καί εκκεντρώσεως ένδοθεν μαρασμός· τό κρατούν όμως καί πολλαπλασιαζόμενον χάος καί η καλλιεργουμένη καλπάζουσα σύγχυσις επιτρέπει, αλλά καί απαιτεί, περαιτέρω καί (προσωρινάς...) εξιδανικεύσεις-τραγελάφους εις νευρωτικά δόγματα τών τοιούτων προσχηματικών αντιπνευματικών «ιδεωδών»-συνδρόμων καί διεσταλμένων πομπολύγων, αποκρυσταλλουμένων καί εις κακοτέχνους συρραφάς τών εις θέσφατα θεσπιζομένων ανεπτυγμένων ανουσιοτήτων εις εκτρωματικά «συντάγματα» άνευ Πνοής, Ενεργείας, Βουλήσεως καί ψυχής καί ερριζωμένης πνευματικής οντότητος ουδεμιάς, αλλ' εις εξουσίαν τυραννικήν καί συνωμοτικώς αυθαιφετούσαν δίκην προσχηματικού υποβάθρου στηρίζοντα καί ευπρεπίζοντα τούς εικονικούς αστοτσαρλατάνους τής δημοκρατικής (αυτ)απάτης. Η αφηνιασμένη διαστροφή καί η αντιστροφή

είναι παράλληλος καθ' όλα τὰ επίπεδα, τόσο ατομικά όσο και κατά είδη και κοινωνίας· αντιστοίχως και η ανόρθωσις και συναρμογή είναι μόνον εφικτή δι' άνωθεν αφορμωμένης εκ παραλλήλου εις όλα τὰ επίπεδα αναδράσεως και ανορθώσεως.

Η απώλεια τού εσωτερικού νήματος και στοιχειώδους, ακόμη, αυτογνωσίας έχει μάλιστα εκτραπή, και συμφώνως προς τας συνεπείας τής προαναφερθείσης αρχής τής αναλογίας επιπέδων, μέχρι τής πλέον πρωτοφανούς ανοησίας και απιθάνου παρανοίας, ατομικής και συλλογικής, και εν σχέσει προς αυτά ταύτα τὰ, αυτονομία διά τόν τελευταίον «πρωτόγονον», προφανή φυσικά και, γενικώτερον, οργανικά δεδομένα - δυνάμει και τών ειδικών συνθηκών «θερμοκηπίου» τών αστικών κοινωνιών, καθιστωσών δυνατήν επί μακρόν φαντασίωσιν και καλλιέργειαν οιασδήποτε μωρίας (απαγορευτικώς επωδύνου εντός τών ατέγκτων κόλπων τής Φύσεως!) και παραγνώρισιν/περιφρόνησιν τών πλέον στοιχειωδών αρχών και νόμων τής Φυσικής Τάξεως, αφού ήδη η Φύσις τούς είναι άγνωστος έως ευθέως εχθρική... Η Φύσις παρουσιάζεται και απαιτεί σεβασμόν παραλλήλως εις όλα τὰ επίπεδα, εντός και εκτός μας, εν ταις κοινωνίαις και πόλεσι όπως και εκτός, κατά τήν εμπειρίαν και βίωσιν τών κινδύνων της και τού επαλλήλως και διηλεκώς ενελισσομένου κοσμικού εν ταύτη, συμβολισμού και νομοτελείας, εν αρμονία, και εσωτερική, ελευθερία, συντονιζομένου προς εαυτόν και τόν Κόσμον τού εν ταύτη, αναβαπτιζομένου Νέου Ανθρώπου. Ο δημοκρατικός εκφυλισμός, προπαγάνδα και «παιδεία» προάγουσιν τήν θεωρητικήν και πρακτικήν καταστροφήν τής Οργανικότητας και τής Φύσεως, τής ίδιας φύσεως βεβαίως αρχικώς, εις τὰ πλέον στοιχειώδη, μέ πανειρηνιστικάς φαντασιώσεις, «ανάφρασιν» αλλά πραγματικώς αντιστροφήν τών πλέον στοιχειωδών αρχών και ιδεωδών τής φυσικής και πνευματικής υπεροχής, τής υγείας, τής ρώμης, τού φυσικού κάλλους, τής αρμονίας, τής τάξεως, τής (αυτο-)πειθαρχίας ακόμη δέ και τού θεμελιώδους διαφορισμού χαρακτήρων φυλών και φύλων. Τά αποτελέσματα δέν θά ηδύναντο παρά νά είναι τὰ σημερινά ναύαγια κοινωνιών ψυχονευρωτικών τραγελαφικών ατόμων-«τενεκέδων», μή ενθυμιζόντων ουδέ καν γελοιογραφίας τού εαυτού των, εάν τις τούς συνέκρινε προς προσφάτους των προγόνους... Η εντός τών τεχνητών προστατευτικών κελύφων (σχολείων, κομμάτων, Πανεπιστημιακών αναρχικών ασύλων/θερμοκοιτίδων ναρκωτικών, υποκοουλτούρας και πολιτικής ορθότητας - αποκαθιστωμένων εκεί εις τήν φυσικήν των ουσιώδη ταύτισιν - κ.ο.κ.) εξωτερική διασφάλισις τής προσκαίρου ως εκ τού συμπλέγματος αυταπατών και διαστροφών τους προφανούς «ατιμωρησίας», εν αντιθέσει προς τας αυτομάτους και σοβαράς επαναδραστικάς συνεπείας εν τή, Φύσει και μακράν υποπολλαπλασιών τυχόν παρομοίων αστοχημάτων, «προφανούς» τουλάχιστον καθ' ά οι οικόσιτοι ούτοι αρουραίοι δύνανται αμέσως νά αισθανθούσιν, τούς επιτρέπει, εις εκθετικήν προς τήν θερμοκηπιακήν ταύτην αστικήν ασυλίαν συνάρτησιν, νά διογκώσουν τερατωδώς και οργανώσουν τὰ συμπλέγματα και σύνδρομα τής Αυταπάτης, επεκτεινομένης ούτω εις όλα τὰ επίπεδα και τομείς, δίκην αντιφυσικής φανατικής νοσηρότητος και επιθετικής καταστροφικής βλακειάς· η οποία και αποτελεί τόν (αυτόματον) νωτιαίον μυελόν τού Συστήματος. Ο νούς του όμως ευρίσκειται εντός Στοών και Συναγωγών! Εν όσωι, ο ισχνός μυελός τών «μορφωμένων δημοκρατικών αστών» ολοσχερέστερον διολισθαίνει εις πομφολυγώδη χιμαφικήν εικονικότητα, ικανός τό πολύ νά επικαλύψη, μεθοδικώς και εθελούφως τὰ χαινόντα ρήγματα («επικινδύνως» διαλανθανόντων σπαραγμάτων αυτογνωσίας), εις ατομικόν όπως και εις συλλογικόν επίπεδον, εν μιά, αυτοσυντηρητική, αναδραστική, λειτουργία, τού εικονοποιητικού συνδρόμου - όμως, μακροσκοπικώς, αι εικονικότητες της χρηματιστικής βάσεως της ανεστραμμένης καπιταλιστο-δημοκρατικής νευρωτικώς αναψηλαφούσης αγκυρώσεως, συν-γενώς ανάγονται εις την δολίαν επιτηρούσαν ιουδαϊκότητα των αοράτων «κέντρων».

Όπου μία (βδελυρώς...) οικεία εκ τών συλλογικών προκύπτουσα συνεπειών τυπική εικών είναι νά επιστρέφουν σχεδόν δαφνοστεφείς εξ άρτι διαπραγείσης αφάτου Προδοσίας οι «ηγέταις»-ορντινάται - ελέω, βεβαίως αποκλειστικώς τής μεθοδευμένης και συστηματικής δημοκρατικής Απάτης επί τού νοσούντος και κερηβαρούντος αβούλου και διαλελυμένου «λαού», αφού και η πλέον μετρία υπεύθυνος κρίσις και καταλογισμός ευθυνών θά τούς ωδήγει εις τό απόσπασμα, ως ελαχίστην απολύτρωσιν. Ώστε:

α'1. Η Φύσις είναι ο Ναός τού Πνεύματος, η δέ περιφρόνησις και αντιστράτευσις της, η έξωσις τών Αρχών και Νόμων της δέν συνιστά, κατ' ουδένα τρόπον «υπέρβασιν» ή «πολιτισμόν» αλλ', απεναντίας, καταβύθισιν εις τό νοσηρόν

Χάος εξεζητημένης («πνευματώδους» - ή «ουμανιστικής», «χριστιανικής» κ.ο.κ.) αντιπνευματικότητας, συρούσης και περιελκούσης τόν άνθρωπον εις οντικά επίπεδα κατώτερα και αυτής τής ανυπαρξίας, ήτοι φέροντα πρόσημον απολύτως αρνητικόν, πολύ κατωτέρω άρα και τού εσχάτου ελευθέρου φυσικού μέλους τού ζωικού βασιλείου - τό οποίον οργανικώς επιτελεί τόν ρόλον του κατά φύσιν!

Οι Νόμοι τής Φύσεως και τού Κόσμου θεμελιώνουν εντός μας εγγενώς και, διά τής συνεχιζομένης μας βιωματικής εντρυφήσεως εις τήν Φύσιν, επίσης ακλονήτως, τās κοσμικās αρχάς και αξιώματα τής Οργανικότητας, τής Ιεραρχίας και τού καθολικού Αγώνος: αι οποίαι και κατ' εξοχήν εντός μας αναδεικνύονται και ανυψούνται υφ' ημών τών ιδίων, ως φορέων ενός Είδους συνειδητώς συμπολεμούτος και συνδημιουργούτος μετά τής ανελικτικής δημιουργικής μορφοποιού δυνάμεως τού Πνεύματος εν Ελευθερία, και Αυτογνωσία, δι' ών και αποκαθίσταται η αρχέγονος ταυτοποιός Ουσία τού Είδους, τής Φυλής μας, και η βαθυτέρα της ενότης μέσω, τού επανευρισκομένου της εγγενούς νοήματος και Θείας αποστολής.

Τό σημείον τής εκκινήσεώς μας είναι τό ουσιαστικόν Κέντρον, εις τόν αντίποδα τής καταβαραθρώσεως και αντιστροφής τής παρούσης καταστάσεως.

Ίδιον τής απελευθερωτικής καταλυτικής ουσιαστικής σχέσεως του ατόμου πρός τήν ουσιαστικήν Κοινότητα είναι και η αποδυνάμωσις εκείνου τού «εσωτερικού κατοπτρισμού» ο οποίος ειδωλοποιεί και «αποκελυφώνει» το άτομον, αποστερών αυτό τής ουσίας και τής αμέσου του αυθεντικότητος· ο μύθος περί της διά τού απαντωμένου βλέμματος απολιθούσης Μεδούσης και τού αποκεφαλιστού της απολλωνίου ήρωος Περσέως, αφιερώντος τήν αποτροπαίαν κεφαλήν εις τήν μάχιμον Αθηνάν, πρόμαχον ύμιστον της Ολυμπίας Σοφίας τού Πατρός Διός, προς αποτροπήν των εχθρών της, εχθρών της αυθεντικότητος άρα και κατοπτροπλήκτων, διά τού ιδίου των ούτω δηλητηρίου εξουδετερουμένων, είναι αποκαλυπτικότητας εν τή, εμβαθύνσει του! Η Κοινότης τού Αίματος και τού Πνεύματος εν οργανική, φυσική, ενότητι αποτελεί και τόν φυσικόν καταλύτην-προϋπόθεσιν τοιούτων διεργασιών και υπερβάσεων, διά των οποίων και μόνον αι τοιαύται απταί Κοινότητες, οίον Έθνη, ου μόνον την μεγαλουργίαν και την καρποφορίαν πνευματικών ημιθέων αλλά και αυτήν ταύτην εισέτι την επιβίωσιν των, προϋποθέτουσαν ανιδιοτελή προσφοράν και αυτοθυσίαν, διασφαλίζουν. Ούτω διά της θεμελιώδους ταύτης εθνοκοινοτικής μεταφυσικής προσεγγίσεως και μόνον ανοίγουν πράγματι οι δρόμοι τού Πνεύματος, τής ηρωικής αυτοσυγκεντρώσεως, αυθυπερβάσεως και δράσεως, της αληθούς ολυμπιακής δημιουργίας. Ανακαλούμεν σχετικώς και τό εξής απόσπασμα εκ τού εισαγωγικού μας κεμμένου «Ποιοί είμαστε»:

« Κατά ταύτα, εις ό,τι μέν αφορά, αυτόν καθ' εαυτόν τον Πυρήνα αναφοράς μας και τον χαρακτήρα του, ως υποκειμένης οντότητος, πρόκειται περί ζητήματος κατ' αρχήν φυλετικώς καθωρισμένου· εν συνεχεία, δε, εναπόκειται εις την εσωτερικήν διαύγειαν, συναίσθησιν Τιμής αλλά και έγκυρον καθοδήγησιν εντός οργανικών κοινοτικών πλαισίων-συνδέσμων η πραγμάτωσις (κατ' Αγχιβασίην, εις Ηρακλείτειον ορολογίαν) αυτής της Οντότητος, αφού την οσμισθούν, την γευθούν. Τούτο είναι, κατ' αρχήν, ζήτημα εξόχως ατομικόν και εξόχως κοινόν («ξυνόν», Ηράκλ.), εν ταυτώ: πράγμα πού δεν προκύπτει ως αντίθεσις αλλ' ως δυναμική ενότης, εφ' όσον ο σύνδεσμος τών δύο είναι μία ουσιώδης εθνοφυλετική Κοινότης, αριστοκρατικώς καθοδηγούμενη συμφώνως προς τας ηρωικās αρχάς της φωτοτρόπως ανοδικής και φύσει κεντρομόλου Ολυμπιακής Φυλής. Απεναντίας, λοιπόν, η κατά τά ως άνω δρώσα ατομική επίγνωσις συμπληρώνει την πρώτην αφελή κοινοτικήν (φρατριακήν) έκφανσιν της Ουσίας εις μίαν πλήρη τριάδα Πνεύματος-Κοινότητος-Ατόμου - προϋπόθεσιν θεμελιώδη κάθε αληθούς Ιστορικής Μεγαλουργίας. » (Ως πρός τήν ανάδειξιν τής εν τή, ενότητι ταύτη, εν δυνάμει ατομικής αξίας πρβλ. και «Πολιτειακά Αρχαί» β', καθώς και τά περί Παιδείας).

Πρός ταύτην δέον νά αντιπαραβληθή, αφ' ενός μέν η επί τής μικροεγωγικής ιδιοτελείας κατ' αρχήν εδραζομένη σημιτογενής θρησκοληψία τών αποπροσηνατολισμένων και αφηρωσοποιημένων θλιβερών

μαζών της εποχής μας (ευρύτατα νοουμένης) αφ' ετέρου δέ η δίκην πασαρέλας παντελής ειδωλοποιός εκκελύφωσις των μετόχων των σημερινών αντιηρωικών και αντιπνευματικών κοινωνιών μετά τών οικείων των διεργασιών τού ναρκισσισμού, της πλέον βδελυράς και νοσηράς εγωπαθείας και τού «image making»...

Αξίζει επίσης, και διά να μή νομισθῆ, ακόμη ότι η πνευματική και μεταφυσική αὐτή θεμελίωσις τού Εθνοκοινοτισμοῦ αποτελεί ἰδικήν μας ἀπόλυτον πρωτοτυπίαν καί νεωτεριστικὴν ρῆξιν πρὸς τὰ ἱστορικά πλαίσια τῆς πολιτικῆς μας παραδόσεως, ν' αναφέρωμεν σχετικόν ἀπόσπασμα ἐκ τού ἔργου «Mein Kampf» («Ὁ Αγὼν μου», ἡ υπάρχουσα ἐλληνόφωνος μετάφρασις τού ὁποίου εἶναι μάλλον παράφρασις κυριολεκτικῶς - και σκοπίμως!) τού μεγίστου ἀναμορφωτοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ:

«Τό θεμελιώδες ἐκεῖνον **φρόνημα** ἐπὶ τού ὁποίου ἡ τοιαύτη ἐνέργεια (: ομιλεῖ περὶ τῆς **αυτοθυσίας**) εὐδοκίμει ἀποκαλούμεν, - και κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τόν ἐγωισμόν, τὴν ἰδιοτέλειαν - Ἰδεαλισμόν.

... Μόνον οὗτος καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἰκανοὺς ν' ἀναγνωρίσουν ἐκουσίως και προθύμως τὴν προτεραιότητα τῆς ρώμης και τῆς δυνάμεως, καθιστῶν τούτους τοιοῦτοτρόπως ἓνα μόριον ἀπειροστόν τῆς καθολικῆς ἐκείνης Τάξεως, ἣτις διέπει και διαμορφώνει τὸ ὅλον Σύμπαν.

Ὁ Ἰδεαλισμὸς ἐν τῇ ἀγνοτάτῃ του ἐκδοχῆ, εἶναι ἀσυνειδήτως καί φορεὺς τῆς βαθυτάτης μεταφυσικῆς ἐπιγνώσεως (tiefste Erkenntnis). ... Ἄπαξ ὅμως και ὁ ἐγωισμὸς καταστῆ, ὁ κύριος (:κυβερνήτης) ἐνός Λαοῦ, χαλοῦν (:χαλαρώνουν) οἱ ἀρμοὶ και οἱ συνεκτικοὶ δεσμοὶ τῆς Τάξεως, ἐν δέ τῇ ἐπιδιώξει τῆς ἰδίας ἀτομικῆς εὐδαμονίας οἱ ἄνθρωποι ἐκπίπτουν τὸ πρῶτον πράγματι ἐκ τού Οὐρανοῦ εἰς τὴν Κόλασιν.» («Mein Kampf» I:11/ σελ. 327-8 πρωτοτύπου). Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐδῶ ἀναφερομένη «βαθυτάτη μεταφυσικὴ ἐπίγνωσις» μάλλον ἀνεπαρκῶς χαρακτηρίζεται ὡς «Ἰδεαλισμὸς», ἀφοῦ ὁ τελευταῖος ὅρος συνάδει μάλλον πρὸς «ιδεῶδη» παρά πρὸς Ἰδέας ζώσας, ὡς μεταφυσικῆς πραγματικότητος, ὅπως πράγματι καί τὰς συνέλαβεν, ἄλλως τε, καί ἐφήρμοσεν ἡ Κοσμικὴ μεγαλοφυΐα τού Ἀδόλφου Χίτλερ. Ὅμως ἡ ἀνεπάρκεια αὐτῆ δέον ν' ἀναχθῆ, εἰς τὰ ἐν τῷ Γερμανικῷ, καλουμένῳ, Ἰδεαλισμῷ, ἐγγενῶς ἐμφυλοχωρούντα στοιχεῖα εἰκονικότητος, ὅπως παρά Εγέλωι (Hegel), πρακτικῶς ὅμως μὴ υιοθετούμενα ὑπὸ τῆς αὐθεντικῆς ἀνασυντάξεως, τελικῶς, τῶν φωτεινῶν δυνάμεων τῆς Ἀρίας Συνειδήσεως καί Βουλήσεως, τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος ἀπετέλεσεν κορυφαίαν ἐκδήλωσιν. Ἡ ὀργανικὴ Δύναμις, ἡ μαχομένη ἀνιδιοτέλεια καί ἡ συγκεκριμένη, ἐνιαῖα πνευματικὴ/βιολογικὴ, ταυτότης διαχωρίζουν τὴν Ἰδέαν ἐκ τού οἴου ἀφηρημένου αὐθαιρέτου «ιδεῶδους»: τῆς Ἰδέας ταύτης φορεὺς δύναται μόνον νά εἶναι ὁ εἰς ἐπίγνωσιν ἀναγεννηθεὶς Ἄριος, τῶν λοιπῶν ἀπλῶς λογιζομένων ὡς δυνάμει (...ἴσως!), οὐχὶ θέσει, Ἀρίων.

Ἐδῶ ἐπίσης ἐν παρόδῳ, θ' ἀντιδιαστέλλωμεν τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς, πάντως μεγαλοφυοῦς, συλλήψεως τῶν Εθμικῶν Κύκλων (Kulturkreislehre) τού Oswald Spengler: ἡ ἐλλειμματικότης του ἀνάγεται εἰς τὴν πλημμελή ὑπ' ἐκείνου κατανόησιν τῆς θεμελιωδῆς καί ριζικῆς πνευματικῆς διαστάσεως τῆς Φυλῆς, διαστάσεως τῆς ὁποίας καί ἀποκρυσταλλώσεσις οἱ τοιοῦτοι Εθμικοὶ Κύκλοι ἀποτελοῦν. Πλημμέλεια ἣτις καί κατ' ἄλλον τρόπον θά ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ, καί εἰς τόν μέγαν Alfred Rosenberg, ὅστις δέν φαίνεται νά ἐξετίμησε δεόντως τὴν θετικὴν βᾶσιν τῆς Σπενγλερίου συλλήψεως, ἐπικεντρώσας οὕτω τὰς κατ' αὐτῆς βολὰς του εἰς τὰ ἐκ τῆς πλημμελείας τῆς παρεπόμενα σοβαρὰ ἐλλείμματα, τὰς συνεπειὰς δηλαδὴ, ἀφοῦ δέν ἠδυνήθη νά ἐπισκοπήσῃ, ἐντοπίσῃ, καί συμπληρώσῃ τὴν ἀρχικὴν καί ἐκεῖνα προεικάζουσαν πρωτογενῆ τῆς ἐλλειπτικότητά εἰς τὸ καθαρῶς πνευματικόν ἐπίπεδον. Οὔτε δέ βεβαίως καί ὁ ἐκπληκτικῶς οξυδερκῆς ἐκεῖνος ἀναλυτῆς-οραματιστῆς, μαθητῆς τού Spengler, ὁ ἀμερικανὸς Francis Parker Yockey, τού ὁποίου τὸ «Imperium» εἶναι πράγματι μνημειώδες ἔργον, κατῴρθωσε πλήρως ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν σύλληψιν εἰς τὴν ἀκεραίαν τῆς πληρότητας: Ἡ Πλωτίνειος ἐνάργεια τῆς υπερβατικῆς ἀλλ' ἐνδομύχως ἐνεργοῦσης Ἰδέας προσηγγίσθη μὲν κάπως, ὄχι ὅμως τόσο ὥστε ν' ἀποκαθλώσῃ τὴν πνευματικὴν προτυποῦσαν οντότητα τῆς Φυλῆς εἰς τὴν πληρότητα ἐκείνην, ἣτις πλήρως θά συνήνου τὰ θεμελιώδη πορίσματα τού Alfred Rosenberg μετὰ τῶν ἀρχικῶν ἐμπνεύσεων τού Oswald Spengler. Καί ὅμως, αὐτὸ δέν κατῴρθωθη ὄχι τυχαίως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ προϋποτιθεμένη πρὸς τούτο μεστότης δέν εἶχεν εἰσέτι ἐπιτευχθῆ. ἄπομψ ἀμέσως δικαιουμένη ἐκ τῆς ὑπομνήσεως ὅτι τὰς πρὸς τούτο ἀπαιτουμένας ὁδηγίας θά ἠδύνατο τις προχεῖρως ν' ἀνεύρῃ, εἰς τὸ ἀπαράμυλλον ἔργον τού μεγάλου διδασκάλου Julius Enoia. Διότι ἡ ὠρίμανσις καί, πολλῶν, μάλλον, ἡ ἐπίτευξις δέν μεταβιβάζονται δι' ἀκαδημαϊκῶν μέσων.

Ἡ Σύλληψις μας ὅμως ἀποκαθίσταται πλέον ἤδη εἰς τὴν ἀκεραίαν τῆς ολυμπιακῆς πρωτοαρίαν πληρότητα, ἣτις καί μόνη κέκτηται, ἢ μάλλον ἀφ' ἐαυτῆς συνιστᾷ, τὸ μέγα μυστικόν τῆς Δράσεως καί τῆς Νίκης - ὥστε ἐν τέλει νά δικαιωθῆ, καί ἡ νοσταλγὸς ἐπιθυμία τού Oswald Spengler πρὸς τὴν ἀληθῆ

καί μεγάλην Πολιτικήν: «Ο κόσμος έχει πλέον απαυδήσει τά χρηματο-οικονομικά. Προσβλέπει λοιπόν πρὸς σωτηρίαν ἀπὸ κάπου, τέλος πάντων ἀπὸ μίαν πραγματικὴν ἐστίαν Τιμῆς καί Ἰπποσύνης, εγγενοῦς ευγενείας, ἀνιδιοτελείας καί καθήκοντος.»

Πρέπει ὁμῶς ἐνταῦθα νὰ ἐξαρθοῦν καί αἱ πολιτειακαὶ συνέπειαι τῆς τοιαύτης αὐθεντικῶς ὑψηλόφρονος καί ἐπὶ τὰς πρωταρχὰς προσηλωμένης συλλήψεως. Κυρίως δὲ πρέπει, ὅσω, καί ἂν τοῦτο θὰ ἔδει νὰ εἶναι προφανές, νὰ υπογραμμισθῇ, ἡ ἐκ θεμελίων διαμετρικὴ ἀντίθεση, κατὰ τε τὴν φύσιν καί τὸ ποιόν, τοῦ Ἐθνοκοινοτικοῦ Κράτους πρὸς τὸ κρατοῦν ἀστικὸν καρκίνωμα, τὸ δημοκρατικὸν δηλαδὴ κράτος ὅπερ (δῆθεν ἐξ ὀνόματος τοῦ λαοῦ, ἐνός λαοῦ τοῦ οὐοίου το πνευματικὸν καί βιολογικὸν θεμέλιον ο μαρξιστοφιλελεύθερος ἀστισμός κατ' ἀρχὴν ἀρνείται καί ἐξ ὀρισμοῦ υποσκάπτει, δι' υποβιβασμοῦ του ἐκ τῆς ὀργανικῆς του συγκεκριμένης πνευματικῆς-ιστορικῆς-βιολογικῆς ἀδιαρρήκτου οὐσιαστικῆς φυσικῆς ὑποστάσεως εἰς συμπύλημα τυχαρπαστον ἀποκεκομμένων ἀτόμων, ὡς εἰκῆ, εἰς ἀμορφον καταναλωτικὴν φαιάν ψηφομάζαν συγκολλημένων καί συναθροισμένων, δυνάμει, θεωρητικῶς τουλάχιστον ὑποτιθεμένων, ἀμοιβαίως διαπλεκομένων ἰδιοτελειῶν καί ἀφηρημένων παραπλανητικῶν «κοινωνικῶν συμβολαίων») τόσον ἐξ ὑπαρχῆς εἶναι κατωτέρας ὑφῆς καὶ χθαμαλῆς κατευθύνσεως, ὥστε ἀναποφεύκτως καί βεβαίως νὰ καταλήγῃ, εἰς αὐτὸ τὸ ὀποῖον σήμερον ἐμφανῶς καί σχεδὸν ἀπροσχηματίστως, διὰ πάντα μὴ μακαρίως μετὰ τῆς παθητικῆς μάζης ὑπνώττοντα, ἐκπροσωπεῖ: ἤτοι εἰς προαγωγὸν ληστρικῶς τὸ δημόσιον συμφέρον καί τὴν παραλελυμένην ἀβουλον μάζαν λυμαιομένων συμμοριῶν-κομμάτων, ἐναλλάξ κεντρικῶς τὴν Σκηνήν τοῦ θεάτρου σκιῶν «Ἐλληνικὴ Δημοκρατία, Α.Ε.», δίκην ἀνωνώμου ἐταιρίας, καταλαμβανουσῶν, πρὸς δουλικὴν ἐξυπηρέτησιν, ἐν ὀνόματι πάντοτε «τοῦ κυριάρχου λαοῦ», εἴτε τῶν «ἀτύπων» παρασκηνιακῶν προαγωγῶν καί «ευγενῶν» χορηγῶν τῆς Σκηνῆς, εἴτε τῶν ληστρικῶν τραπεζικῶν καί συναφῶν καταχραστικῶν θεσμικῶς «ἐγκαθιδρυμένων» ἀπομυζητῶν τοῦ αἵματος τοῦ ... «κυβερνῶντος» λαοῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν γοερῶς καί βδελυρῶς παράφωνον, διαλυτικὴν πάσης ἐσωτερικῆς συνοχῆς καί πρὸς τὸ ἴδιον εἶδος συναφείας ἐνορχήστρωσιν, μεθοδικῶς παραδίδεται οὐ μόνον εἰς τὸν συγκεκριμένον του ἀποπροσανατολισμὸν καί στροβιλισμόν εἰς τὴν ἀφανίζουσαν χασοτικὴν δίνην, ἀλλ' ἀγεται μεθοδικῶς εἰς (ἐλέω, Ὑπνου) σιωπηρὰν κατάπνιξιν καί γενοκτονίαν: πρῶτον μὲν τὴν συνοπτικῶς περιγραφομένην πνευματικὴν καί πολιτιστικὴν θυσίαν τοῦ πολυτίμου του πυρήνος-ταυτότητος εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀφηνιασμένης ὑποδαυλιζομένης οἰήσεως τοῦ ἀποχρωματισμένου καί ἀνερματίστου ὀχλου, οἰήσεως συνοδοῦ τῆς πλέον ἀκράϊας ἐθελουφλίας καί καλπαζούσης ἐπιθετικῆς ἠλιθιότητος, χάριν πάντοτε τοῦ προχείφως προσφερομένου ευκαιριακοῦ συμβιβαστικοῦ «ἐδῶ καί τῶρα», τοῦ οὐοίου ο ἀένας φαύλος ἰδιοτελής κύκλος οὐδὲν περιθῶριον ἀφήνει εἰς τὰς ἀληθῶς ἀνορθωτικὰς δυνάμεις - ἐν συνεχείᾳ, ὁμῶς καί ἐκ παραλλήλου ὀλοκληρουμένην καί διὰ τῆς βιολογικῆς αὐτοκτονίας, ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τῆς συντελουμένης διαστροφῆς τῶν φύλων καί τῶν φυσιολογικῶν των πνευματικῶν, ψυχικῶν, πολιτιστικῶν καί φυσικῶν γνωρισμάτων, προσέτι δὲ μάλιστα τῆς οἰκογενείας περαιτέρω στραγγαλιζομένης διὰ τῆς χωροταξικῆς, κοινωνικοπολιτικῆς καί οἰκονομικῆς κατερειπώσεως, δυνάμει ἀκριβῶς τῶν ὀλεθρίων ἀστοδημοκρατικῶν διαστροφικῶν δογμάτων, ἀφ' ἐτέρου ὁμῶς διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἀμερικανο-σιωνιστικῶν ἐπιτηρητῶν τῆς ὀλης ἐπιχειρήσεως ἐπιβαλλομένης καί αὐτοκτονικῶς ὑποστηριζομένης εἰσβολῆς ἀλλοφύλων. Οἱ ἠλβεροὶ καί σκιδεῖς «κυβερνήται»-δούλοι τοὺς οὐοίους ἡ Δημοκρατία Α.Ε. ἀναδεικνύει εἰς τὴν κεντρικὴν Σκηνήν ἀποτελοῦν τόσον διὰ τοὺς σιωνιστικοὺς σκηνοθέτας-σχεδιαστὰς τῆς «ΝΠΤΠ» ὅσον καί διὰ τὰ συναφῶς πρὸς καί παρὰ ταύτην ἐγκαθιδρυμένα καί καρκινικῶς διωγκωμένα συμφέροντα, ἐγχώριά τε καί παγκόσμια, ἐγγύησιν ὅτι οἱ σχεδιασμοὶ καί αἱ ἀποφάσεις θὰ ἐφαρμόζωνται πιστῶς καί ευγνωμόνως, ὑπὸ τὴν ευγενὴ καί παραληρηματικῶς μονότονον σφυροκοπηματικὴν παρωδίαν τῶν δεξιῶν καί ἀριστερῶν ἐξυμνητῶν τοῦ ἀμοσταγούς σημιτικοῦ Μολώχ καί τῶν λεπτῶν του πολιτιστικῶν, θεολογικῶν καί, πρό παντός, «οὐμανιστικῶν» πτυχῶν καί ἐκφάνσεων, εἰς τῶν οὐοίων τὴν θεάρεστον θεραπείαν αἱ ἀτέρμονες στρατιαὶ διδασκάλων καί ἠθικοπλαστικῶν μεντόρων (ἐπισήμων ἢ μὴ, ἀδιάφορον!) μετὰ περισσοῦ ζήλου, καί πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κατὰ τὸ δυνατόν κοσμιωτάτης κοινωνικῆς καί πολιτικῆς διαγωγῆς, ἐπιμερίζονται καί ἐπιδίδονται - συχνάκις μάλιστα καί μετὰ παραλλήλου ἐπιζητήσεως δαφνῶν «ἀντιουστηρικότητος», δυνάμει τῆς ὑποκεμένης καί διὰ τὸ Σύστημά των ζωτικῆς Συγχύσεως καί Ἀντιστροφῆς. Ἐν τούτῳ, ἐπιστρατεύονται καί ὡς ἐνισχυτικά τῆς γεύσεως καρυκεύματα καί τινα διερρηγμένα καί συνήθως ἠλλοιωμένα ψήγματα ἀντικειμενικότητος, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ χυλοῦ τῶν λωτοφάγων, ὥστε οὐ μόνον ἡ λήθη, ἡ πιθανῶς ἄλλως τε διὰ τινος ἀφνιδίου ἀντιμετωπίσεως ἀλληλουχίας

απροσμένων, αναποδράτως αναδυομένων αληθειών διακυβεύσιμος, αλλ' η συστηματική κυρίως δογματική διαστροφή η σποραδικός αληθείας εις τά πλέγματα τού ψεύδους μεθοδικώς εγκλωβίζουσα νά εξασφαλίζη τήν συνέχισιν τής συνθλιβής τού ελευθέρου πνεύματος, τής ολυμπίου διαυγείας καί, ει δυνατόν (...φαντάζονται!), καί αυτής τής αποφασιστικής, ακαθέκτως καί φοβερώς επαναστατούσης Αρίας Βουλήσεως. Τοιουτοτρόπως αποδεικνύονται αι «ημίσειαι αλήθειαι» πράγματι ολόκληρα ψεύδη, συχνότατα μάλιστα πολύ επικινδυνώτερα καί τοξικώτερα τών ακατεργάστων πρωτολείων μητρικών των ψευδών... Τούτο χρήζει ιδιαιτέρας προσοχής καί προκειμένου περί φερομένων «αντιθέσεων» εις τό Σύστημα αίτινες δέν προχωρούν επαρκώς εις βάθος ή, έτι χειρόν, ευθέως υιοθετούν πολιτισμικά, ψυχικά ή άλλα γνωρίσματα αμέσως κατ' ουσίαν σχετιζόμενα μετά ή προερχόμενα εξ είτε τού πυρήνος, είτε τού παρελκομένου γενικού χάους τού αποτροπαίου Συστήματος. Μόνον δέ η συνολική θέασις καί επίγνωσις τών πλεγμάτων τού Ψεύδους περίπου καθ' όλα τά επίπεδα παραλλήλως καί καθ' όλον τό βάθος καί έκτασιν καθιστά, δυνατόν τήν επισκόπησιν τής ωλοκληρωμένης καί αληθούς πρός τό σύνολον Σύστημα Αντιθέσεως μας, ήτις μόνον εκ τής αυτογνωσίας καί τής ολυμπιακής πνευματικής μας Θέσεως καί Βουλήσεως δύναται νά εκπηγάξη - ως η όντως τά πλέγματα τού Ψεύδους απεριφράστως καί εκ θεμελίων διαλύουσα.

Είναι σαφέστατον, λοιπόν, ότι τό κήβδilon τούτο «Κράτος» είναι όντως τό πρώτον καί κύριον εξωτερικόν ανάχωμα τού Συστήματος - καί τού υποκρυπτομένου ουσιαστικού Εχθρού!!! Κατ' ουσίαν όμως αυτά ταύτα τά θεμελιώδη του δόγματα, ακόμη καί εν τή θεωρητική του, εξιδανικευμένη μορφή, αναφούν κάθε δυνατότητα πραγματικής του υποστάσεως ως ζώντος οργανισμού, αφού αι θεμελιώδεις του υλιστικά καί εγωπαθείς ταπεινά αρχαί απορρίπτουν τήν εις Αυτοθυσίαν εμπνέουσιν καί απείρως ανωτέραν τού ατόμου Κοινωνικήν δυναμικότητα, τήν οργανικήν Κοινότητα, τήν Ιστορικότητα - καί, άρα, ιστορικήν Βούλησιν καί Πεπρωμένον συλλήβδην μετά πάσης υπερατομικής οργανικής οντότητος, ακόμη καί τού Έθνους, ως αδηρίτους πραγματικότητας, τών οποίων η υπόστασις καί αι εγγενείς δυναμικά νομοτέλειαι κατ' εξοχήν χρήζουν πρωταρχικής αναγνωρίσεως καί σεβασμού. Ο υποκείμενος Ρασιοναλισμός, ατομικισμός καί λιμπεραλισμός, ως θεμελιωδώς ξένοι καί έναντι τής Ζωής καί τού Κόσμου εχθρικά νευρωτικά προκαταλήψεις καί νοσηρά ιδεοληψία, αρνούνται ακόμη καί αυτήν τήν ύπαρξιν, ως δεδομένων υπερατομικών οντοτήτων, τοιούτων αύλων υποστάσεων, δυναμικών παραγόντων τής Ιστορίας καί δεδομένων ανωτέρων πραγματικοτήτων, αι οποίαι καί μόνον δύναται ν' αποτελούν αντικείμενον τής Ιστορίας, απλούστατα καί αποκλειστικώς διότι εκφεύγουν τών εγγενώς περιωρισμένων καί θραυσματικών (αλλά καί, κυριώτατα μάλιστα, εικονικών) αντιληπτικών δυνατοτήτων τού Ρασιοναλισμού. Ευτυχώς πάντως αι Ιστορικά πραγματικότητες καί η δυναμική των δέν ζητούν τήν άδειαν τών πεφωτισμένων αυτών μασονίσκων ώστε νά υπάρξουν· η Κοινωνία όμως εκείνη ήτις θά εκπέση, εις τά δόκανα τοιούτων φωστήρων, αποχωρίζεται τών πλέον στοιχειωδών προϋποθέσεων υπάρξεως, δυναμιτίζουσα τά θεμέλια τής ίδιας της υποστάσεως! Ούτω τό φιλελεύθερον «κράτος» αναποφεύκτως καταντά, περιδεής καί καθ' εαυτόν άχρηστος επιδιδαιτητής ενός δυσμόρφου καί δυσώδους χάους αντιμαχομένων οικονομικών συμφερόντων τών μεγιστάνων τού νέου ειδώλου, τού Χρήματος, τού οποίου οι παντοδύναμοι τσαρλατάνοι μοφαίως ανάγονται εις τούς πραγματικούς, αλλ' όμως απροσώπους καί ανευθύνους, μόνον έναντι τής ίδιας αυτών παμβουλικής ιδιοτελείας υπολόγους, άρχοντας καί αυθέντας τής πανευτυχούς «δημοκρατικής κοινωνίας», εν ονόματι πάντοτε τής αποβολής τών αυθεντών-ηγετών καί τών φορέων αληθούς σοφίας καί αρετής, πρός χάριν τής ... «ελευθερίας» καί τής αναμικής των «ουμανιστικής» ηθικής/υποκρισίας. «Ελευθερίας» καί ηθικής αι οποίαι δέν απορρέουν εκ τής πνευματικής τάξεως, τής κοσμικής αρμονίας-συναρμογής καί τής οργανικής δυναμικής αλλ', εκπηγάζουσαι εκ τής νοσηρωτάτης διαστροφής εκείνων, αποβλέπουν, απεναντίας, εις τήν ανατροπήν καί καταστροφήν των. Εν ονόματι, υποτίθεται, ατόμου καί «ελευθερίας», νοουμένων όμως πάντοτε κατά τρόπον εκκινούντα εκ καί ολεθρίως εφραπτόμενον τού νοσηρώς εγωπαθούς εκείνου ατόμου-ανδραπόδου καί τής ιδιοτελούς εκείνης αδιεξόδου βουλμίας, τών οποίων η μοφαία ελεεινή καί βδελυρά απόληξις διαγράφεται ως τό άχαρι περιεχόμενον τών σημερινών τερατωδών τσιμεντουπόλεων.

Η κατ' αλληπάλληλα επίπεδα διά τής οργανικής Λαϊκής Κοινότητας εκδήλωσις τού Πνεύματος, τού οντικού δηλαδή υποκειμένου υψηλού Πυρήνος, διευτύθη υπό τού μεγάλου διανοητού-μαχητού Horst Mahler παλαιότερον ως εξής:

«Τό καθ' εαυτόν Είναι του Πνεύματος εκδηλούται διά της τάσεως αυτοθέσεως, ενεργού αυτογνωσίας, τάσεως

δηλαδή να υπάρξει, και δι' εαυτόν, επί τῷ σκοπῷ, τῆς αυτο-ολοκληρώσεώς μας καθ' εαυτούς και δι' εαυτούς εις τὴν Επιστήμην τῆς Αληθείας. Σκεφθῆτε το βαλανιδί: ἐντός του εἶναι ὡς τάσις (ἐν δυνάμει) ἤδη ἡ ὠλοκληρωμένη βαλανιδιά - καθ' εαυτήν, ἀκόμη ὅμως δι' εαυτήν ἀνεκδήλωτος παραμένουσα. Το παιδί εἶναι ἤδη Φρόνησις (Vernunft), ἀλλὰ μόνον Φρόνησις καθ' εαυτήν, ὄχι ἀκόμη δι' εαυτήν. Ἐντός αὐτοῦ ἡ Φρόνησις εὐρίσκει εαυτήν τὸ πρῶτον διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μορφώσεως (ΣτΜ: ὁπότε, δηλαδή, ὑπάρχει, πλεόν, ἡ Φρόνησις καὶ δι' εαυτήν). Μόνον ὁ ἐνήλιξ καὶ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος ἐπιτυγχάνει τὸν προκαθορισμὸν του - νὰ εἶναι Πνεῦμα. Το ὅτι, ὅμως, κατ' ἀρχὴν ἡ Φρόνησις εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑφίσταται μόνον καθ' εαυτήν, συνιστᾷ τὸ χρέος πού ἕκαστος ἄνθρωπος φέρει ἐκ τῆς γεννήσεώς του: χρεωστά στον Θεό καὶ στον εαυτόν του νὰ καταστή, Ἀν-ἄνθρωπος, ὡς ἐνεργὸς ὑπόστασις τῆς Φρονήσεως δι' εαυτήν. Αὐτὸ καὶ εἶναι τὸ φιλοσοφικὸν περιεχόμενον τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος: Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά, ἀφού ἐφαγαν ἀπ' τὸ δένδρον τῆς Ἐπιγνώσεως, κατέστησαν δοχεῖα τῆς Φρονήσεως, ἡ ὁποία τοὺς ἐπιτάσσει, νὰ καταστούν δι' εαυτούς (ἐνεργῶς, ἐπικαίρως, ἐν τῇ, τρεχοῦσῃ, των υποστάσει) ἐμφρονες. «Ὅ,τι ἀπ' τοὺς προγόνους κληρονομημένο ἔχεις - ἀπόκτησέ το! κίβλας, σ' ἀλήθεια γὰ νὰ τόχης!» (Γκαίτε) Το Πνεῦμα εἶναι τὸ πᾶν. Δεν ὑπάρχει τίποτε ἀπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὸ νὰ ἐχη, φτιαχτή. Εἶναι ἀπαθές γίνεσθαι, τὸ ἀκίνητον κινεῖν, ἡ δρῶσα ἀκίνησις - ἀνέκαθεν "ὄρνις καὶ αὐγὸ" ταυτοχρόνως. Κατὰ τὴν ἐκτύλιξιν τοῦ καθ' εαυτό, δὲν ἀναδεικνύεται τίποτε ἀπολύτως πού νὰ μὴ ὑφίστατο ἤδη ἐξ ὑπαρχῆς πράγματι ὡς συνεσπευρωμένη τάσις (δυνατότης). Πᾶν ὅ,τι τὸ Πνεῦμα ἐκβάλλει ἐσωθεν, φέρει δηλαδή ἐνώπιόν του, ὡς ἀντικείμενον [ΣτΜ: δηλ. ἀναφέρεται εἰς τὴν μεταφυσικὴν φάσιν 1→2 τοῦ ὄντος], προκειμένου δι' αὐτοῦ ν' ἀναγνωρίσῃ, εαυτὸ εἰς τὸ (ἐν-)ἀντι-κείμενον, ἐν μιά, δευτερογενή, αὐτεπιγνώσει, παραμένει πνεῦμα ὑπὸ ἀντικειμενικῆν, πλεόν ὅμως, μορφήν, ἐντελῶς σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός, ἐντελῶς πνεῦμα ἐκ πνεύματος.»

Ἐξ ἐπιστολῆς δέ τοῦ ἰδίου ἀπὸ 21^{ης} Ἰαν. 2005 πρὸς τὸν Reinhold Oberlercher ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς δημοκρατίας, ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς οὐσιώδεις ἐπισημάνσεις:

Das Besondere ist im Fürsichsein elend. Es ist bedürftig der Erfüllung mit dem, das an sich das Wahre ist. Das Fürsichsein des Besonderen weist über sich hinaus, indem es sich danach sehnt, die Wahrheit, das Verlässliche, das Bergende, das Anheimelnde und die Liebe zu erfahren. Diese Sehnsucht ist die Not, die das Individuum dem An-und-für-sich-Sein zuwendet. Dieses ist das Höhere, insofern es die Erfüllung des Fürsichseins ist mit dem, was das Wahre - Gott - ist. , d.h. das fürsichseiende Besondere ist notwendig auch Sein-für-Anderes, für sein Anderes, das Allgemeine, dem es sich jetzt als Gefäß öffnet. Erst die Reflexion des Anderen, des Allgemeinen, im fürsichseienden Besonderen bringt die Sittlichkeit als Person hervor - den selbstbewußten Volksgenossen.

Die Individuation - die ein ganzes Zeitalter ausfüllt - bedurfte in gewisser Weise der Abschirmung gegen das Allgemeine, das als solches an sich die absolute Macht ist und ewig bleibt. Um gegen diese Macht zu werden, mußte das Individuum sich den Schein erzeugen, über das Allgemeine mächtig zu sein. Der Gedanke der Demokratie ist es, der diesen Schein setzt. Die Ermächtigung des Besonderen ist aber in den Extremismus der Besonderheit umgeschlagen, ist zum egoistischen Individuum geworden, das sich im Aufstand gegen das Allgemeine jetzt selbst vernichtet. Der Individualismus der „Love parade“ hebt sich an sich selbst auf, indem er sich als allgemeine Form, als Individuum ohne allen Inhalt und ohne jegliche Erfüllung entsetzt. Dieses Entsetzen über sich selbst ist schließlich das lang ersehnte Einsetzen der Heilung.

2. Der Widerspruch der „Demokratie“.

Das Selbstbewußtsein, das diesen Kampf mit sich ausficht, ist noch in sich fragmentiert (fraktioniert). Die „Parteien“ sind noch nicht in der Erkenntnis ihrer konkreten Einheit versöhnt. Im Bewußtsein setzt sich jede Fraktion als das Ganze - unter Ausschließung der jeweils anderen. Bürgerkrieg. Zu seiner Überwindung wird ein Verfahren ersonnen, das scheinbar - wirklich nur scheinbar! - geeignet ist, rein formal den Bürgerkrieg in einen Zusammenhang der „friedlichen“ Konfliktlösung zu überführen. Dessen Grundgedanke ist es, die Freiheit zu „definieren“ als institutionalisierte „Teilhabe“ der Einzelnen an der Willensbildung des Gemeinwesens nach dem Prinzip „ein Mann eine Stimme“. Was dabei herauskommt, ist blanker Unverstand (vgl. F. Schiller). Da Unverstand nicht herrschen kann, eine vom Klassen- und Parteienkampf zerklüftete Gesellschaft zur Aufrechterhaltung des staatlichen Gewaltmonopols (kapitalistischer Ordnung) aber der Herrschaft bedarf, vollzieht sich Herrschaft jenseits des „öffentlichen Bewußtseins“ durch eine Hintergrundmacht. Diese wird zum Objekt der Begierde der weitaus realitätstüchtigeren Juden. Diese sind im „Not- und Verstandesstaat“ die Meister der beiden Hauptwaffen im Kampf um die Macht: des Geldes und der Lüge. Ihr Sieg ist unausweichlich. Dieser aber macht die Juden unvorsichtig. Sie treten jetzt als Machthaber in Erscheinung - und das ist ihr Untergang.

Die Erscheinung des Juden als Herrscher bringt die Demokratie auf den Begriff als talmudische Knechtschaft. Glaubt man den recht zu deutenden Worten von George W. Bush, so sollen Dank der US-Militärmacht alle noch widerstrebenden Völker endlich dieses Glückes teilhaftig werden. So werden auch wir besser denn je den Juden als Feindstaat im Staate (Fichte, Hegel, Goethe) verstehen lernen. Dann kann es nicht ausbleiben, daß unser Volk das bisher nur illusorisch gelöste Freiheitsproblem erneut aufgreift, um es nicht mehr nur formal sondern jetzt wahrhaft zu lösen, so daß sich Inhalt und Form als Idee der Freiheit entsprechen

3. Die Aufhebung der Demokratie

Freiheit kann nur völkisch gedacht werden. Der Wille, der frei sein will, ist da als Volk. Jedes Volk ist ein wirkliches Individuum, ein lebendiger Organismus. Nicht jedes Volk ist willensmächtig, d.h. zur Setzung und Durchsetzung eines eigenen Willens fähig. Nur ein als Staat daseiendes Volk, welches kräftig genug ist, Fremdbestimmung aus sich auszuschließen, ist ein freies Volk. Nur der einem freien Volk angehörende Volksgenosse, ist auch als Person anerkannt und dadurch frei.

Die so beliebte Entgegensetzung von „Volk“ und Regierung ist Unsinn – mehr noch: sie ist gefährlicher grober Unfug. Wer könnte ernsthaft die Brust, den Bauch, den Hintern und das Rückgrat zur Revolte gegen die Beine, die Arme und den Kopf aufrufen wollen? Die Regierung ist auch Volk. Der Staat ist die Form eines Volkes, in der dieses allein einen Volkswillen bilden und als Handlung setzen kann. Die Regierung ist Willens- und Handlungsorgan des Volkes, wie der Kopf ein Körperteil des ganzen Körpers ist und nicht getrennt davon. Erst durch die Regierung ist Staat, also ein an sich freies Volk. Die Regierung ist an sich das Dasein des aktuellen (tätig werdenden) Volkswillens.

Die Herrschaft Alljudas ist – wie Fichte das richtig erkannt hat – eine hybride Fremdherrschaft: eine äußere und eine innere zugleich – und deshalb besonders gefährlich. Die Verfassung ist Verfassung der Freiheit, die das Volk als eine daseiende Gestalt des Begriffes denkt, d.h. im Begriff die Form seiner Freiheit aufsucht und zur Existenz bringt. [Mitleser seien daran erinnert, daß „Begriff“ hier als Gott im Sinne des logischen Ganzen vor der Erschaffung der Welt zu fassen ist.]

In der Volksgemeinschaft, die sich als solche selbst erkannt hat, ist es nicht mehr der Wille eines Volksteiles, eines besonderen Standes, der das Wollen und Handeln der Regierung bestimmt, sondern unmittelbar der allgemeine, d.h. der vernünftige Wille. Unter diesen Bedingungen wird der Regent (Monarch) zum Führer des Volkes.

Der Führer – von keinem Standesinteresse gebunden, von keiner Kaste abhängig, keiner Partei botmäßig – ist, wie jeder einzelne Volksgenosse, Teil des Ganzen. In seiner Person schlummern – gleichsam als Resonanzboden – alle Gedanken, Gefühle, Sehnsüchte, Befürchtungen und Heilserwartungen, die als Allgemeines (vernünftiges) Sein im Volksgeist, d.h. ein mehr oder weniger klares Dasein auch in allen anderen Volksgenossen sind. Der Führer, der in dieser Beziehung durchaus mit einer Empfangsantenne verglichen werden kann, nimmt die im Volke wirkenden Schwingungen auf. Kraft seiner Berufung erwachen diese zu Beweggründen seines Sinnens und Handelns. So kommt das Wollen des Volkes in der Person des Führers zu sich. Durch die Strahlkraft des Führers kehrt es an seine Quelle, die vielen Volksgenossen, zurück und verstärkt durch Bewußtmachung und angeregte Zustimmung das volksgeistliche Kraftfeld. Dieses wirkt in unendlicher Kombination – jeweils in gegenläufiger Richtung – sowohl zwischen den Gefolgsleuten untereinander als auch – nur klarer und energiereicher – im Verhältnis von Führer und Gefolgschaft. Es ist diese Beziehung, diese Wechselwirkung, die wir Charisma nennen..

Im „elektronischen Thing“, wie ich es in der Skizze zur Reichsordnung angeregt habe, sind die im Führerprinzip wirkende Momente der Konsultation und Verantwortung zu Verfassungsinstituten ausgestaltet, die die Mitwirkung des Besonderen Standes in der Sphäre des Allgemeinen unmittelbar der Erfahrung zugänglich machen.

Durch die strikte Trennung von Meinungsbildung und –äußerung einerseits und Entscheidung andererseits vergeht der Fluch des demokratischen Zeitalters: der Zwang zur Manipulation der Meinungen.

Der Mißbrauch des Ausdrucks „Demokratie“ liegt also bei denen, die zwischen „guter“ und „schlechter“ Demokratie unterscheiden und uns die „gute“ aufschwätzen wollen.

Ἦτοι, ελληνιστί:

«Τό ιδιαίτερον εκδεδηλωμένον (ατομικόν) εις τό δί' εαυτό είναι αξιοθρήνητον. Χρήζει δέ κατ' ανάγκην πληρώσεως εξ εκείνου, τό οποίον καθ' εαυτό είναι αληθές. Τό δί' εαυτό τού ιδιαίτερου εκδεδηλωμένου (υποκειμενικού) παραπέμπει πέραν τού εαυτού του, καθ' ότι επιποθεί νά βιώση, τήν αλήθειαν, τήν αξιοπιστίαν, τήν προστατευτικήν περιχαράκωσιν, τήν εξοικειούσαν εστίαν καί τήν αγάπην. Ως εκ τού πόθου αυτού τό άτομον, λοιπόν, κατ' ανάγκην εγγενή στρέφεται πρός τό κατά καί διά εαυτό όν. Τούτο είναι τό ανώτερον, καθ' όσον επιτελεί τήν πλήρωσιν τού ατόμου υπό τού όντως αληθούς, ήτοι τού Θεού – καί άρα τό εξειδικευτικώς (περιοριστικώς, υποκειμενικώς, ιδιαιτέρως) δί' εαυτό υφιστάμενον είναι κατ' ένδειαν (άρα, αναγκαστικώς) επίσης όν δί' έτερον, τό ιδικόν του όμως έτερον, τό Ξυόν (Κοινόν), πρός τό οποίον τώρα ωσει δοχείον ανοίγεται. Η ανάδρασις τό πρώτον τού ετέρου, τού Κοινού, προκαλεί εις τό ιδιαίτερον, τό δί' εαυτόν δηλαδή υφιστάμενον, τήν αποκρουστάλλωσιν τής Εθμικότητος ως προσώπου – ως ενσυνειδήτου συμπατριώτου (Volksgenosse).

Η εξατομίκευσις, καταλαμβάνουσα ως διεργασία μίαν ολόκληρον εποχήν, εχρειάζετο τρόπον τινά τήν θωράκισιν έναντι τού Κοινού, πού, ως τοιούτον, είναι καί εσαεί παραμένει η απόλυτος δύναμις. Κατά τήν πρός εκείνο εναντίωσίν του τό άτομον έπρεπε νά φαίνεται πώς δήθεν αίρεται ως ισχύς υπεράνω τού Κοινού. Η σκέψις τής δημοκρατίας είναι ακριβώς πού επιβάλλει τήν εικόνα ταύτην. Όμως η εξουσιοδότησις τού επί μέρους (τού ιδιαίτερου) αντεστάλη μέχρι τής ακρότητος τής ιδιορρυθμίας τού επί μέρους, συγκεφαλαιωθείσης υπό τού εγωστικου ατόμου, τό οποίον εν τώ, κατά τού Κοινού στασιασμού, του εκμηδενίζει τόν ίδιο του τόν εαυτόν. Ο ατομισμός τύπου „Love parade“ αυτοαναφείται καθ' εαυτόν, εξανιστάμενος καθ' εαυτού ως αχρώμου γενικής φόρμας, ως ατόμου άνευ περιεχομένου καί χωρίς οιοδήποτε (κατά τά ως άνω) πληρούντος ανωτέρου περιεχομένου. Η τοιαύτη καθ' εαυτού εξανάστασις τελικώς είναι η μακράν περιπόθητος επεμβολή (: έλευσις καί ενεργοποίησις) τής ίάσεως.

2. Η αντίφασις τής «Δημοκρατίας».

Η αυτεπίγνωσις αὐτῆ ἡ ὁποία ἔχει οὕτως εξαναστή εναντίον τοῦ ἰδίου τῆς εαυτοῦ, παραμένει εἰσέτι εἰς μορφήν θρυμματώδη. Τά «κόμματα» δέν ἔχουν εἰσέτι αυτοσυνδιαλλαγὴ ἐν τῇ αναγνωρίσει μίας ἀπτήσ των ἐνότητος. Τό κάθε σπάραγμα (: ἀπόσπασμα, «φράξια», ἀπόκομμα) προβάλλει εἰς τὴν συνειδήσιν μέ ἀξίωσιν ὅλου - ἐν ἀποκλεισμί, ὅλων τῶν λοιπῶν οργανικῶν μερῶν. Εμφύλιος πόλεμος. Πρὸς ὑπέρβασιν τοῦ ὁποίου ἐπινοεῖται κάποιος διαδικαστικὸς χειρισμὸς, κατάλληλος ὡστε φαινομενικῶς (καί, πράγματι, μόνον φαινομενικῶς!) νά μεταθέτῃ, καθαρῶς τυπικῶς (θεωρητικῶς) τὴν ἐμφύλιον σύρραξιν εἰς μίαν σφαίραν «εἰρηνικοῦ» διακανονισμοῦ. Θεμέλιον τοῦ χειρισμοῦ τούτου εἶναι τὸ ἰδεολόγημα τὸ ὁποῖον «ορίζει» τὴν ἐλευθερίαν ὡς «θεσμοθετημένην» συμμετοχὴν τοῦ ἀτόμου εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς συλλογικῆς βουλήσεως κατὰ τὴν ἀρχὴν «ένας ἄνθρωπος, μία ψήφος». **Τό τελικόν εξαγόμενον, εἶναι καθαρὰ ἀφροσύνη (ἠλιθιότης) (πρβλ. F. Schiller).** Καθ' ὅσον δέ ἡ ἀφροσύνη δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι κυρίαρχος, ἐν ᾧ, μία ἐκ τῶν ταξικῶν καί κομματικῶν ἀντιπαραθέσεων παρασσομένη καί διαμελιζομένη κοινωνία, ὁμῶς, χρήζει ἐπικυριαρχίας πρὸς διατήρησιν τοῦ, εἰς τὴν διεθνή καπιταλιστικὴν τάξιν πραγμάτων ὑποτελοῦς, κρατικοῦ μονοπωλίου ἐξουσίας, ἐγκαθιδρύεται μία ἐξουσία ἐπέκεινα τῆς «δημοσίας (κοινῆς) ἐπιγνώσεως» ὑπὸ τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης παρασκηνιακῆς δυνάμεως. [Πρβλ. ἐκ τοῦ ἐν τῇ παραγράφῳ, ΙΙε' κατωτέρω παρατιθεμένου ἀποσπάσματος τοῦ F.P. Yockey τὸ ἐξῆς: «Ἐστὶ ἡ δημοκρατία παρουσίαζε τὴν εἰκόνα τοῦ πλήθους ὑπὸ τὸν καταναγκασμὸν τῶν ἐκλογῶν, τῶν ἀντιπροσώπων ὑπὸ τὸν καταναγκασμὸν τοῦ χρήματος, τοῦ χρήματος θρονιασμένου στήν θέσιν τοῦ Μονάρχου. Πάντως, λοιπόν, ἡ ἀπόλυτος ἐξουσία διετηρήθη - ὅπως καί εἶναι σέ κάθε οργανισμὸ ἀναπόφευκτο, διότι νόμος ὑπάρξεως τοῦ κάθε οργανισμοῦ εἶναι ὅτι: **Ἡ συνολικὴ δυνάμις ἐντὸς τινος οργανισμοῦ εἶναι σταθερά, ἀν δέ κάποια άτομα, ομάδες ἢ ἰδέες ἐντὸς τοῦ ἀποδυναμωθού, κάποια ἄλλα τότε άτομα, ομάδες ἢ ἰδέες θά ἐνδυναμωθού ἰσοδυνάμως.**»] Ἡ παρασκηνιακὴ αὕτη ἐξουσία γίνεται ὁπωσδήποτε ἐπίζηλον ἀντικείμενον καί σταθερὰ ἐμμονή τῶν μακρὰν ἐπιδεξιότερων καί ὡμῶς ὑπολογιστικωτέρων Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ καθεστῶς «ἐνδείας καί δολιότητος» εἶναι οἱ κύριοι ἀμφοτέρων τῶν βασικῶν κατὰ τὴν διεκδίκησιν τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους μέσων: τοῦ χρήματος καί τοῦ Ψεύδους. Ἡ νίκη των εἶναι ἀναπόφευκτος. Τούτο ὁμῶς καθιστά, πάλιν, τοὺς Ἰουδαίους ἀπροσέκτους ἐν τῇ προκλητικῇ των ἀλαζονίᾳ: τώρα πλέον ἐμφανίζονται ὡς οἱ ἀπόλυτοι δυνάσται - τούτο δέ καί ἐπιφέρει τὴν πτώσιν των.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰουδαίου ὡς Κυρίαρχου ἐξισώνει ὡς ἰδέαν τὴν Δημοκρατίαν πρὸς τὴν Ταλμουδικὴν Δουλείαν. Ἄν τις τουλάχιστον δώσῃ βράσιν εἰς τὰ λόγια τοῦ George W. Bush, ὀρθῶς ἐρμηνευόμενα, τότε, καί χάρις εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπεροπλίαν τῶν ΗΠΑ, αὕτη ἀκριβῶς ἡ μοῖρα (: δηλ. τῆς ἀναποφεύκτως ἐπιβαλλομένης Ταλμουδικῆς Δουλείας) ἀναμένει καί ὅσους τυχόν Λαοὺς ἐξακολουθήσουν ν' ἀνθίστανται. Τοιοῦτοτρόπως πρόκειται καί ἡμεῖς ἐπίσης νά κατανοήσωμεν διαυγέστερον παρά ποτέ τοὺς Ἰουδαίους ὡς ἐχθρικὸν Κράτος ἐν Κράτει (μετά, π.χ., τοὺς Fichte, Hegel, Goethe). Ἐν τοιαύτῃ δέ περιπτώσει δέν δύναται ν' ἀποφευχθῇ, ἡ ὑπὸ τοῦ Λαοῦ μας ἐκ νέου ἀντιμετώπισις τοῦ εἰκονικῶς μόνον καί αὐταπατητικῶς μέχρι τούδε «λελυμένου» Θεμελιώδους περὶ Ἐλευθερίας ζητήματος, ὡστε νά δώσῃ, εἰς αὐτὸ μίαν οὐχί τυπικὴν/εἰκονικὴν ἀλλὰ ἀληθῆ, αὐθεντικὴν λύσιν, διὰ ν' ἀποκατασταθῇ, ἐπὶ τέλους καί ἡ μεταξύ περιεχομένου καί μορφῆς τῆς, ἀληθοῦς πλέον, Ἰδέας τῆς Ἐλευθερίας ἀντιστοιχία.

3. Ἡ κατάλυσις τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ Ἐλευθερία δύναται ὡς ἐννοία νά συλληφθῇ, μόνον εἰς τὰ πλαίσια τῆς οργανικῆς (ἐθνοφυλετικῆς) Κοινότητος (völkisch). Ἡ Βούλησις ἡ ἐγγενῶς τὴν ἐλευθερίαν ἐπιθυμοῦσα εἶναι ὁ Λαός. Ἐκαστος Λαός εἶναι ἓνα πραγματικὸν ἄτομον (πρόσωπον), εἶναι ζῶν οργανισμὸς. Ὅμως δέν εἶναι ὁ κάθε Λαός βουλευτικῶς ἀποκρυσταλλωμένος - ἦτοι, ἰκανός ὡστε νά μορφώσῃ, καί πραγματώσῃ, ἰδίαν Βούλησιν. Μόνον ὁ τὴν ὑπόστασίν του εἰς Πολιτείαν (Κράτος) ἐξυμῶσας (αναγαγών) Λαός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρκούντως δυνατός ὡστε ν' ἀποκλείσῃ, ξένην καθορίζουσαν ἐπιφροῆν (ετεροπροσδιορισμὸν), εἶναι ἐλεύθερος Λαός. Μόνον ὡς μέλος ἐνός ἐλευθέρου Λαοῦ, ὡς ἐνσωματωμένος εἰς τὴν τοιαύτην ολότητα συμπατριώτης, δύναται τις νά εἶναι ὡς πρόσωπον ἀνεγνωρισμένος καί, ἄρα, ἐλεύθερος.

Ἡ τόσον προσφιλῆς ἀντιπαραθέσις «Λαοῦ» καί «Κυβερνήσεως» εἶναι, κατὰ τὴν ὀρθὴν των ἐννοίαν, ἀνευ νοήματος - ἐτι δέ μάλλον: εἶναι ἐπικίνδυνος ἀναρμοστία καί ἀστοχία βαρυτάτη ἐν ταυτῷ. Τίς ποτε θά ἐκάλει σοβαρῶς τὸ, στήθος, τὴν λαγόνα, τοὺς γοφούς καί τὴν σπονδυλικὴν στήλην εἰς στασιασμὸν

κατά μηρών, βραχιόνων καί κεφαλής; Η Κυβέρνησις είναι επίσης Λαός. Η Πολιτεία (τό Κράτος) είναι η φυσιογνωμία (μορφή) ενός Λαού, εν τή, οποία, καί μόνον έχει ούτος τήν δυνατότητα διαπλάσεως καί εις πράξιν αναγωγής μιάς αληθούς Βουλήσεως τού Λαού. Η Κυβέρνησις αποτελεί βουλευτικόν καί εκτελεστικόν ὄργανον τού Λαού, ὅπως ακριβώς η κεφαλή είναι μέρος τού ὅλου σώματος, χωρίς αὐτοῦ μηδέποτε νοουμένη. Μέσω, τῆς Κυβερνήσεως υφίσταται τό πρῶτον η Πολιτεία - ἴτοι, ο καθ' εαυτόν ελεύθερος Λαός. Η Κυβέρνησις καθ' εαυτήν αποτελεί τήν υπόστασιν τῆς επικαίως δρώσης (: ενεργοῦ) Λαϊκῆς Βουλῆσεως.

Η Κυριαρχία τού Πανθεβραίου (ἴτοι, τού Εβραίου υφ' ὅλα του τά προσωπεῖα καί μεταμορφώσεις) είναι - καθώς ἤδη ο Fichte ὀρθῶς διέγνωσε - μία υβριδική (: μεικτή) Κυριαρχία Ξένων (αλλοτρίων): ἐκ παραλλήλου ἐξωτερική καί ἐσωτερική - ἐκ τούτου δέ καί ἐξόχως επικίνδυνος. Τό (ΣτΜ: δεόντως ανακύψαν, ἴτοι κατά τήν ὀρθήν πνευματικήν τάξιν λειτουργοῦν) Σύνταγμα είναι Εγκαθίδρυσις (Περιχαράκωσις) τῆς Ελευθερίας, νοουμένου κατ' αὐτό τού Λαού ὡς ενεργοῦ υποστάσεως τῆς Ἰδέας, ἴτοι ἐκζητουμένης υφ' αὐτοῦ (: τού Συντάγματος) τῆς μορφῆς (φυσιογνωμίας) τῆς Ελευθερίας του εις τήν Ἰδέαν, δι' ἧς καί μόνον η Ελευθερία ἀνάγεται εις κάτι ὄντως υπαρκτόν! [Υπομνήσκεται εις τούς ἀναγνώστας ὅτι η ἐδῶ χρησιμοποιουμένη ἔννοια τῆς «Ἰδέας» είναι ἐκεῖνη τού Ἐνός, τού Νού, τού Θεοῦ ὡς τού ουσιώδους Ὁλοῦ υπερχρονικῶς - ἴτοι, πρό τῆς Δημιουργίας τού Κόσμου.ΗΜ]

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Κοινοτήτι η οποία ἔχει ἀποκτήσει ἐπίγνωσιν εαυτῆς ὡς τοιαύτης, δέν καθορίζεται πλέον η πρόθεσις καί η δρᾶσις τῆς Κυβερνήσεως ὑπό τῆς βουλῆσεως ἑνός κομματιοῦ τού Λαού, μιάς ὀρισμένης τάξεως, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἐκ τού χώρου τῆς κοινοτικῆς, ἴτοι τῆς ἐμφρονος (συνετῆς) Βουλῆσεως. Ὑπ' αὐτούς τούς ὅρους καθίσταται ο Κυβερνήτης (Μονάρχης) Ἀρχηγός τού Λαού.

Ὁ Ἀρχηγός - εις οὐδέν ταξικόν συμφέρον προσδεδεμένος, ὑπ' οὐδεμιᾶς ὀλιγαρχίας ἐξαρτώμενος, οὐδενός κόμματος ἐντολοδόχος - ἀποτελεῖ, ὅπως καί κάθε συμπατριώτης, μέρος τού ὅλου. Ἐντός του λανθάνουν - ὡς ἐν μουσικῇ ἀντηχείωι - ὅλοι οἱ στοχασμοί, τά συναισθήματα, οἱ λαχτάρεις, πόθοι, θρύλοι, φόβοι καί σωτήριοι προσδοκίαι, αἰτίνας ὡς κοινόν (ἐμφρον) ὄν εὐρίσκουν ὑπόστασιν εις τό Λαϊκόν Πνεῦμα, ἐκδηλούμενον μᾶλλον ἢ ἥττον διαυγῶς εις ὅλους τούς συμπατριώτας. Ὁ Ἀρχηγός, δυνάμενος κατὰ τούτο κάλλιστα νά παραβληθῇ, πρὸς κεραίαν λήψεως, συλλαμβάνει τὰς παρά τῷ Λαῷ, ενεργοῦς συχνότητος. Δυνάμει τῆς κλήσεώς του ἀνάγονται αὐταί εις κίνητρά του τού αἰσθάνεσθαι καί τού ενεργεῖν. Οὕτως ἔρχεται ἐν τῷ προσώπῳ, τού Ἀρχηγοῦ η Βούλησις τού Λαοῦ εις εαυτήν. Μέσω, τῆς ἀκτινοβόλου ἰσχύος τού Ἀρχηγοῦ αὕτη ἐπιστρέφεται εις τήν πηγὴν τῆς [Σημείωσις: ἐδῶ σαφῶς διαφοροποιούμεθα! Πλὴν ἀν ὡς τοιαύτην πηγὴν καθαρῶς ὑπονοήσωμεν ὅχι τόν προκείμενον Λαόν, ἀλλὰ τήν Μεταφυσικὴν Ἀρχήν, τήν Ἰδέαν, τῆς ὁποίας καί ἀποτελεῖ οὗτος ἐκφρασίς - ἴδε ἀμέσως κατωτέρω], εις τήν πολλαπλότητα τῶν συμπατριωτῶν, ἐνισχύουσα διὰ τῆς συνειδητοποιήσεως καί τῆς συντονιστικῆς προκαλουμένης ενεργοῦ καταφάσεως τό δυναμικόν πεδῖον τού Λαϊκοῦ Πνεύματος. Τούτο συντελεῖται κατ' ἀπείρους συνδυασμούς καί καθ' ἑκατέραν ἐπίσης φοράν, τόσον μεταξύ τῶν υπηκόων, καθὼς πάλιν - ἀλλὰ ἐνεργητικώτερον - ἐν τῇ μεταξύ Ἀρχηγοῦ καί τῶν ἀκολουθῶν του σχέσει. Ἀκριβῶς δέ τήν ἀμοιβαίαν ταύτην σχέσιν καί «χάρισμα» καλοῦντες, περιγράφομεν τό πρὸς τὰ κάτω ἐκδηλούμενον ἀρχηγικόν ἀξίωμα.

Ἐν τῇ «ἠλεκτρονικῇ βουλή», ὅπως κατὰ τό προσχέδιον Πολιτειακῆς Τάξεως ἔχω παροτρύνει, ἐκτυποῦνται ἐνεργῶς αἱ εις τήν Ἀρχήν τού Ἀρχηγοῦ δρᾶσαι ὅψεις τῆς συμβουλευτικότητος καί τῆς εὐθύνης εις Συνακτικὰ Ἰδρύματα, ἀτίνα εὐθέως αἰσθητοποιοῦν τήν ἐντός τῆς σφαιράς τού Κοινοτικοῦ συνέργειαν τού ἰδιαίτερου, τού ἐπὶ μέρους.

Μέσω, τού αὐστηροῦ διαχωρισμοῦ ἀφ' ἑνός διαμορφώσεως καί ἐκφράσεως τῶν ἐν τῷ λαῷ, ἀπόψεων καί, ἀφ' ἑτέρου, τῆς λήψεως ἀποφάσεων, ὀριστικῶς πλέον καταρρέει η κατὰ τῆς δημοκρατικῆς ἐποχῆς: ἴτοι, η ἀναγκαστικὴ χειραγώγησις τῶν ἀπόψεων.

Ἡ κατάχρησις, λοιπόν, τού ὀρου «δημοκρατία» ἐντοπίζεται παρ' ἐκείνοις, οἵτινες ἀτόπως διαχωρίζουν μεταξύ «καλῆς» καί «κακῆς» δημοκρατίας, εὐχόμενοι πάντοτε νά μᾶς «φουσκώσουν» τήν «καλήν» δημοκρατίαν τους... »

Αὐτό τό ὀποῖον πρέπει, ὡς ἀπολύτως θεμελιώδες ἐκ τῆς ἰδικῆς μας Κοσμοθεάσεως, εις τ' ἀνωτέρω ὀπωσδήποτε νά προσθέσωμεν, είναι η ἀνωθεν ἰδιοφυῆς (καί γεφυρούσα, τό Πνεῦμα πρὸς τήν Κοινότητα εὐθέως συνδέουσα) ἐμπνευσις καί συναφῆς ουσιώδης λειτουργικὴ Θέσις καί Δρᾶσις τού Ἀρχηγοῦ/Μονάρχου. Η ἐδῶ δέ χρησιμοποιηθεῖσα ἔννοια τού Μονάρχου δέον, βεβαίως, ὅπως μῆ

συσχετισθή, πρὸς τὴν ιστορικῶς συνήθη νομοτελειακὴν κληρονομικότητα τοῦ ομνύμου λειτουργήματος. Ἡ τοιαύτη αναγκαιότης προσθήκης μας σαφῶς καὶ υποδεικνύει τὴν ἀμεσον ουσιαστικότητα (ὡς ἠλιακότητα ἢ ολυμπιακότητα ἀλλαχού προσδιοριζομένην) τῆς ἡμετέρας πνευματικῆς ἀρχῆς καὶ ἀναφοράς, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ εἰδικώτερον ἀνάγεται (ἀλλὰ καὶ συνεχῶς ἀναβαπτίζεται) ἡ συνέχουσα οργανικὴ μας Ἐν-ότης, ἐν σχέσει πρὸς τὰς οἰάς καὶ ὁσῶδῆποτε κατὰ τὰ πορίσματα συγγενικῆς «ιδεαλιστικῆς», Ἐγγελιανῆς κ.ο.κ. προσεγγίσεις! Προσεγγίσεις ὅμως τῶν ὁποίων αἱ δευτερογενεῖς ἀναλύσεις δύνανται ὡς τοιαῦται, καὶ παρὰ τοὺς ἐγγενεῖς τῶν περιορισμῶν, νὰ παραμένουν λίαν περιγραφικαί καὶ διαφωτιστικαί - διὸ καὶ ἀναφέρονται. Ἐξ ἄλλου παρουσιάζουν, ἐν τῇ δι' ἐνὸς ενεργοῦ νῦν ρεύματος καὶ δυναμικῆς ἀσυμβιβάστου ἐντίμου ἀγώνος σημειολογικῇ, τῶν επικαιρότητι, καὶ σαφῇ ἀπόδειξιν τῆς ἀληθῶς υπερβατικῆς κατευθύνσεως ἣτις καὶ παρ' ἄλλοις ὑψιάζει, ὅπου σοβαροὶ συναγωνισταὶ ἀναπετάσσουν τὰ μάχμα Λάβαρα τοῦ ὑπὲρ Ἐλευθερίας Ἀγώνος ἀνά τὴν Ἐυρώπην - καὶ ὁλόκληρον τὸν θανασίμως χειμαζόμενον Λευκὸν Κόσμον. Ἐν δὲ τῷ ὑψιάζοντι οἱ ἀξιώτεροι ἐκείνων, οὐχ ἦσαν καὶ ὁ προαναφερόμενος Γερμανὸς πρόμαχος, ΗΜ, μοιραίως καὶ κατὰ τὴν ἀπαρέγκλιτον κεντρομόλον ἔφεσιν καὶ τροπισμὸν τῶν, θὰ συγκλίνουν ὁλονέν εἰς τὸ αὐτό...

Εἰς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν ἐξάρσεως, ὅμως, καὶ διευκρινίσεως τῆς τῆς ὡς ἀνω θέσεως τοῦ ΗΜ υπερβαινούσης διαφορᾶς μας (καθ' ὅσον, καλὸς μὲν κι ὁ Ἐγγελοσ ἐν μέρει - ὅμως ἄλλο Ἐγγελοσ, ἄλλο Πλωτίνος, λεκτέον...), ἐνδεικτικώτατα προσεπιλέγομεν ὅτι τὸ ζήτημα δι' ἡμᾶς δὲν τίθεται ἀπλῶς εἰς τὴν ὁλιστικότητα ἢ μεριστικότητα τῆς ἐξουσίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Λαόν, δίκην ὁμάδων, ἐν εἶδει παρακεκλιμένων ἢ ἐφαπτομένων ἀλλήλοις κύκλων, ἀλλ' ἡ θεώρησις (:θέσεις, ἐπίγνωσις) μας πολλῶν, μάλλον εἶναι κυριώτατα ἐκεῖνη τῶν ὁμοκέντρων κύκλων, ὑπὸ τὴν ἐσωτερικωτάτην παραδοσιακὴν ἐννοίαν, ὅπως αὕτη ἐπὶ παραδείγματι ὑπὸ τοῦ μεγάλου διδασκάλου Julius Enoia, π.χ. εἰς τὸ μνημειώδες τοῦ σύγγραμμα «Ἐξέγερσις κατὰ τοῦ Συγχρόνου Κόσμου» ἐκτίθεται. Ἐξ ἐκείνου παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς τὸ ἐξῆς:

« Ὑπάρχει μία Φυσικὴ Τάξις καὶ μίῳ Μεταφυσικῇ Τάξις. Μία Θνητὴ Φύσις καὶ μία Φύσις τῶν ἀθανάτων. Ὑπάρχει ἡ ὑψηλότερα σφαῖρα τοῦ εἶναι καὶ ἡ κατωτέρα τοῦ γίνεσθαι. Ἀπλούστερον τιθέμενον: εἶναι δεδομένη ὁρατὴ τις καὶ ἀπὴν περιοχὴ καὶ, πρὸ καὶ πέραν ταύτης, μία ἀόρατος κι ἐν εἶδει Ὑπερκόσμου, οὕτως εἰπεῖν, ἀπιαστός Ἀρχὴ καὶ ἀληθὴς Ζωή.

Ὅπουδῆποτε κι ἂν ποτὲ ὑπῆρξε κάποια πραγματικὴ Παράδοσις, εἴτε κατ' Ἀνατολήν εἴτε κατὰ Δύσιν, ἡ ὡς ἀνω ἐπίγνωσις ἦτο σταθερῶς, ὑφ' ὁίαν τῆς μορφῆν, θεμελιώδης καὶ κεντρικὴ, δίκην ἀκλονήτου ἀξονος, περὶ ὃν πάντα τὰλλα καθ' ἱεραρχίαν διετάσσοντο.

Ὁμιλούμεν περὶ ἐπιγνώσεως (ΣτΜ: ἀναγνωρίσεως, θεωρίας-θεάσεως [γερμ. Erkenntnis] κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἐννοίαν, ὅπως ἔχομεν ἀλλαχού ἐξηγήσει), οὐχὶ περὶ τινος «θεωρίας» (ΣτΜ: πεποιθήσεως, υποκειμενικῆς δοξασίας ἢ υποθέσεως - κατὰ τὴν σύγχρονον ἐννοίαν). Ὅσῳ, κι ἂν τοῦτο διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον εἶναι δυσνόητον, οφείλει τις ὅμως νὰ ἐκκινήσῃ, ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ἡ πραγματικότης διὰ τὸν παραδοσιακὸν ἄνθρωπον ἐξετείνετο εἰς ἓνα πολὺ ἐυρύτερον ὀρίζοντα πραγμάτων, ἐν σχέσει πρὸς τὸ εὖρος τοῦ ἀντιστοίχου σημερινοῦ τοιοῦτου. ...

Κάθε παραδοσιακὴ Ἐθμικότης χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς παρουσίας ὄντων, τὰ ὁποῖα, δυνάμει τῆς «θεϊκότητός» τῶν, ἦτοι, ἐμφύτου ἢ κατακτηθείσης ὑπεροχῆς τῶν ἐναντι ἀνθρωπίνως ἢ φυσικῶς δεδομένων περιορισμῶν, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκπροσωπήσουν τὴν ζῶσαν καὶ ενεργὸν παρουσίαν τῆς Μεταφυσικῆς Ἀρχῆς ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς χρονικῆς Τάξεως. Τοιοῦτου εἶδους εἶναι, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἐτυμολογίας τοῦ καὶ τὴν πρωτογενῆ σημασίαν τοῦ λειτουργήματός του, ὁ Ποντίφηξ (Pontifex), ἦτοι ὁδο-(ποντο-)ποιός ἢ γεφυροποιός, κελυθοποιός (ἡ ἀρχαϊκὴ ἐννοία τῆς rons ἦτο τῆς ὁδοῦ, κελεύθου), δηλαδὴ, μεταξύ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ υπερφυσικοῦ. Προσέτι, κατὰ παράδοσιν ὁ Γεφυρωτῆς (Pontifex) ἐταυτίζετο μετὰ τοῦ ρηγός (ρηξ, rex, ὁ βασιλεὺς), κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς ιδέας περὶ βασιλικῆς θεϊότητος (θεϊκότητος) μετ' ἐκείνης τῆς Ἱερᾶς Βασιλείας. Ἄρα λοιπὸν οἱ θεῖοι βασιλεῖς ἐνεσωμάτουν τὴν «ἐπέκεινα τοῦ βίου» ἀνήκουσαν ζωὴν ἐν χρονικῇ, ὅμως, ἐκτάσει (ΣτΜ: ἐκτυλίξει, πράγμα καθ' αὐτὸ ὑπερβατικόν, ὡς φαινομενικῶς ἀδύνατον καὶ ἀντιφατικόν). Μέσῳ τῆς ἐκείνων παρουσίας, δυνάμει τοῦ «κελυθοποιού» τῶν μεσολαβητικοῦ λειτουργήματος, διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χάρις εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν ἰδιαιτέραν δυνάμιν ἐνεργοποιουμένων τελετουργικῶν καὶ τῶν θεσμῶν καὶ ἰδρυμάτων, τῶν ὁποίων οἱ ἴδιοι εἴτε ἦσαν οἱ δημιουργοὶ εἴτε ἀπετέλουν τὰ ερεῖσματα, ἀπηύγαζον πνευματικὰ ἐμφροαί ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, διαποτίζουσαι τὰς σκέψεις, προθέσεις καὶ ἐνεργείας τῶν· ὑπέιχον δ' οὕτοι

θέσιν προμαχώνος ή αναχώματος εναντίον τών ερεβωδών δυνάμεων τής κατωτέρας φύσεως· προσέδιδον εις τόν όλον βίον μίαν ωρισμένην τάξιν, καθ' ήν αυτός ηδύνατο ν' αποτελέσει βάσιν γόνιμον διά τας πραγματώσεις τού Υψηλοτέρου· παρέχοντες ούτω τας γενικάς προϋποθέσεις τής «ευδαμονίας», «προκοπής» και «καλοτυχίας». ...

... Ακόμη περισσότερο αντιπαραδοσιακή είναι η σκέψις, καθ' ήν η εξουσία εκχωρείται εις τόν βασιλέα υπ' εκείνων, τούς οποίους κυβερνά· ότι οι νόμοι και η αυθεντία του δήθεν αποτελούν έκφρασιν τής συλλογικής θελήσεως και υπόκεινται εις εκείνης τήν έγκρισιν. Απεναντίας, πολλώ μάλλον η οία εν χρόνω δύναμις ερριζούτο εις τήν πνευματικήν αυθεντιάν μιάς, ομοίως, «θείας φύσεως εν ανθρωπίνη φυσιογνωμία». Εκ Διός αι **Θέμιστες** [: ελληνιστί εις τό πρωτότυπον] τών θεογενών (διογενών) βασιλέων, όπου η **Θέμις** [:ελλην.] ως θείος νόμος ουδέν έχει κοινόν πρός αυτό τό οποίον έπειτα θά κατέληγε νά είναι ο **νόμος** [:ελλην.], ως η εκκοσμικευμένη (ΣτΜ: άνευ ιερού, πλέον, ανωτέρου νοήματος και προελεύσεως) νομοθεσία τής Κοινότητος. »

Συναφή προς όλα τά ανωτέρω είναι τά όσα ημείς εις το «Βόρειον Σέλας» αρ. 5, εις το άρθρον «Η Κλεφτουριά, τό '21 κι Εμείς», σελ. 8, είχομεν γράψει:
«Η ταυτότης και η πεμπτουσία ενός Έθνους αποτελούν οντολογικώς προγενεστέραν της ιστορικής της εν χρόνω εκφάνσεως πραγματικότητα - μίαν πραγματική ζώσα Ιδέα με την πλατωνική έννοια, ένα αθάνατο Αρχέτυπο. Το βάθος και ο βαθμός πιστότητος της εκάστοτε περιστασιακής εκφάνσεως(ενσαρκώσεως) του Αρχετύπου υπό του Λαού αποδίδουν ισοδυνάμως το μέτρον της επιτεύξεως του κοσμικώς εγκύρου στόχου του, αυτού δηλαδή της αυτοπραγματώσεως και ουσιώδους ανελιξέως, συμφώνως προς την ιδίαν φύσιν και τις εγγενείς δυνατότητες. Η απλουστάτη εν τη αληθεία της οπτική αυτή εκ θεμελιών αναφεί και το τεχνητόν δίλημμα της ανθρωπίνης λογικής περί ελευθερίας και αναγκαιότητος: διότι, μη υποτασσομένη στον τεχνητό διαχωρισμό μεταξύ Κοσμικής Τάξεως και Ελευθερίας της κατατεθρυμμένης μηχανιστικής και αντανაკλαστικής λογικής, εκχωρεί εκ του πραγματικού, θεϊκού Κόσμου ο οποίος συνέχει ενιαίως και την ελευθερίαν και την τάξιν, ως δίπολον αρμονικήν ενότητα, η εκ της οποίας εκτροπή δεν αποτελεί εκδήλωσιν ελευθερίας αλλ' ύβριν. Η αληθής ελευθερία εκδηλώνεται, απεναντίας, δυναμικώς μεν διά του αενάου αγώνος κατά των πάσης φύσεως εμποδίων κι αντιτιθεμένων δυνάμεων, προς επίτευξιν της πιστοτάτης δυνατής προσεγγίσεως (Αγχιβασίης, καθ' Ηράκλειτον) του Αρχετύπου, στατικώς δε ενυπάρχει ως κατάστασις εσωτερικής ενότητος, ακεραιότητος κι ακωλύτου, αρμονικής κι ενιαίας βουλευτικής εσωτερικής λειτουργίας όποιου έχει επιτύχει αυτήν την πιστότητα - και, οπωσδήποτε, αναλόγως του βαθμού αυτής. Κατά τρίτον δε λόγον, «συντηρητικώς» εκδηλούται η ελευθερία διά της φυσικής εξωτερικής δράσεως κι εκφράσεως της Φυλής, κατά τον πόλεμόν της να εγκαθιδρύση κι επιβάλη εκείνα τα πλαίσια κι εξωτερικάς δομάς και προϋποθέσεις, πού κατά τον βέλτιστον τρόπον τής εξασφαλίζουν την ευδαμονίαν και την πληρεστέραν δυνατήν αυτοπραγμάτωσιν - άνευ της οποίας η απλή επιβίωσις στερείται νοήματος.» [Τοιουτοτρόπως μόνον και δυνάμεθα να συλλάβωμεν το αληθές Νόημα του Συνθήματος - Λαβάρου τής Ελληνικής Επαναστάσεως του '21, «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ!»]. »

Εν συνεχεία, εις εκείνο το άρθρον αναλύεται, δι' αναγωγής εις πρωτογενείς πρωτογλωσσικάς ρίζας (και ουχί διά τινος των συνήθων πλέον ετυμολογικών φαντασιώσεων αρχαιοελληνιζόντων αρριβιστών), η προέλευσις και αυτού του ονόματος «Έλ-λην», όπως και του ομορρίζου «ηλίου» (< σΦαελ-ίου) εκ των συντιθεμένων ριζών σΦ- και αρ(γ)-, αλ-, ... κ.ο.κ., - δεν θα τά επαναλάβωμεν εδώ: όμως εξ αυτής της αναλύσεως προέκυπτεν και η κεντρικής σημασίας έννοια της **Κοσμικής Στήλης**, ήτις **συνδέει προς τον Ουρανόν του αληθούς πρωταρχικού Όντος**, ως **σύμφυτος προς τον Έλληνα Αν-θρωπον!** (Ως εικών διά τον άνθρωπον ο Κίων ήτο, άλλως τε, παρ' αρχαίοις Έλλησιν συνήθης). Συνεχίζει δέ τό άρθρον ως εξής:
«Η ηθελημένη όσον και επιλεκτική αδιακρισία την οποίαν πάση δυνάμει διατυμπανίζει το Σύστημα, καθώς και ο,τιδήποτε προάγει την εθελουφλίαν, την σύγχυσιν και την ηλιθιότητα της δημοκρατίας του όχλου και των σοφών της ινστρουχτόρων, πρέπει να διαλυθή υπό μιάς αληθούς επιγνώσεως, υπό του πανισχύρου φωτός της αναγεννωμένης αρίας συνειδήσεως.

Κι όχι μόνον ένδοθι ορίων κρατικών κι εθνικών ακόμη φωτίζει και δρα η νέα αυτή συνείδησις, αλλά προχωρεί ακόμη βαθύτερον, εξικνουμένη μέχρι του βαθυτάτου εσωτερικού μας κόσμου, απ' όπου και έλκει

άλλως τε την καταγωγήν, «ετητύμως» (: ήτοι, αληθώς κατά την ουσίαν και προέλευσιν) **διαχωρίζουσα**, αποκαθαίρουσα και αποφασιστικώς αξιολογούσα τα περιεχόμενα και τις συνιστώσες του. Αποτελεί τοιουτοτρόπως το θεμέλιον και το βασικόν όπλον μιάς αληθούς και ολοκληρωτικής εθνικής, φυλετικής και ατομικής, εκ παραλλήλου, αναγεννήσεως εφ' όλων των επιπέδων καί πεδίων, η οποία και θα πραγματώνη την αληθή Ελευθερίαν εις την φυσικήν της τριπλήν πληρότητα.

Αφ' ετέρου, ΕΜΕΙΣ είμαστε οι φυσικοί έργονοι της Κλεφτουριάς, (όπως και τότε) οι «τρελλοί», κατά τους συγχρόνους ησυχούς αστοραγιάδες, μαχηταί της Φυλής, εφωδιασμένοι όμως πλέον με πλήρη συνείδησιν της πολυσχιδούς καταστάσεως και όλων των αλληλεξαρτήτων μετώπων του Πολέμου, ενός Πολέμου ολοκληρωτικού και ασυμβιβάστου - στον οποίον πιά αξιοποιούμε όλην την διαχρονικώς κι οδυνηρώς κερδισμένη (αλλά και μέσω αγώνων από εμάς αφωμοιωμένη) βιωματική εμπειρία της μαχομένης Φυλής μας! Ο Αγών μας συνεχίζει αληθώς και ολοκληρώνει τον Αγώνα της Κλεφτουριάς και του '21, τον Αγώνα της Ελευθερίας, όπου όμως και οι τρεις προαναφερθείσες συνιστώσες είναι τώρα πλέον εξ ίσου παρούσες και ισορροπούν στην φωτεινή συνείδησι του Νέου Μαχητού, πού ως σπίθα αναγεννάται μέσ' απ' τις στάχτες των καμμένων Αετών και Λαβάρων της φωτεινής Φυλής μας!

α'2. Αυτονόητον οργανικόν γνώρισμα καί εσωτερική νομοτέλεια τού Εθνοκοινοτικού Κράτους, ως καί πάσης οργανικής Κοινότητος, είναι η πρόσ τά έσω μέν κρατούσα γαλήνη καί ομοψυχία, πρόσ δέ τά έξω η πολεμική καί έναντι τών εχθρών του διεκδικητική συνεχής δυναμική καταξίωσις.

Όσω, όμως, καί άν ταύτα αποτελούν θεμελιώδη κοσμικά καί ιστορικά δεδομένα, ερριζωμένα εις τήν ανωτέραν πραγματικότητα, η θεμελιώδης κοσμική Ύβρις τής δημοκρατίας έχει ακριβώς αντιστρέψει τούς δύο τούτους όρους, ώστε, εν όσω, μέν διαρρηγνύονται τά εκ τής καταπτώσεως ήδη ηυτελισμένα σωθικά τής Κοινότητος, όπου τό - αλλοπρόσαλλον! - περιεχόμενον προσδιορίζεται (κατά τό συμφέρον καί τό δοκούν) καί υπό τού τελευταίου βδελυρού γύφτου, μεγαλεμπόρου ειδήσεων καί «πολιτισμού» αλλ' όχι πάντως εκ τού «Ξυνού» τής ("χημικώς" καί φυσικώς εξουδετερωμένης πιά) Κοινότητος, όμως εκ παραλλήλου πρόσ τά έξω κυριαρχεί η άνευ όρων εκείνη αισχρά ειρήνη τής απολύτου δειλίας καί ανικανότητος, η οποία καί εις τούς οίους αυθάδεις γείτονας όρεξιν καί απόλαυσιν μεγίστην περιποιεί, καί τόν περίτρομον εκκεκονικλωμένον αισχρόν συρφετόν αναξίων αχρώμων ανδραρίων-καταναλωτών διά τής οιονεί προσκαίρου, επαιτουμένης πως εκ τών εχθρών μας, εκεχειρίας, καί μέχρι τού παρασκευαζόμενου των οριστικού παλιρροϊκού κατακλυσμού, ικανοποιεί (δίκην παυσιπόνου) καί εκφράζει - ως κατ' εξοχήν εφήμερα καί μυωπικά (μετά βίας...) «όντα». Εις τήν επίπλαστον ταύτην «πραγματικότητα» θερμοκηπίου, οι τας αληθείς σχέσεις καί τής πλέον απτής εισέτι πραγματικότητος καί προδήλων οργανικών δυναμικών δεδομένων επισημαίνοντες καί τόν συλλογικόν Ύπνον οχλούντες, είναι οι κακεντρεχείς αντιδημοκράται, φασίσται, στρατοκράται, εθνικοσοσιαλισταί καί άλλοι τοιούτοι επάρατοι εγκληματικοί τύποι.

Είναι πράγματι μέγα κρίμα, ότι πολλοί τούτων θά αποθάνουν χωρυωμένοι μέσα εις τήν απύθμενον καί αδιέξοδον νοσηρότητα, φαυλότητα καί δειλίαν χωρίς οι ίδιοι νά έχουν εκ τής Ιστορίας καί τής αδηρίτου της δυναμικής λάβει τήν δέουσαν (κοσμικώς!) απάντησιν - δίκην τουρκικού γαταγανιού, επί παραδείγματι... Αντ' αυτών, αναποδράστως, θά τήν χαρούν καί απολαύσουν οι μαμμοτραφείς πλαδαροί των επίγονοι!

α'3. Πολιτική σημαίνει δυναμικήν έκφρασιν κρυσταλλίνης Βουλήσεως, ολικώς ενηρμονισμένης καί εις ιεραρχημένην οργανικήν ενότητα συντιθεμένης μετ' αυτεπιγνώσεως καί εκθύμου αυτοθυσίας κατά τά μέρη, επιτηρούσης εν ανέτω, φυσική, εγρηγόρσει προσκόμματα, απειλάς καί εχθρούς εις όλα τά επίπεδα καί κατευθύνσεις - αναγνωρίζουσα καί διαχωρίζουσα ουσιωδώς τά κατά βάσιν οικεία καί

ημέτερα εκ τού αλλοτρίου καί αλλογενούς.

Πολιτική σημαίνει, άρα, αντιπαράθεσιν, πόλεμον, βίαν τής μιάς ή τής άλλης μορφής - νομοτελειακώς καί αναποφεύκτως: ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ. Αντιπαράθεσιν βουλήσεων, βουλήσεων οργανικώς ερριζωμένων ή καί αυθαιρέτων, διεκδικουσών επικράτησιν καί επιβολήν των, όσαι πράγματι είναι μάλιστα φύσει πρωτοπόροι καί κυριαρχικάί, κατά τό παροιμιώδες: ΕΠΙΚΡΑΤΕΕΙΝ Ή ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ.

Η απάρνησις τής θεμελιώδους ταύτης αληθείας μόνον ως προϊόν βαθείας ναρκώσεως, κυρίως δ' άρα ως ύπουλον όπλον ενός παρηλλαγμένου δολωτάτου Εχθρού είναι νοητή, διαχέοντος ψεύδος, σύγχυσιν, ύπνωσιν, αλλοίωσιν, διαστροφήν, παράλυσιν καί καταστολήν τών φυσικών δυνάμεων, αντιστάσεων καί ενστίκτων, καθ' όν τρόπον καί η υπ' αυτού σύγχρονος χρήσις αντι-φυσικών διεστραμμένων βιοχημικών όπλων συνοπτικώς απεικονίζει. Εχθρού, συνεπώς, όχι συνήθους τύπου, εντός ενός δηλαδή ή άλλου πεδίου ανταγωνισμού καί διαμάχης, όπως πανταχού εν τώ Κόσμω, νοητού, αλλ' ως τού κατ' εξοχήν Εχθρού, πατρός τού Ψεύδους καί πάτρωνος πάσης εκτροπής, νοσηρότητος καί σήψεως. Τό ψευδογενές καί ψευδογονόν αυτό Τέρας, η καρδιά τού Συστήματος καί κοινός προφήτης-εμπνευστής πρό παντός τού φιλελευθερισμού καί τής «προοδευτικής αριστεράς» καί τής «προοδευτικής δεξιάς», υποτάσσει τόν δουλόφρονα καί ά-ρρωστον κόσμον τόν στερούμενον ικμάδος, ακεραιότητος, αυτοθυσίας καί μαχημότητος εις τήν ιλαροτραγωδιάν τής εθελούφλου προσχηματικής ομολογίας καί πιπιλισμού άλλων αντ' άλλων, όπως επί παραδείγματι ομιλούν περί «ειρήνης» εννοούντες ανάλκιδα δουλοπρέπειαν, περί «δημοκρατικών ελευθεριών» εννοούντες απάρνησιν πάσης δυνατότητος στοιχειώδους αυτοπροστασίας καί θεμελιώδους εξασφάλισεως τής Κοινότητος ως οντότητος, επιβάλλοντες εις αυτήν τήν «εκουσίαν» αυτοκτονίαν ως μόνην ... «ηθικήν» διέξοδον, περί «δημοκρατικών κανόνων ασφαλείας» υπονοούντες τήν φίμωσιν όσων δέν σπεύδουν προθύμως νά τούς καταθέσουν τήν ελευθερίαν των, καί εντός ακόμη τής καρδιάς καί τής κεφαλής των, εν λευκώ, φωνασκούν περί αλληλεγγύης προς αλλογενείς εννοούντες εθελουσίαν υποδοχήν τών εισβαλλουσών «κατατρεγμένων» ορδών μή λευκών υπό τών λευκών μετά ταυτοχρόνου απολύτου εκουσίου ευνουχισμού κι εξανδραποδισμού των απέναντί των, καί δή ευγνωμόνως, διότι, αφού οι ίδιοι «προοδευτικοί» προφρόνως εμερίμησαν διά τόν δημογραφικόν μας θάνατον, τώρα διά τών κατακλυζόντων σιφων αλλογενών (πού, μή έχοντας τήν τύχην νά διαφωτισθούν εγκαίρως υπό τοιούτων «προοδευτικών» - αφού δι' εκείνων τούς πάτρωνας δέν είν' εκεί, εις τάς εκείνων πατρίδας, αλλά παρ' ημίν, τό «πρόβλημα»... - τά στίφη ταύτα βρίθουν βλαστών νέων καί δέν είναι, όπως οι λευκοί-θύματα τής «προόδου», γηρασμένος, κατά πάντα, πληθυσμός!) μάς προσφέρουν (καί σ' αυτό!!!) τήν ... «λύσιν»!!!!!! Πρόκειται περί τής πλέον συστηματικής καί εκτεταμένης γενοκτονίας τής Ιστορίας, εμμέσως συχνάκις σχεδόν ομολογουμένης, εν μέσω, ηθικολόγων περικοκλάδων, όπως όταν ομιλούν περί «φυλετικού προβλήματος» ("race problem") - τού οποίου όμως τήν επίκλησιν η ίδια των προσέγγισις, μάλιστα καί ο γεωγραφικός καί καθ' ομάδας εντοπισμός καί εν γένει χειρισμός, αποκαλύπτει ως άκομψον «ηθικόν» κάλυμμα διά τό πραγματικόν «πρόβλημα» πού οι «κύριοι» αυτοί υπονοούν, ήτοι τό ΛΕΥΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (white problem): τό πρόβλημα δηλαδή τού πώς αυτοί οι μαινόμενοι ηθικολόγοι θά ολοκληρώσουν τήν πνευματικήν, ψυχικήν καί βιολογικήν δολοφονίαν/γενοκτονίαν τής Λευκής Φυλής - έστω κι άν επισήμως κατ' αυτούς σχεδόν δέν υφίσταται τοιαύτη (ή, τουλάχιστον, ηθικώς απαγορεύεται διά ροπάλου νά τήν κατονομάζουμε, πλην μόνον υπαινικτικώς καί προκεκμένου νά καταγγείλωμεν τήν εγγενή «ανηθικότητά» της, όταν δέν τελή υπό τήν αναμορφωτικήν καθοδήγησιν τών μεγάλων αδελφών τού Αδελφού...).

Αφ' ενός λοιπόν ημείς, εκπροσωπώντας τήν ολυμπιακήν ισχύν προάγομεν τήν αντίστοιχον υψηλήν Τάξιν καί Πολιτικήν, ενώ, η δημοκρατία είναι εγγενώς ασύμβατος προς οιαδήποτε Πολιτικήν, διότι αποτελεί οργανικόν ψεύδος καθ' εαυτήν. Ονομάζοντες οι επί τής σκιάδους σκηνης της κινούμενοι τσαρλατάνοι «πολιτικήν» τήν ιδίαν απάτην καί φαυλότητα, δέν καταφέρνουν νά μετατρέψουν εις πολιτικήν τήν μικρομπακαλοσύνην καί αλλοπρόσαλλον δουλοφροσύνην των περισσότερον από ό,τι εις νηστήσιμα λάχανα τά ευλογούμενα ψάρια τής τραπέζης των οι καθολικοί μοναχοί!

Η αβίαστος καί αδάμαστος ολυμπιακή ισχύς είναι η τήν υψηλήν Κοσμικήν Τάξιν ανορθούσα καί συνεχώς ανατροφοδοτικώς επιφρωνύσα φωτεινή Βούλησις, τής οποίας τό ΑΡΜΑ θά αποτελέση, όχημα - είτα δέ καί καί η βαθμηδόν εις επίγνωσιν καί ζωήν αφυπνιζομένη, τό δέ νύν σμερδαλέως υπνώττουσα, οργανική Κοινότης (τοπική τε καί ομόσπονδος), θά αποκαταστήση, τόν ισχυρόν της βραχίονα.

Επί τών Γενικών τούτων Αρχών ερειδόμενοι, καί εφαπτόμενοι του διαπνέοντος αφάτου πυρήνος τού Είδους μας, δυνάμεθα να τάς προβάλωμεν εις τάς επί μέρους περιοχάς αναλόγως, προς διαμόρφωσιν και διατύπωσιν κατά την αντίστοιχον φύσιν και δεδομένα. Εις ό καί ακολούθως προβαίνομεν, μάλλον παραδειγματικώς καί πρόσ ευληπτοτέραν μετάδοσιν τού πνεύματος καί κατανόησιν τών τρόπων εφαρμογής παρά εξαντλητικώς, κατά τομείς - χωρίς, λοιπόν, αξιώσεις πληρότητας.

II. Πολιτειακά Αρχαί.

α'. Η Εθνοκοινοτική Πολιτεία αφορά, και αναφέρεται αποκλειστικώς και μόνον εις άτομα-μέλη τής ευρυτέρας μας Εθνοφυλετικής Κοινότητος. Η εντός τής επικρατείας της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας παρουσία αλλοδαπών και αλλογενών στοιχείων, υπαγομένων εν πάση, περιπτώσει εις το περί ξένων δίκαιον, εξαρτάται απολύτως και αποκλειστικώς εκ των απωτέρων συμφερόντων και διαθέσεων της Εθνοφυλετικής Κοινότητος, εκφραζομένης διά της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας.

β'. Ο βαθμός συνειδητότητας, η αφιέρωσις εις τους στόχους, η φύσις, τέλος, και αι ικανότητες, εμφανείς ή δυνάμει υφιστάμεναι, εκάστου μέλους της Εθνοφυλετικής Κοινότητος προσδιορίζουν αναλόγως και τον βαθμόν συμμετοχής του εις την διαμόρφωσιν πολιτικής καί την ενάσκησιν επιρροής και εξουσίας - τοσοούτω, δε μάλλον, καθ' όσον εκ της περιοχής των επιτηδευμάτων και της οικονομίας μετακινούμεθα προς περιοχάς απομένους τής ίδιας μας ψυχικής και πνευματικής υποστάσεως, αμέσως ή εμμέσως. Προβαλλομένης, λοιπόν, της εσωτερικής διαβαθμίσεως εις το Κοινοτικόν φάσμα, αναδύεται ως απολύτως φυσική και συνειδητή η ουσιαστικώς διαρθρωτική αρχή της αληθούς αριστοκρατίας και της πυραμιδικής, καθ' όλα τά μέρη και συνολικώς, οργανώσεως της Λαϊκής Κοινότητος.

Επί τή, βάσει μιάς καλώς ερριζωμένης, αρμονικώς συνθέτου εσωτερικής και καλώς αφωμοιωμένης εξωτερικής γνώσεως και εμπειρίας, προχωρεί η σταδιακή εκπαίδευσις και, εκ παραλλήλου, η αξιολόγησις από νεαρωτάτης ήδη ηλικίας όλων των ελευθέρων πολιτών - και κατά τρόπον μή κατατείνοντα εις μίαν μηχανικότητα ή εις μίαν λογικήν θερμοκηπίου. Η αξία αναδεικνύεται μέσω, κινδύνων πραγματικών και καταστάσεων ακραίων· διά μέσου δε της πυράς εξέρχεται άθικτος και αποκαθαρμένος ο χρυσός: μία «Αριστοκρατία» η οποία δεν κατορθώνει να αναδεικνή, και αποκαθαίρη, τον αληθή χρυσόν εις την κορυφήν της πυραμίδος είναι, τελικώς, αστοχία.

Η απόλυτος αντιστροφή της φυσικής ιεραρχήσεως μέσω, οχλο-εμποροκρατικών εκλογοπανηγύρεων και απεράντου οργιασμού μέχρι παρακρούσεως των δημοκρατικών τενεκέδων, εξόδοις της ψυχής, της

φρονήσεως, της αυτεπιγνώσεως αλλά και της φυσικής, εν τέλει ακόμη, υποστάσεως του ατυχούς Έθνους, έχουν τόσον θολώσει καί στρεβλωτικώς πολώσει την ψυχονοητική λειτουργία του λαού, ώστε ούτος να φέρεται συχνότατα διαπορών τιθέμενος πρό της πασιδήλου αθλιότητος της παρούσης δημοκρατικής αταξίας, ποία τις θα ηδύνατο να είναι τυχόν «εναλλακτική λύσις». Πράγμα πού κατ' αρχήν τίθεται όλως εσφαλμένως, αφού λόγος, κατ' αρχάς, πρέπει να γίνη, περί λύσεως - όχι περί «εναλλακτικής» λύσεως: εις μίαν κατάστασιν απολύτου αταξίας, τεινούσης μάλιστα προς αντίστροφον «τάξιν» και την δικτατορίαν των διεφθαρμένων και των ανικάνων, επιζητητέα είναι η λύσις - ήτοι: η Επανάστασις. Ιδέα πού εξ ορισμού εξοβελίζεται και καταδιώκεται με τά πλέον διαβολικά μέσα υπό της κρατούσης δεινοκρατικής αρχής της ... «ελευθερίας» - αποκλειστικώς των δούλων και των πονηρών!!! Η λύσις πρέπει όμως να είναι αρκούντως ριζική και αποφασιστική, προς εξασφάλισιν της μη υποτροπιάσεως - καθ' όσον αι υποτροπαί μέχρι και λίαν εσχάτως ιστορικώς απεδείχθησαν πολύ τραγικώτεροι της αρχικής εκτροπής...

Η λύσις ριζούται, λοιπόν, στερρώς εις το πνευματικόν υπόβαθρον του Εθνοκοινοτισμού, το οποίον εμπεδούται εις, διαπερνά, και αναμορφώνει όλα τά επάλληλα επίπεδα και στρωματώσεις. Υπ' αυτού τού υποβάθρου καί τής συναφούς του διεισδυτικής οξυδερκείας το πρίσμα, πραγματούται μία «οργανική» ατρεκής (: δικαία, πιστή προς την ουσίαν) διακλιμάκωσις, δυναμικώς ευπροσάρμοστος εις διορθώσεις και περαιτέρω εκλεπτύνσεις. Από βρεφικής ηλικίας έκαστον μέλος της ζώσης Λαϊκής Κοινότητος θά διαγιγνώσκηται, βυθομετρήται, εκπαιδεύεται, τελειούται, αξιολογείται και διαβαθμίζεται. Ως ιδεώδες τίθεται το φύσει υπέροχον και ιδεαλιστικόν - και δημιουργούνται αι προϋποθέσεις της βελτίστης εφικτής εξελίξεως των φυσικών εφοδίων και δυνατοτήτων. Η φυσική αξία τού ηγεύσθαι αναζητείται εκεί όπου είναι αληθής, συνδυαζομένη με πνευματικότητα και υψηλήν επίγνωσιν - και όχι, ως είθισται, με αρρωστημένην εγωπάθειαν. Η αξιολόγησις προχωρεί χρονικώς και διαβαθμικώς, κλιμακουμένη μέχρι της ηγήτορος τάξεως των Ευπατριδών, εξ ών και δι' ών και η υπάτη ηγεσία επιλεκτικώς αναδεικνύεται. Ο βαθμός αρχικής συλλήψεως και τελικής πραγματώσεως της ζωογόνου πνευματικής ρίζης του Εθνοκοινοτισμού (πρβλ. πλατωνικόν απόφθεγμα ανωτέρω - καί «Βόρειον Σέλας» υπ' αρ. 7) εναπόκειται εις και βαρύνει όσους κληθούν να την βιώσουν καί πραγματώσουν: δεν υπάρχει μηχανική συνταγή επιτυχίας, δεν εξασφαλιζόμεθα δι' απαγορεύσεων απλών ή δογμάτων - καθ' όσον η Ζωή είναι ανωτέρα και ευρύτερα πάσης μηχανικής της προδιαγραφής! Αι άριστοι αρχαί θα δώσουν μετριώτατον αποτέλεσμα εφ' όσον κληθούν μετριότητες και μικρολογιστάκοι προς υλοποίησιν των: Δέν δύναται κανείς νά προσφέρη ό,τι δέν κατέχει! Διά τούτο και το ΑΡΜΑ σκοπεύει εις την δημιουργίαν του πρώτου εμβρυακού ιστού της Νέας αναγεννημένης Λαϊκής Κοινότητος, της προτύπου, ήγουν, Κοινότητος, κατά τήν Κοσμικήν Αρχήν της πανομοιοτυπίας (Αναλογίας) εις όλα τά επίπεδα και κλίμακας, ώστε ν' ανοίξη, να χαράξη - ήτοι, νά προτυπώση - τον Δρόμον της Εθνοφυλετικής μας αναγεννήσεως: ούτω και συντελείται αληθής δημιουργία!

γ'. Αι βασικά παραδοσιακά στάθμαι είναι τρεις: Ευπατρίδαι (Προεστώτες, η αρχαία στάθμη των ευγενών) - Επιχειρηματικοί (Αξιωματικοί, η αρχαία των πολεμιστών) - Εργάται (εργάται, μεταπράτται, έμποροι, παραγωγοί, υπάλληλοι, επικουρικοί κ.ο.κ.). Πέραν τούτων υφίστανται οι Αστάθμητοι και, εις το κατώτατον επίπεδον, η τάξις των ακαταλογίστων και, συνεπώς, επιτηρουμένων στοιχείων ελλιπούς κοινωνικής και εθνικής ευθύνης και συνειδητότητος ή κατωτέρας αλλογενούς φυλετικής προελεύσεως, οι Άκληροι. Η ταξινόμησις αύτη είναι και η μόνη παραδοσιακώς παραδεδεγμένη. Η δικτατορικώς επιβεβλημένη ιουδαιομασσονική αρχή της αδιακρισίας και της καθολικής «ισότητος» (αρχήθεν ιουδαιοχριστιανικής/ Παυλιανικής προελεύσεως) αναιρεί πάν ουσιώδες υπόβαθρον Εθνικού Βίου και Κράτους, προετοιμάζουσα δηλονότι την έλευσιν και παγίωσιν της νύν ήδη εν εξελίξει βδελυράς Ν.Π.Τ.Π. . Η οποία και διά των όπλων ήδη ωμώς πάλιν παρεμβάινει προς επιβολήν τής προσφιλους τών σχεδιαστών της δημοκρατίας, μετά καί τήν διά τού αίματος τών υποτελών λαών εν τή, γενέσει συνθλιβήν τής ελευθέρας

Ευρωπαϊκής Βουλήσεως και την μεταπολεμική των συστηματική εκδολίευσιν τής πλήρους ψυχονοητικής διαστροφής/καθυποτάξεως όλων τών Λευκών Λαών, διά μέσου τού κατακλυστικού των σφυροκοπήματος υπό πρωτοφανούς πλημμυρίδος ψεύδους και άκρας αισθητικής διαστροφής, ανηγμένων δὴ εἰς νοσηράν λατρείαν και θρησκείαν, οἷον ο αποκάλυπτος (γυφτο-)νεγρισμός-πιθηκισμός και η απεχθής ατελείωτος τοτεμική Ιερεμιάς του βιαίως υποβαλλομένου «Ολοκαυτώματος», ως εσχάτης εκδηλώσεως της ιουδαϊκής ψυχώσεως περί ρόλου μάρτυρος-θύματος (πρβλ. *Αίγυπτον, τους 3 παῖδας εν τη, καμίνω, κ.ο.κ.*), εκδιδουμένης και υλοποιουμένης ως γραμματίου απεριορίστου χρόνου και αξίας!!!

Θα διαποτισθῆ, εκ νέου ο Λαός με την αρχέγονον αρίαν Πλατωνικήν αρχήν της ασμένου, κατά το (β') ανωτέρω καθοριζομένης, φυσικής διαβαθμίσεως εἰς τὰς ως άνω ουσιαστικές τάξεις-Στάθμας, αντιστοιχοῦσας εἰς την ιδιοσυγκρασίαν και την φυσικήν προδιάθεσιν ενός εκάστου. Δεν είναι όλοι εκ φύσεως γεννημένοι ιδεαλισταί (Ευγενείς) - ούτε καν όλοι δύνανται να έχουν σαφή αντίληψιν στόχων, έστω και μη απολύτως ιδεαλιστικών, και αντίστοιχον ικανότητα αυτοπειθαρχίας και συνεπείας (Επιχειρηματικοί). Η απόδοσις άμέσου πολιτικής ή κοινωνικής επιρροής εἰς όσους δεν διαθέτουν ούτε αυτήν την τελευταίαν ιδιότητα είναι άτοπος και καταστροφική.

Σύνηθες επάγγελμα των τελευταίων υπό το κρατούν Σύστημα είναι ... η πολιτική!!! Η οποία και είναι απολύτως προσηρμοσμένη εἰς τὰ μέτρα αυτής της κατωτέρας τάξεως, ακόμη και, ανενδοιάστως, εἰς επίπεδον αρχών, διά της αρχής της ανευθυνότητας των βουλευτῶν (επεκτεινομένης πρακτικῶς και εἰς τὰ μέλη της κυβερνήσεως...) και του ανωτάτου άρχοντος - αλλά και της βουλευτικής ασυλίας. Αυτοί, τώρα μέν απολύτως δικαιούμενοι ανταμοιβήν ανάλογον των εγκληματικῶν των παραλείψεων και ενεργειῶν εἰς βάρος του Έθνους, εἰς την Εθνοκοινοτικήν, όμως, Πολιτείαν, μη ευρίσκοντες διέξοδον διά την φαυλότητα, την φυγοπονίαν και την ανούσιον τσαρλατανικήν κομπορρημοσύνην των, θα ενετάσσοντο οι πλείστοι αρμονικῶς εἰς την προσήκουσαν αυτοῖς υπηρετικῆν-βοηθητικῆν στάθμην, παιδιόθεν μανθάνοντες σεβασμόν και πειθήνιαν εἰς όσους είναι αληθῶς ιδεαλισταί και ικανοί να καθοδηγήσουν άλλους. Αντ' αυτού, το κρατούν Σύστημα του εκφυλισμού και της αλλοτριώσεως παραδίδει εἰς τὰς αδηφάγους των ορέξεις εν λευκῶ, τους πόρους και την εξουσίαν του ψευδοκράτους-Ανωνύμου Εταφίας «Ελληνική Δημοκρατία, Α.Ε.»... Της οποίας την πλειοψηφίαν μετοχῶν κατέχουν οι ολίγοι διεφθαρμένοι μεγαστάνες των ΜΜΕ (Μέσων Μαζικής Εξαπατήσεως), συχνάκις αναδειχθέντες εκεί διά χρημάτων και εκβιασμών μυστικῶν Στοῶν και Υπηρεσιῶν (Μοσάντ, ΣΙΑ, Στάζι, ΚGB ...), δυνάμει τῶν κανόνων τού χρυσίου οἵτινες «διευκρινίζουν» τήν πραγματωστικότητα ή μή, κατ' αρχάς, τῶν περιβοήτων «δημοκρατικῶν ελευθεριῶν» τού τόσο βουκαλιζομένου «ατόμου» - καί τού εκ τοιούτων «ενεργῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν» συγκροτουμένου «κυριάρχου» λαού-ψηφάγλης.

Τούτο αποτελεί και εξόφθαλμον παράδειγμα καταντήματος μέσω, αντεστραμμένης ιεραρχίας, καθ' ότι εκπρόσωποι των εμφανέστατα φύσει υπηρετῶν (συχνότατα και φυγοστράτων, συστηματικῶν χαρτοπαικτῶν, κιναιδῶν κ.ο.κ.) εκλαμβάνονται ως «διευθυνταί» και «ηγέται», εν ώ, μέλη της επιχειρηματικῆς Στάθμης, εκφυλισθέντες μάλιστα εἰς παρασιτικούς χρηματανθρώπους, αναδεικνύονται εἰς ισχυρούς πολιτικούς και πολιτιστικούς παράγοντας. Και δὴ δι' ανηκούστων μέχρι πρό τινος συγχρόνων μέσων εκφυλιστικῆς επιρροής.

Αξίζει, πάντως, επ' ευκαιρία, να παρατηρήσωμεν, ότι οι χρηματάνθρωποι οὔτοι δεν θα διώριζαν τους προστατευομένους των «πολιτικούς» τσαρλατάνους (των οποίων και μόνη μία εκλογική «καμπάνια» στοιχίζει μυθῶδη ποσά!) ούτε ως κατωτέρους διευθυντάς προσωπικού ή επιστάτας μίας επιχειρήσεως των, αφού γνωρίζουν άριστα την ανικανότητα και το «ανάστημά» των. Αυτή, όμως, η ίδια ακριβῶς ελλειμματικότης και αναξιοτήτης τούς προκρίνει εἰς τους δολίους οφθαλμούς των ως καταλλήλους διά

τον ρόλον τών αχυρανθρώπων, εις ό και φυσικώς συγκλίνουν αι προτιμήσεις τόσο των ομολόγων των αχυρανθρώπων του Συστήματος ανά την Ευρώπη, όσον και εκείναι των σιωνιστοπλήκτων υπερατλαντικών των αυθεντών... Είναι, επίσης, οι απολύτως καταλληλότεροι εις το ξεπούλημα, την καταλήστευσιν και την πλήρη διασπάθισιν όχι μόνον των αξιών αλλά και των κυριαρχικών και υλικών αγαθών πού, εν ολική, συγχύσει και αδιεξόδω, πλάνη, τούς ενεπιστεύθη ο εις ανεργμάτιστον δημοκρατικόν όχλον εκφυλισθείς ελληνικός λαός.

δ'. Θά δύνανται, εν τούτοις, όλοι ν' ασκούν κάποιαν επιρροήν εις ό,τι αμεσώτερον τους αφορά: τούτο πραγματούται μέσω, της εκπροσωπήσεως των εργασιακών κλάδων εις έν πυραμιδικόν σύστημα κλαδικών αντιπροσωπειών, κορυφούμενον εις το Συντεχνιακόν Βουλευτήριον, όπου αι τάξεις αρμονικώς θά συνεργάζωνται, υπό το κοινόν πρίσμα της αρμονικής προαγωγής τής κατά το πνεύμα της Γενικής Αρχής νοουμένης Κοινοτικής Τάξεως - και όχι υφ' οίον ταξικόν, διχαστικόν και εγωιστικόν κατώτερον πρίσμα ή εβραιοδογματικής δίοπτρας ή απωτέραν αντικοινοτικήν ιδιοτελή επιδίωξιν.

ε'. Η μεγίστη, όμως, αντιστροφή φυσικής ιεραρχίας και εξηγιασμένη αποποίησης ευθυνών των «κυβερνώντων» δολίων επιτηδευτών όχλου (και, πολλώ, μάλλον, τών υστεροβούλων παρασκηνιακών προαγωγών τους) έγκειται συνοπτικώς εις την εκφυλισμένην μαζοδημοκρατικήν αρχήν, αντικαθιστώσαν, ως ενεργούς αξίας, τον χαρακτήρα και το αίμα με το χρήμα και την απάτην. Πρόκειται περί της πλέον χαρακτηριστικής συγχύσεως και διαστροφής, και δή ως ιδεώδους παρουσιαζομένης (πρβλ. σχόλια «Γενικής Αρχής»), δι' υποκαταστάσεως του όχλου και της εγωπαθούς κατακερματισμένης ατομικότητος των αβούλων του εμπασθών μονάδων εις τον ρόλον, ως ενεργού ιεράς κορωνίδος, του «Ξυνού Λόγου» (Ηράκλ.), παρουσιαζομένου, διά τού Εθνικού όμως μόνον Κράτους τών αρίστων, ως αληθώς ολοκληρωμένης οργανικής Εθνοφυλετικής Κοινοτικής Υποστάσεως της πνευματικής-ψυχικής-βιολογικής Ουσίας ήτις την παρήγαγε. Τό κύρος αυτό απόπως δανείζεται εξ άλλων, εντελώς ξένων πρός τό ίδιον καταστάσεων τό δημοκρατικόν απατηλόν τερατούργημα-σκευωρία, δυνάμει τής συστηματικής συγχύσεως, πλύσεως εγκεφάλου καί απολύτου ατιμίας καί διαφθοράς.

Η αλήθεια, ως εκ τούτου, αντικαθίσταται με οχλοερεθιστικές παραστάσεις επιτηδείων διαφημιστικών τεχνασμάτων - εγκαθιστώντων, διά τής συστηματικής επαναλήψεως, τάς εκάστοτε φαινομένας αληθείας του ανεργματίστου πλήθους (όπως άλλως τε καί τούς φαινομένους τενεκεδοπρωταγωνιστάς, τά αλαλάζοντα κύμβαλα τής δημοκρατικής Σκηνης)· πλήθους του οποίου μάλιστα συστηματικώς παρασκευάζεται η διαρκής περαιτέρω αποβλάκωσις, εκμαυλισμός, ολοκληρωτική μηχανοποίηση και εθνοφυλετικός αποχρωματισμός, ώστε κάθε ελπίς ανανήψεως ν' αποκλείεται, επ' ωφελεία, τόσο των ευτυχών πατρώνων όσον και τών αναριθμήτων παρασιτούντων δειλών καιροσκόπων καί κερδοσκόπων του Συστήματος. Τοιουτοτρόπως, η τελική απόληξις αυτής της εκτροπής της εννοίας της αρχετυπικής ενηρμονισμένης οργανικής Λαϊκής Κοινότητος είναι το παθογενές οχλώδες συνονθύλευμα αβούλων αλλ' επηρμένων και αρρώστων εγωπαθών «πολιτών» παντοίας εθνοφυλετικής

προελεύσεως, συνδεδεμένων όχι διά τινος πρωταρχικής Εθνοφυλετικής Ουσίας και κοινού Αίματος εις μίαν Κοινότητα Ζωής, αλλά διά της κατά το δυνατόν απεριορίστου κοινής των αδηφαγίας-καταναλωτισμού και της αμοιβαίας κατασπαρακτικής αλληλοὑποβλέψεως τών όλως ετερογενών ατομικών και ομαδικών συστατικών ενός (ευχερώς τηλεκατευθυνόμενου...) ελεεινού και παντοιοτρόπως ρυπογόνου ανερματίστου ανθρωποειδούς συρφετού φθονερών «ίσων πολιτών».

Των οποίων η τεχνηέντως καλλιεργουμένη οίησις και αλαζονική έπαρσις αποκρυσταλλούται εις την οικτρώς απατηλήν αίσθησιν ότι ... «αποτελούν τον κυρίαρχον λαόν» - «προνόμιον», του οποίου η διαφύλαξις αποτελεί και το «ύμιστο δημοκρατικό και ... πατριωτικό καθήκον» των δυστυχών σχιζοφρενών πολιτών της «ευνοημένης» δημοκρατικής «πολιτείας» του ενός ή του άλλου κουρασμένου από την ζωή του δυστυχούς λαού-θύματος, ο οποίος, ούτω, δι' αυτής αυτοκαταργείται πολιτικώς. Δεν είναι δόλου τυχαίον ούτε το ότι η δημοκρατική παράνοια επιβάλλεται συνήθως διά των όπλων κατακτητού ούτε ότι η «Νέα Παγκόσμια Τάξη Πραγμάτων» απροσχηματίστως πλέον προβαίνει εις την αιματηράν επιβολήν (και επιτήρησιν!) του δημοκρατικού άγους εις τους Λαούς διά των όπλων του κρατούντος παγκοσμίου σιωνιστικού διευθυντηρίου. Τοιουτοτρόπως εξασφαλίζεται τόσον ο ταχύτατος και απόλυτος μαρασμός όσον και η αδιέξοδος οριστική καθυπόταξις των «απελευθερουμένων» Λαών... Καθοριστική εις την εσχάτην τροπήν της Ιστορίας υπήρξεν η υπό των σιωνιστικώς καθοδηγουμένων αγγλοαμερικανικών και ταταροσοβιετικών συνησπισμένων στρατευμάτων «απελευθέρωσις» της Ευρώπης το 1945, η οποία και επαγίωσεν τον πλήρη εξανδραποδισμόν και αλλοτρίωσιν του Λευκού Ανθρώπου. Η επανάκαμψις και παλινόρθωσις του οποίου, εις το χείλος καί του καλοσχεδιασμένου βιολογικού του αφανισμού, είναι αδιανόητος χωρίς ολοκληρωτικήν αναίφρασιν της παθογόνου αιτίας: ως εκ τούτου και η σημερινή ανεθμική καί άμυχος «Ευρωπαϊκή Ένωσις» υποδούλων τού Σιωνιστικού αυθέντου συμβάλλει ενεργητικώς εις την ολοκλήρωσιν της εξ απαλών ονύχων συντελουμένης Γενοκτονίας του Λευκού Ανθρώπου!!!

Είθισται συχνάκις ν' αναφέρονται ως μόνοι πάτρωνες αυτής της ανωμαλίας οι Εβραίοι· όμως εκ των πραγμάτων επιβάλλεται μία γενίκευσις, αφού εις την αυτήν κατηγορίαν εμπίπτουν και το αυτό ζωτικόν «λειτουργήμα» της δημοκρατίας επιτελούν όλοι οι σαθροί διαφωτισταί και ιδιοτελείς στυλοβάται της - όσω, κι αν οι Εβραίοι αναμφιβόλως υπήρξαν και παραμένουν εις αυτούς τούς τομείς οι μεγάλοι διδάσκαλοι: πρβλ., π.χ., "We Jews, we the destroyers, will remain the destroyers forever. Nothing that you will do will meet our needs and demands. We will forever destroy because we need a world of our own ..." (MAURICE SAMUEL, «You Gentiles», New York, Harcourt, Brace & Co., 1924, σελίς 155) - ήτοι: «Ημείς οι Ιουδαίοι, ημείς οι καταστροφείς, θά παραμείνωμεν εσαεί καταστροφείς (διαφθορείς). Ο,τιδήποτε κι άν μάς παραχωρήσητε, δέν πρόκειται νά ικανοποιήση, τάς ανάγκας καί απαιτήσεις μας. Ημείς θά διαφθείρωμεν (καταστρέφωμεν) πάντοτε - διότι χρειαζόμεθα ένα κόσμον εξ ολοκλήρου ιδικόν μας»... Συχνά, όμως, οι γλωιώδεις των μαθηταί τούς υπερβαίνουν!

Το ήδη ασθενές υπόβαθρον του εκ της ζώσης Εθμικότητας και αυθεντικής Παραδόσεως αποκεκομμένου λαού διαβιβρώσκεται έτι περαιτέρω αφ' ενός διά μιάς πολυμηχάνου συνεχούς αποπροσανατολιστικής, υπνωτιστικής κι εκφυλιστικής σφυροκοπηματικής επιδράσεως επί του εγωπαθούς, κατακερματιστικώς μαζοποιημένου και αβούλου «λαού», αφ' ετέρου δε (και προς παγίωσιν της «προόδου») προωθείται η «τελική λύσις» της ουσιαστικής γενοκτονίας, διά μέσου της βιαιώς και παρά την επιθυμίαν του εις αυτόν επιβαλλομένης ενσωματώσεως μαζών αλλοφύλων - διά την εισροήν-εισβολήν, υποδοχήν και τελικήν «ενσωμάτωσιν» των οποίων το Σύστημα «φιλοτίμως» και διά σιδηράς χειφός μερμνά!

Η επίδρασις αύτη καί τό αποπροσανατολιστικόν σφυροκόπημα «πολιτών»-αθυρμάτων αποτελεί καί τό αίμα αυτού τού τερατώδους τεχνητού κατασκευάσματος, τό όποιον αδίκως φέρεται ως κράτος πλέον, καθ' ότι τά φαινόμενα, εν αντιθέσει πρός τά αληθή, καί τό απόλυτον, οργανικόν κατ' αρχήν ψεύδος αποτελούν τό βασικόν θεμέλιον τής σκιώδους του υποστάσεως, εξ ού καί η εντός τής δημοκρατίας δραστηριότης η ως «πολιτική» ψευδώς φερομένη, αυτομάτως καί κατά γενικήν, μάλιστα, παραδοχήν υπολαμβάνεται ως εγγενώς συνυφασμένη πρός τό Ψεύδος, εν ώ, η πραγματική Πολιτική (τήν οποίαν η

δημοκρατία καταργεί καί αντικαθιστά, μέ απατηλόν Τσαρλατανισμόν καί γλοιώδη πολιτικαντισμόν) μόνον εκ τής αυθεντικής Ουσίας καί Αληθείας, ως δυναμική εκτύλιξις, δύναται νά απορρέη. Τά απτά παραδείγματα είναι άπειρα. Η ιστορία τής δημοκρατίας καί τών ανθρώπων της είναι μία κατ' ουσίαν απρόσωπος πλοκή φεύδους καί ποταπότητος τών νοσηρών της ασημάτων πρωταγωνιστών.

Αντί άλλης ιστορικής επισκοπήσεως παρατίθεται κατωτέρω σπουδαίον απόσπασμα εκ τού μνημειώδους έργου (1948) τού Francis Parker Yockey, "Imperium" - ασχέτως τού γεγονότος ότι αι, αλλαχού εις τό βιβλίον αυτό, εκφραζόμεναι περί Φυλής απόψεις του είναι, καθ' ημάς, εντελώς ελλειπείς (μερικώς ίσως δικαιολογούμεναι εκ τού γεγονότος ότι ελλειπείς συχνάκις υπήρξαν καί αι θέσεις τās οποίας αυτός επικρίνει):

«Η γιά τόν Δυτικό Πολιτισμό τού 19^{ου} αιώνος δεδομένη σχετική ουδετερότης τών διαφόρων Κρατών καί, άρα, η εμφανής των αδυναμία κατέναντι εσωτερικών οικονομικών μονάδων καί τών τακτικών τους, επί παραδείγματι τών εργατικών συνδικάτων μέ τίς απεργίες τους, επέτρεψε τούς φιλελευθέρους καί τούς διανοηματιστάς (intellectuals) ν' ανακοινώσουν, προτρέχοντες όπως απεδείχθη, ότι τό Κράτος είναι νεκρόν.

«Αυτό τό τεράστιο πράγμα είναι νεκρό», ανεκοίνωναν οι Γάλλοι κι οι Ιταλοί συνδικαλιστάι. Τούς αφουγκράστηκαν κι άλλοι ορθολογιστάι, κι ο Otto von Gierke διετύπωσε τό περί «ουσιαστικής ισότητος όλων τών ανθρωπίνων ομάδων» δόγμα του (ΣτΜ: δόγμα όμως αδιανόητον άνευ τής προΐουσης υπό τού παυλιανικού ιουδαιοχριστιανισμού βαθυτάτης διαβρώσεως όλων τών λευκών Λαών). Επρόκειτο βεβαίως εκεί περί ενός τρόπου απορρίψεως τής πρωτοκαθεδρίας τού Κράτους, ο οποίος πρέπει νά εκληφθή όχι ως αντικειμενική αλλ' ως πολεμική διατύπωσις. Οι διανοηματιστάι θά ήθελαν νά είναι νεκρό τό Κράτος, κι έτσι ανεκοίνωσαν ότι αυτό ήδη είναι γεγονός. Η θεωρία αυτή κατέληξε νά είναι γνωστή ως τό δόγμα τού «πλουραλιστικού κράτους». Η φιλοσοφική του θεμελίωσις καί η πολιτική του θεολογία προέρχονται από τόν «πραγματισμό», μίαν φιλοσοφική θέσι συρρικνώσεως τού πνευματικού στό υλικό (ΣτΜ: ενός, δηλαδή, απολύτου καί πλήρους αντιστρόφου αναγωγισμού) πού εξελίχθηκε (ΣτΜ: ... πού αλλού;) στήν Αμερική. Ο πραγματισμός απέδωσε τήν όποιαν αναζήτησι τελικής ενότητος, σ' οποιοδήποτε επίπεδο, ακόμη καί σ' εκείνο τής σπουδής τής Φύσεως, εις προκατάληψιν, ως υπόλειμμα τού Σχολαστικισμού (ΣτΜ: βλέπουμε κι απ' αυτό τό ειδικό παράδειγμα πώς η υποκατάστασις τού ζώντος, απτού ήλιακού πνεύματος διά τών σεληνιακών του, διανοηματιστικών ή άλλων, απεικασμών, σ' όλα τά επίπεδα, βαθμηδόν διήνοιξε τούς δρόμους σ' όλοένα κατώτερα διανοηματιστικά τεχνητά προϊόντα, μέ τόν υλισμό καί τήν δημοκρατία στόν τελικό, σημερινό, πυθμένα). **Συνεπώς, δέν υφίσταται πλέον (ως ενότης) Κόσμος, δέν υφίσταται λοιπόν καί Κράτος.** Η οπτική αυτή προσηρμόσθη ιδιορρυθμώς καί μεταξύ τών μελών τής Δευτέρας Διεθνούς, πού ήτο φιλελευθέρων τάσεων. Οι δύο πόλοι τής σκέψεώς της ήσαν τό άτομον, στό ένα άκρο, κι η ανθρωπότης, στό άλλο. Θεωρούσε ότι τό «άτομο» ζεί στήν «κοινωνία» (ΣτΜ: η απόστασις έως τό σημερινόν, επίσης προϊόν ευχολόγου αλλά στρατευμένης σκέψεως, «παγκόσμιο χωριό», τόσο προσφιλή στους πλέον τυπικούς φωστήρες τού παντοίου συγχρόνου πολιτικαντισμού μονότονο έκφρασι, είναι πράγματι ελαχίστη, μιάς καί δι' αυτής τής αφηρημένης, αχρώμου «κοινωνίας», πού δυστυχώς τόσον ευρύτατα πέρασε ως κοινή ανόητος φράσις, ήδη τό πραγματικόν, τό οργανικόν δηλαδή, εμπόδιον, τό οργανικόν Κράτος, έχει αναιρεθή) ως μέλος πολλών οργανώσεων, μιάς οικονομικής επιχειρήσεως, ενός σπιτιού, μιάς εκκλησίας, ενός αθλητικού συλλόγου, ενός συνδικάτου, ενός Έθνους, ενός κράτους, χωρίς καμμία απ' αυτές νά υπερέχη τών άλλων κι ενώ ήσαν όλες τους πολιτικώς ουδέτερες. Σ' ένα τέτοιο πλουραλιστικό κράτος επίσης καί τό αγωνιζόμενο προλεταριάτο τών κομμουνιστών έγινε ένα πολιτικώς ουδέτερο συνδικάτο ή κόμμα. Όλες οι οργανώσεις θά διεκδικούσαν τό άτομο, πού θά εδεδεσμεύετο από μία «πολλαπλότητα υποχρεώσεων καί οφειλομένης νομιμοφροσύνης». Οι οργανώσεις θά διατηρούσαν σχέσεις καί αμοιβαία ενδιαφέροντα, αλλά ουδεμίαν υπαγωγή στό κράτος, τό οποίο απλώς θά ήταν μία οργάνωσις μεταξύ οργανώσεων, ούτε καν ως *primus inter pares* (πρώτη μεταξύ ίσων).

Φυσικά ένα τέτοιο πλουραλιστικό κράτος δέν είναι πολιτικός οργανισμός. Αν σ' ένα τέτοιο κράτος προέκειτο ένας εξωτερικός κίνδυνος, είτε αυτό θά ενέδιδε αυτομάτως (ΣτΜ: ... πόσα αυτή η πρόγνωσις τού συγγραφέως δέν μάς θυμίζει επίκαιρα!!!) ή, άλλως, θά ηγωνίζετο, περίπτωσις κατά τήν όποιαν αναγκαστικώς αμέσως θά μετηλλάσσετο σέ πολιτικό οργανισμό - κι ο «πλουραλισμός» του θά εξαφανίζονταν. Ένα τέτοιο πλουραλιστικό πράγμα δέν είναι πολιτικώς βιώσιμο. Υφίσταται πάντοτε η πιθανότης ενός εξωτερικού κινδύνου, μιάς εσωτερικής φυσικής καταστροφής, όπως πλημμύρας, λιμού ή σεισμού, πού θά επέβαλλαν **συγκέντρωσι**, ή καί τής ανόδου μιάς ομάδος μέ πολιτικά ένστικτα, αποσκοπούσης στήν ολοκληρωτική επί άλλων ομάδων εξουσία - ομάδος η οποία ... δέν θά είναι αρκούντως προηγμένη εννοιολογικώς (διανοηματιστικώς) ώστε ν' αφομοιώση τίς λεπτεπιλεπτότητες τής θεωρίας τού «πλουραλιστικού κράτους». Η Αμερική, πρό τού 1914, ήταν πάνω κάτω κάτι τέτοιο, κι από τό 1921 ως τό 1933 ανέκτησε τήν πλουραλιστικότητά της. Αυτό τό «πλουραλιστικό κράτος» κατέληξε τό 1933, καθώς προέκυψε μία ομάς η οποία κατέλαβε καί

οικειοποιήθηκε την συνολική εξουσία.

.....
Στήν πραγματικότητα δέν υφίσταται τίποτε τέτοιο όπως «πολιτικός σύνδεσμος» ή «πολιτικός σύλλογος» - δύναται μόνον νά υφίσταται μία πολιτική μονάς, ένας πολιτικός οργανισμός. Αν μία ομάδα κέκτηται πολιτικήν σημασίαν, καταδεικνυομένην εκ τής ικανότητός της νά καθορίση εχθρότητα, νά προσδιορίση ένα πραγματικόν εχθρό, μέ τήν επικαιρότητα ή δυνατότητα πολεμικής της αντιπαραθέσεως, τότε η πολιτική ενότης καθίσταται κεντρικής καί αποφασιστικής σημασίας καί, κι αν ακόμη αυτή είχε ξεκινήσει ως διανοηματιστικός σύνδεσμος άνευ δεσμεύσεων, έχει πλέον αποκατασταθή ως πολιτική ενότης καί πλήρως απολέσει τόν όποιον της αρχικό «κοινωνικό» ή «συλλογικό» χαρακτήρα. Δέν πρόκειται περί απλής λεκτικής διακρίσεως, διότι τό πολιτικόν είναι αφ' εαυτού μία ίδια κλειστή κατηγορία σκέψεως. Η εμπλοκή στήν πολιτική δέν είναι ταυτόσημος μέ τήν απλήν εμπλοκή στήν κοινωνία, διότι αυτή δέν συνεπάγεται καμμίαν διακινδύνευσην ζωής. Ούτε κι έχει μία κοινωνία τήν δυνατότητα νά καταστή πολιτική απλώς δι' επικλήσεως τού όρου αυτού, ως αυτοχαρακτηρισμού της. Αληθώς πολιτική σκέψις, όπως η εκ τής παρουσίας ενός πολιτικού οργανισμού προερχομένη, δέν πρόκειται νά αναφανή εντός της, πλην αν κατακτήση μίαν πραγματική πολιτικήν ενότητα – κι ο μόνος τρόπος νά τό επιτύχη αυτό δύναται νά είναι η εστίασίς της επί μιάς αντιπαραθέσεως πρός κάποιους εχθρούς, μέ τό ενδεχόμενον πολέμου ανοικτό. Τό γεγονός ότι μία ομάδα ψηφίζει ενιαίως στίς εκλογές, καθόλου δέν τής προσδίδει πραγματικόν πολιτικόν νόημα καί σημασίαν· άλλως τε, συνήθως οι «εκλογές» καθ' εαυτές καμμίαν απολύτως πολιτικήν σημασία δέν έχουν.

....
Μέ τό ζήτημα τών «εκλογών», τών οποίων ο συρμός εσφράγισε σχεδόν δύο αιώνες τού Δυτικού Πολιτισμού, τόσο στήν Ευρώπη όσο καί στίς πολιτιστικώς υπ' αυτής επικυριαρχούμενες χώρες, καταδεικνύεται ένας σημαντικός νόμος τών πολιτικών οργανισμών.

Υπό «δημοκρατικών» καθεστώσ (η απαρχή καί η ιστορική σημασία τής δημοκρατίας αναλύονται αλλού) εμφανίζονται τά ενδοπολιτικά φαινόμενα πού φέρονται υπό τό όνομα «εκλογές». Ήταν η θεωρία τής «δημοκρατίας» πού, αναφερομένη περί τό 1750, διετίνετο ότι η «απόλυτη» εξουσία τού μονάρχου ή, κατά τίς κατά τόπους κρατούσες συνθήκες, τής αριστοκρατίας έπρεπε νά διακοπή καί νά μεταβιβασθή «στόν λαό». Η χρήση αυτή τού όρου «λαός» καταδεικνύει εκ νέου τήν κατ' ανάγκην πολεμική φύση όλων τών πολιτικών επιστρατευομένων όρων. Η επίκλησις τού «λαού» είχε κατά βάσιν αποφατικό (αρνητικό) χαρακτήρα· αποσκοπούσε ιδίως νά αμφισβητήση ότι η δυναστεία, ή άλλως η αριστοκρατία, ήταν τού «λαού». Απετέλει άρα απόπειραν αναίρεσεως τής πολιτικής υποστάσεως τού μονάρχου ή τής αριστοκρατίας· ήτοι, ο όρος αυτός συνετήγετο ότι ούτοι ήσαν εξ ορισμού ο εχθρός, υπό πραγματικώς πολιτικήν έννοια. Κι αυτό πράγματι σηματοδοτούσε τήν πρώτη φορά στήν ιστορία τής Δύσεως, πού μιá διανοηματιστική θεωρία ανήχη στο επίκεντρο τών πολιτικών δρωμένων.

...
Συντόμως κατέστη σαφές σ' όσους ενδιέφερε η εξουσία, είτε γιά τούς ιδίους προσωπικώς είτε γιά τήν κατίσχυσην τών ιδεών τους, ότι αν κάποιος πρό τών διαβοήτων αυτών «εκλογών» ειργάζετο πρός επηρεασμόν τής σκέψεως τού πλήθους τών ψηφοφόρων, τότε θά «εξελέγετο». Όσον ισχυρότερα μέσα πειθούς καί υποβολής τών μαζών τών ψηφοφόρων διέθετε κάποιος, τόσον βεβαιότερα η επακολουθούσα «εκλογή» του. Τά μέσα πειθούς εποίκιλλαν αναλόγως τού τί διέθετε κανείς: ρητορεία, χρήματα, τύπο. Καθώς οι εκλογές δέν ήσαν καί μικρή υπόθεσι, συνυφασμένες πρός τεράστια μεγέθη εξουσίας, μπορούσαν λοιπόν καί νά τίς ελέγξουν μόνον όσοι ήλεγχαν ανάλογα μέσα υποβολής. Η κενολόγος ρητορική εγκαθιδρύθηκε αυτοδικαίως, ο τύπος προέβαλε ως κύριος τής χώρας, η δύναμις τού χρήματος επεκάθισε σ' όλο αυτό τό θέατρο ως κορωνίς. Ένας μονάρχης δέν θά ήταν δυνατόν ν' αγορασθή· ποιá δωροδοκία θά μπορούσε ποτέ νά τόν δελεάση; Δέν μπορούσε νά υποβληθή στίς πιέσεις τών τοκογλύφων – δέν μπορούσε νά μηνυθή. Αλλά οι πολιτικοί τών κομμάτων, ζώντας σ' εποχές στίς οποίες, κατ' αναλογίαν, οι αξίες κατήνησαν αξίες χρήματος καί η Τιμή τιμή, μέ συνεχή περαιτέρω ευτελισμό, μπορούσαν ν' αγορασθούν. Έτσι η δημοκρατία παρουσίαζε τήν εικόνα τού πλήθους υπό τόν καταναγκασμό τών εκλογών, τών αντιπροσώπων υπό τόν καταναγκασμό τού χρήματος, τού χρήματος θρονιασμένου στήν θέσι τού Μονάρχου.

Πάντως, λοιπόν, η απόλυτος εξουσία διετηρήθη – όπως καί είναι σέ κάθε οργανισμό αναπόφευκτο, διότι νόμος υπάρξεως τού κάθε οργανισμού είναι ότι: **Η συνολική δύναμις εντός τινος οργανισμού είναι σταθερά, αν δέ κάποια άτομα, ομάδες ή ιδέες εντός του αποδυναμωθούν, κάποια άλλα τότε άτομα, ομάδες ή ιδέες θά ενδυναμωθούν ισοδυναμώς.** Ο νόμος αυτός περί εσωτερικού οργανικού ισοζυγίου είναι υπαρξιακός, αφού αν κάποια ενεργειακή υποβάθμισις ενός εσωτερικού μέρους τού οργανισμού δέν σημαίνει μετάθεσιν σ' άλλο μέρος του τής απολεσθείσης δυνάμεως, μέσα στόν ίδιο οργανισμό, αυτός μοιραίως αρρωσταίνει, εξασθενεί κι έχει ίσως ήδη χάσει τήν πολιτικήν του υπόστασιν ως ανεξαρτήτου μονάδος. Η

ιστορία της Νοτίου Αμερικής μεταξύ 1900 και 1950 βρίθει παραδειγμάτων πραξικοπηματικών αλλαγών καθεστώτος, με αποτέλεσμα την πλήρη τους απονεύρωση και αφαίρεσι της δυνάμεως – η οποία όμως μετεπήδησε στις Η.Π.Α. · εν όσω, δέ η κατάσταση αυτή συνεχίζετο, η χώρα εκείνη στήν οποία μία τέτοια απονευρωτική ανακύνκλωσις της εξουσίας συνέβαινε, γινόταν αποικία τού ιμπεριαλισμού τών Γιάνκηδων. »

στ'. Εις το περιβάλλον αυτό μεσανατολικού παζαριού και παντοίου τσαρλατανισμού, φυσικότατα και αναδεικνύονται, ούτως ή άλλως, αι αντίστοιχοι έμφυτοι και φυλετικά κλίσεις και επιβαρύνσεις, πέραν του συνεπικουρούτος εκφυλισμού. Αι ποιότητες αυτά παρακολουθούν μίαν δειλήν και ιδιοτελώς μικρόψυχον στάσιν διαρκούς θυσίας του μέλλοντος εις το «τώρα», επί παντός ζητήματος και, κατ' ακολουθίαν, και επί της εξωτερικής πολιτικής. Η οποία συνοψίζεται εις τās λέξεις ενδοτικότης, μειοδοσία, παραμέλησις, δουλοπρέπεια και διαρκής προδοσία.

Χαρακτηριστικόν παράδειγμα η υπό τού ανά τήν Ευρώπην κρατούντος θεάτρου σκιών ενεργός προώθησις τών τουρκικών ενδιαφερόντων καί δή τής εις τήν ελεεινήν «Ευρωπαϊκήν Ένωσιν» εισδοχής τής Τουρκίας, εις επισφράγισιν τής προδοτικής των μεταναστευτικής «πολιτικής», επί τή, θραυστάτη, ανοικτή, αμερικανοσιωνιστική, απαιτήσει καί εν εμετική, εκπύξει τών εγγενώς δουλικών φρονημάτων τών πρωταγωνιστών τής Σκηνής (φρονημάτων, «δυνάμει» τών οποίων καί αναδεικνύονται, βεβαίως...) – μέ μόνας μάλιστα προσωρινάς επιφυλάξεις τās εν Τουρκία, υποτόνους «δημοκρατικής ελευθερίας» (η βάσει τών οποίων αντικειμενική αξιολόγησις, π.χ., τής σημερινής Γερμανικής Μπανανίας θά τήν κατέτασσε πολύ κάτω τού Βατικανού τού Μεσαίωνος!!!) – καί μετ' εν εξοργιστικώς επιδεικτική, πολιτική, ορθότητι, ήτοι δουλοφροσύνη, ευτυχών αυτοευνούχων, απολύτου θεατρικής παραβλέψεως τής ουσίας τής τοιαύτης ακραίας επονειδίστου των προδοσίας, η οποία δέν σημαίνει παρά τήν απερίστροφον άπαξ υπογραφήν, μετά καί τήν προϊούσαν συστηματικήν των πρός τά εκεί εξώθησιν, τής θανατικής καταδίκης τών Ευρωπαϊκών Λαών.

Ο Εθνοκοινοτισμός, απεναντίας, εφαρμόζει και κατά την ενάσκησιν εξωτερικής Πολιτικής την αρχήν της διαβαθμικής ιεραρχήσεως: Το Εθνοφυλετικόν μας Όραμα, ζωογονημένον υπό της απτής πλέον Βουλήσεως του Έθνους και συντιθέμενον προς την υψηλήν του φρόνησιν, γεννά, διαδοχικώς την μακρόπνοον Εθνικήν, Φυλετικήν και Γεωπολιτικήν Στρατηγικήν και την εκάστοτε υπ' αυτής υπαγορευομένην Τακτικήν. Η οποία δεν θα είναι ούτε ηττοπαθής ούτε μοιρολατρική – αλλά μάχιμος και διεκδικητική, προληπτικώς μάλλον καί εκ τών άνω ελευθέρωσ δρώσα, παρά όπισθεν επιβεβλημένων τετελεσμένων ελεεινώς (δια)συρομένη...

Δυστυχώς η επίδειξις τής πλέον απιθάνως αυτοκαταστροφικής, δειλής και βδελυρώς δουλικής συλλογικής αχρειότητος τού βαναύσως ποδηγετουμένου «λαού» μέσωσ τής «ηγεσίας» του (καί τών σκηνοθετών καί παρασκηνίων της), εις τήν οποίαν όμως παθητικώς συναινεί καί συγκατανεύει, προφανώς ως εκπροσωπούσαν τόν πυρήνα τής ιδίας αυτού προκεχωρημένης (αλλά καλλωπιζομένης) Σήψεως, είναι συνεχής καί ανεκδήγητος – είναι απόλυτος· συνήθως δέ πλέον καί μάλλον απροσχημάτιστος. Διότι, προϊούσης τής Σήψεως εις (όζουσαν!) ποιότητα, βάθος καί έκτασιν, η χρεία προσχημάτων ολονέν καί εκλείπει... Η προαναφερομένη περίπτωσις τής Τουρκίας, επιβληθείσης στυγνώς καί απροκαλύπτως

υπό ΗΠΑ τής αρχικής τής εισδοχής (17/12/'04) εις τούς 25 υποτακτικούς δορυφόρους, όχι απλώς δυνάμει τής (...ούτως ή άλλως συνωνύμου τής προθύμου εθελοδοουλίας και αυτοκτονίας τών Λευκών Εθνών) «πολιτικής ορθότητας», αλλά δι' ευθέων και ανοικτών εκβιασμών, αποτελεί τό απόλυτον όνειδος τής πλέον απροκαλύπτου Προδοσίας τών Εθνών αυτών υπό τών τσαρλατάνων «ηγετών» τους, οι οποίοι εν τελική, ομοθυμία, συντεχνάζουν τόν όλεθρον διά τούς εις λήθαργον συστηματικώς και πολυσχιδώς επιτηρουμένους λαούς των, διεκδικούντες έπαινον και αποδοχήν εκ μέρους πρό παντός τών αμερικανοσιωνιστικών αυθεντών... Τών οποίων η γραμμή και υποβολή συχνάκις διαρρηγνύει τά στεγανά τών παρασκηνίων και τών προσχημάτων, σαφώς επί παραδείγματι και συνοπτικώτατα διά στόματος τού εξ αίματος Ιουδαίου, παρασκηνιακώς πανισχύρου υφυπουργού Αμύνης τών ΗΠΑ, Paul Wolfowitz, ολίγας ώρας πρό τής κρισίμου προδοτικής εν Βρυξέλλαις «αποφάσεως» τών μαριονεττών τους διατυπωθείσα: "History suggests that a European Union that welcomes Turkey will be even stronger, safer and more richly diverse than it is today. **The alternative, exclusionary choice is surely unthinkable.**" Μεταφράζομεν τήν υπογραμμισμένην φράσιν : «Μία διαφορετική, απορριπτική απόφασις είναι οπωσδήποτε εντελώς αδιανόητος»!!!

Ούτω όμως καθίσταται ευχερεστέρα η χάραξις αληθών διαχωριστικών γραμμών, παρ' όλην τήν καλπάζουσαν γενικήν Σύγχυσιν! Χάρις εις τήν οποίαν οι εν Ελλάδι αρχι-προδόται ... επέστρεψαν θριαμβολογούντες, μαζί μέ τούς Τούρκους, αφού ... «εξησφαλίσαμεν πρό παντός ότι θά έχωμεν ευρωπαϊούς γείτονες»!!! ... Προφανώς εκτιμούν ότι ο λήθαργος τού ελληνικού λαού είναι τόσον βαθύς, ώστε νά μή λαμβάνουν στοιχειώδη μέτρα κατά τής απολύτου αυτογελοιοποιήσεως... Μήπως ορθώς:::

ζ'. Άπασαι αι ως άνω κατευθυντήριοι γραμμαί μεταφέρονται αναλόγως και εντός της διαμορφουμένης ενιαίας Ευρώπης: Όσον κι αν ο αρχικός της σχεδιασμός αλλά και η παρούσα κατάσταση της «Ε.Ε.» βασίζονται εις μίαν καθολικήν αντιστροφήν αρχών και προτεραιοτήτων - με πρώτην την έναντι του εποπτεύοντος αμερικανοσιωνισμού δουλοπρέπειαν και την, ανεστραμμένην, υπαγωγήν της πολιτικής εις την τερατώδη παρασιτικήν βουλιμίαν των πολυεθνικών, με την καρκινωματικήν της γραφειοκρατίαν και κοινοβουλευτικήν παρελκτικήν τυπολατρείαν ν' αναπληροί την παντελή απουσίαν ιδίας Πολιτικής Βουλήσεως - όμως ανταποκρίνεται η σταδιακή της διαμόρφωσις κατ' αρχήν εις πραγματικήν πολιτικήν ανάγκην, εν όψει και του παγκοσμίας, πλέον, διαστάσεως υψίστου προβλήματος επιβιώσεως της Λευκής (Αρίας) Ομοεθνίας· έστω κι αν, βεβαίως, η παρούσα «Ευρωπαϊκή Ένωσις» προωθεί, ομού μετά του Σιωνισμού, ακριβώς τον πλήρη εξανδραποδισμόν, μέχρις εθνικής και βιολογικής αλλοτριώσεως και ουσιώδους εξαλείψεως, των ευρωπαϊκών Εθνών και αυτού ακόμη του βιολογικού, τελικώς, είδους των. Τό οποίον μάάλιστα δεν προκύπτει μόνον εκ του υποτελούς της εντός της «Ν.Π.Τ.Π.» ρόλου αλλά, βαθύτερον, αντανακλά, την εγγενή της υποταγήν εις ιουδαιομασσονικάς και ιουδαιομαρξιστικάς δογματικάς διαστροφάς και βεβιασμένας δουλικάς προσκολλήσεις.

η'. Το ΑΡΜΑ πιστεύει βαθύτατα και απαρειγκλίτως εις την διατήρησιν των εθνικών ιδιαιτεροτήτων και Παραδόσεων, εντός μιάς προστατευτικής περικλειούσης Ευρώπης των Εθνών. Πρώτιστα δε εργάζεται διά την ζώσαν διατήρησιν, εμπάθουσιν και έντασιν του αληθούς, αρίου πρωτοχαρακτήρος του Ελληνισμού και όλων των παραδοσιακών γνωρισμάτων και αυθεντικών του κληροδοτημάτων: Μέσω, τούτων, το Εθνοκοινοτικόν Κράτος θα επιδιώξη, εκ νέου να καταστήση, την Ελλάδα αληθή φωτοδότην και πρωτοπόρον της συντονισμένης αναγεννητικής προσπαθείας τών, σταδιακώς αφυπνιζομένων, ευρωπαϊκών Λαών. Τούθ' όπερ και συνιστά, το ύψιστον

Εθνικόν μας Όραμα, τρεφόμενον ουχί εκ μιάς απλής υψηλόφρονος νοσταλγίας, αλλ' εξ αντικειμενικών διαπιστώσεων: όπως ότι η οντότης του Πνεύματος, μετά και την υψίστην Πλωτίνειον αναλαμπήν, εντελώς παρεγνωρίσθη, δι' εγκλωβισμού των Ευρωπαίων εις τας εικονικάς των διανοητικής Θερμοκοιτίδας, εξ ών ο αιώνιος Έλλην εκ νέου καλείται να ελευθερώση, την (εν τώ, μεταξύ εντελώς εξανδραποδισθείσαν!) ύπαρξίν των.

Θ'. Θεωρείται αυτονόητος στρατηγικός στόχος η εξασφάλισις Ζωτικού Χώρου διά την επιβίωσιν και την ανάπτυξιν του Ελληνικού Έθνους αλλά και, ευρύτερον, τής Αρίας Ευρώπης μακροπροθέσμως. Η Ελλάς θα επανακτήση, τον ιστορικόν της ρόλον ως Προπυργίου της Αρίας Ευρωπαϊκής Ομοεθνίας, εκ νέου καταδεικνύουσα ούτω εν ταυτώ, τον ενιαίον δρόμον του Πολεμιστού-Φιλοσόφου, του Ξίφους και του Πνεύματος.

ι'. Τούτο [το (Θ')] εντάσσεται εις τον αδιαμφισβητήτως ηγετικόν ρόλον τον οποίον ο αναγεννημένος Άριος οφείλει ν' αναλάβη, επί παγκοσμίου επιπέδου, ως μόνην δυνατήν διέξοδον εκ των τεραστίων περιβαλλοντικών, βιοπολιτικών και παγκοσμίων διαχειριστικών/ενεργειακών δεινών, τά οποία ο Ιουδαϊκός Μαμμονισμός, ήτοι η Αντιστροφή, η αδηφάγος μαρξιστοκαπιταλιστική κερδοσκοπία, υλισμός και εσχάτη κοσμική ασέβεια έναντι της Φύσεως, επεσώρευσαν ως αδιάθραυστον φράγμα (έρκος) ρύπου καί άτης διά το μέλλον του πλανήτου.

ια'. Τανάπαλιν, εις το (ι') ως στρατηγικός στόχος ενέχεται η παραδοσιακή μας εθνική Μεγάλη Ιδέα, ήτοι η διάλυσις και απώθησις του Τουρκισμού, ως εχθρού θανασίμου του Αρίου Ανθρώπου, τόσο ως εθνοφυλετικής-εθιμικής όσον και ως (τεχνητής, κεμαλικής) κρατικής υποστάσεως. Η σχεδιαζομένη ενσωμάτωσις του αναριθμήτου τουρκικού συρφετού εις τον Ευρωπαϊκόν και Ελληνικόν εθνικόν κορμόν συνιστά, την εσχάτην ιστορικήν Προδοσίαν των ανδρικών πού καθοδηγούν την «Ευρωπαϊκήν Ένωσιν»: προδοσίαν πολλή, μάλλον ιστορικώς διά τά εξ Ελλάδος μιανρά και κατάπτυστα πολιτικά ανδρείκελα επονείδιστον, εκκείμενα ιδιαίτερώς φοβερώς υπόλογα έναντι των επερχομένων, κυρίως, λευκών γενεών - εφ' όσον τοιαύται, καί παρ' όλας τας αισχράς εκδουλεύσεις των εις τήν «Ν.Π.Τ.Π.», υπάρξουν... Υπόλογοι είναι όμως επίσης και οι πλήρως εκραγιαδισμένοι και επαισχύντως υπνώττοντες ανάλκιδες ψηφοφόροι-χειροκροτηταί πού τους στηρίζουν, περισσήν αισχύνην καί όνειδος εις τούς ευτελείς επιγόνους ενός λαμπρού Έθνους περιάπτοντες.

III. Οικονομική Αρχαί.

α'. Η Οικονομία της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας δεν είναι ούτε τυφλός ανταγωνισμός εις τήν παντί τρόπον, μεγιστοποίησιν κερδών και παρεχομένων τεχνητών και βραχυβίων αγαθών, εν μιά, αδηφάγω, υπερκαταναλωτική, υλιστική, φρενίτιδι, ούτε παραχωρείται εις ταύτην η οία δικαιοδοσία καθορισμού μιάς

υποτελούς της ψευδο-«πολιτικής»· απεναντίας, αυτή εντάσσεται φυσικώς και νοσηματοδοτείται αρμονικώς εις τα υπό της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας καθωρισμένα πλαίσια και εις το εν ταύτη, κρατούν πνεύμα προσφοράς και οικογενειακής, αιματικώς ερριζωμένης αλληλεγγύης. Κατά ταύτα η Οικονομία έχει αποστολήν και κατεύθυνσιν ωρισμένην· ήτοι, την πραγματικήν εξυπηρέτησιν και κάλυψιν αναγκών, εν μιά, συνόλω, προαγωγή, καί ανασυνθέσει νοουμένην, της Λαϊκής Κοινότητος, εν πνεύματι πλήρους υπαγωγής της εις την ιδίαν εκείνης ουσιαστικήν κλίμακα αξιών, μακράν οίασδήποτε υλιστικής αυτοτελείας ή αυτοπροσδιορισμού της, δυνάμει τυφλής διογκωτικής καρκινοειδούς τάσεως μεγιστοποιήσεως κερδών.

β'. Ο Εθνοκοινοτισμός αναγνωρίζει και προστατεύει διά του Κράτους του την ατομικήν ιδιοκτησίαν. Οι τρόποι, όμως, και οι όροι αναπτύξεως της ιδιωτικής πρωτοβουλίας αναπροσδιορίζονται, υπαγόμενοι εις και ευθυγραμμιζόμενοι προς το πνεύμα του ως άνω σημείου α'. Ως εκ τούτου και επιτίθενται, επί παραδείγματι, ασφαλή όρια εις τά ανώτατα επιτρεπτά μεγέθη ατομικής ιδιοκτησίας. Προσέτι, η Κοινότης είναι εν τή, ευρυτάτη, εννοία, της ο τελικός κτήτωρ όλων τών εμπραγμάτων αγαθών, τών οποίων άρα η χρήσις καί αξιοποίησις δέν είναι δυνατόν ν' αντιβαίνει, προς τό όλον της γενικόν πνεύμα καί πλαίσιον.

γ'. Ως τοιαύτη ατομική ιδιοκτησία δέν δύναται να νοηθή, το καθεστώς ανωνύμων εταιριών, όπου η ιδιοκτησία είναι τελείως απρόσωπος και η εκ των απασχολουμένων της επιχειρήσεως απόστασις της διευθύνσεως αγεφύρωτος. Το Εθνικόν Κράτος θεωρεί ζωτικήν καί αδιάρρηκτον την σχέσιν μεταξύ ατομικής ευθύνης και ιδιοκτησίας, μεταξύ χρήματος και προσφοράς εργασίας, μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών.

δ'. Υπό Εθνοκοινοτικόν καθεστώς η τοκογλυφία διώκεται επί ποινή, θανάτου. Υπό το κρατούν Σύστημα, η δουλεία των τόκων έχει κυριολεκτικώς απομυζήσει το αίμα του Λαού, τή, ενεργώ, συμπράξει του αντεθνικού δημοκρατικού θιάσου-ψευδοκράτους, τιθεμένου απροκαλύπτως και σκανδαλωδώς πάντοτε εις την διάθεσιν του τραπεζικού συστήματος απεριορίστου απάτης καί δεινοτάτης εκμεταλλεύσεως. Εξ άλλου το ίδιον αυτό δημοκρατικόν ψευδοκράτος είναι ο πρώτος διδάσκαλος της τοκογλυφίας και της διά των αυθαιρέτων και ανεξελέγκτων φόρων και τελών απομυζήσεως καί συσσωρεύσεως πλούτου, προς κάλυψιν των, δίκην δαναϊδείων πίθων εσαεί απροσπληρώτων, χασμάτων της ανικάνου, διεφθαρμένης και αισχροκερδικής των διαχειρίσεως πόρων.

ε'. Η συνθλιβή της δουλείας των τόκων, οι οποίοι θα περιορισθούν εις έν ελάχιστον λειτουργικόν ύψος, ομού μετά του ζωογόνως διαρρέοντος πνεύματος εθνικής συνοχής, εργατικότητας και ομοψυχίας, θα επιτρέψουν μίαν έκρηξιν υγιούς επιχειρηματικότητας και παραγωγικών πρωτοβουλιών, πού, δυνάμει της κρατούσης Πολιτικής Βουλήσεως και, υπ' αυτήν, τής ευαρμόστου μαγνητικής πολώσεως της κοινωνίας υπό την δημιουργικήν πνοήν του Εθνοκοινοτισμού, θα εξασφαλίσουν το οικονομικόν υπόβαθρον βιωσιμότητας και μεγαουργίας του αναγεννημένου Λαού.

Ως απροσδιόριστον, «γενικόν» υλικόν αγαθόν, τό χρήμα διακινείται

επιχειρηματικώς ως τοιούτον, άνευ δηλαδή οιασδήποτε εξειδικευμένης αντικειμενικότητας, αποκλειστικώς υπό Κοινοτικών οργανισμών, κατά τήν προσήκουσαν τάξιν τού πράγματος. Η τραπεζική, λοιπόν, επιχειρηματική δραστηριότης απαγορεύεται εις ιδιώτας. Πάσα συναλλαγή εντόκου δανεισμού ή αποταμιεύσεως ευχερέστατα προλαμβάνεται διά νόμου ακυρόντος οιασδήποτε παρά τού πιστωτού μελλοντικήν διεκδίκησιν τού δανεισθέντος ποσού ή τόκων του.

στ'. Εις την αλυσίδα παραγωγής-προσφοράς αναδεικνύεται ο παραγωγός εις πρωτεύοντα κρίκον - και όχι οι μεσάζοντες έμποροι, των οποίων η θέσις επαναπροσδιορίζεται ως απολύτως επικουρική και κοινωνικώς υποτελής, αντί τού σημερινού των κυριαρχικού και απομυζητικού τών πάντων ρόλου. Όπου, μάλιστα, αυτό είναι δυνατόν, αποφεύγεται παντελώς η διαμεσολάβησις των, διά μέσου, επί παραδείγματι, των αγροτικών ή κτηνοτροφικών κοινοτικών συνεταιρισμών, αναμορφωμένων και ουσιαστικών, αλλά και οργανώσεως κατά το δυνατόν απ' ευθείας υπό του παραγωγού διαθέσεως του προϊόντος. Η κρατούσα και συνθλίβουσα Εμποροκρατία θα παταχθή, - και το εμπόριον θα εξυγιανθή. Πρέπει, πάντως, μετ' επιτάσεως νά εξαρθή, ότι εις την κοινωνικήν διαβάθμισιν του Εθνοκοινοτισμού οι έμποροι, υγιώς και προσηκόντως, πλέον, εις τον Κοινοτικόν Οργανισμόν εντεταγμένοι, ως πολίται κατέχουν κατωτάτην βαθμίδα, ασχέτως οικονομικής επιφανείας - αφού πλέον το χρήμα αποτελεί μέσον και όχι αυτοτελή αξίαν. Ο Μαμμονισμός εκριζούται κατά πάσαν του σποράν και έκφανσιν!

ζ'. Επαναπροσδιορίζεται ο ρόλος του Χρηματιστηρίου, ώστε απλώς διά της υγιούς κινητικότητος να ευνοήται η διά κεφαλαίων ενίσχυσις και ευελιξία της πραγματικής επιχειρηματικότητος - και όχι η εξεζητημένη ακατασίγαστος κερδοσκοπική φρενίτις τών γιάπηδων. Αι τιμαί τών μετοχών θα αντιστοιχούν εις αντικειμενικά και εργασιακάς αξίας - και όχι εις το μέγεθος απάτης φαινομενικών πομφολύγων. Υπό αυστηράν κρατικήν εποπτείαν, αντί τής ανωνύμου διηνεκούς φρενήρους καιροσκοπούσεως κερδοσκοπίας, θά στεγάζη, και προάγη, σοβαράς αποφάσεις συνεταιρικής τοποθετήσεως κεφαλαίων, μετ' αναλόγου αναλήψεως ευθύνης, διοικητικού και διαχειριστικού έργου και τών επιχειρηματικών συνεπειών.

η'. Επανεποικισμός της υπαίθρου - αναγέννησις της παραδοσιακής Ελληνικής Κοινότητος - κατάργησις των μεγαλουπόλεων υπό την σημερινήν των μορφήν - αισθητική και περιβαλλοντική αναγέννησις και αρμονική αναδιάταξις, κατά τρόπον αρμόζοντα εις την πρωταρχικήν φυσικήν ευγένειαν του Έλληνοσ Ανθρώπου και όχι εις ρυπαρά, αδηφάγα τριτοκοσμικά τρωκτικά. Προαγωγή φυσικών και καθαρών τεχνικών βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής - απαγόρευσις πλαστικών συσκευασιών και κάθε είδους περιττών εμπορικών επιβαρύνσεων του Περιβάλλοντος αλλά και αποπροσανατολιστικών διαφημίσεων.

θ'. Αι αντιφυσικά επιβολαί και τά εύσχημα εγκλήματα τής διεθνούς καπιταλιστικής κερδοσκοπίας καταρρίπτονται και διώκονται απηνώς, όπως και τά ταύτα στηρίζοντα και προάγοντα, εγχώρια και παγκόσμια, καθαρώς κερδοσκοπικά και ψευδοπολιτικά, πρόσωπα, σύλλογοι, συνασπισμοί, οργανισμοί

κ.ο.κ. Ουδέν τοιούτον εξωτερικόν ή εσωτερικόν χρέος τού νύν δουλοπρεπούς ψευδοκράτους ανδραπόδων αναγνωρίζεται· άς τούς τά πληρώσουν οι εντεταλμένοι των υπαλληλίσκοι-πολιτικάντηδες οίτινες καί τά επεσώρυσαν, εν ονόματι τού λαού, πρόσ κάλυψιν τών ιδίων αδιεξόδων καί συμφερόντων - εκ παραλλήλου πρόσ τήν ικανοποίησιν ορέξεων καί σχεδιασμών τών επιτηρούντων διεθνών καί εγχωρίων εκείνων παρασκηνιακών των αυθεντών.

Αποστολή τού Εθνοκοινοτικού Κράτους καί τής Πολιτικής του, απεναντίας, θά είναι η προστασία, ουχί πλέον τού καπιταλιστικού «διεθνούς εμπορίου» καί τών Τραπεζών, τών αντεθνικών καί αντιφυσικών κανόνων καί αυθαιρέτων αχυροδομών τού διεθνούς Εβραιοκαπιταλισμού, αλλά τής εγχωρίας παραγωγής, τών οργανικών συμφερόντων τού Λαού μας, τών οικονομικών υποδομών ως εξυπηρετουσών τό Πνεύμα, τήν Ιδέαν καί τό Αίμα μας, επίσης δέ καί προαγουσών τήν προστασίαν τού Φυσικού Περιβάλλοντος καί τής δημοσίας υγείας εν τή, ευρυτάτη, εννοία, - καί όχι αντιστρόφως, τήν καταστροφήν δηλαδή, ομογενοποίησιν, αφανισμόν, ρύπανσιν, αλλοίωσιν καί υποδούλωσιν όπως μέχρι τούδε. Νά επιβάλλη, καί όχι νά αίρη, δασμούς καί κανόνας προστασίας τής ημετέρας, εγχωρίου παραγωγής: ο ημέτερος προστατευτισμός σημαίνει ιστορικώς ενεργόν Έθνος καί Κοινότητα, οργανικώς μάλιστα εις Βούλησιν υψηλήν εκφραζόμενα διά τής Εθνοκοινοτικής Αρχής - τό δέ αυθαίρετον διεθνές εμπόριον, υπαγορεύον τούς ιδικούς του επιθυμητούς κανόνας ... «πολιτικής» (!!!) εις τούς κατά τόπους υποτελείς καί ευγνώμονας βασάλους, σημαίνει τόν σημερινόν Μαμονισμόν καί τήν νύν κρατούσαν γενικευμένην τερατογενεσιουργίαν εφ' όλων τών πεδίων, υπό τόν αναγκαίον «εκδημοκρατισμόν», ήτοι ευνουχισμόν καί ημι-εκούσιον υπνωτιστικόν εξανδραποδισμόν καί, τελικώς, αυτοχειρισμόν τών υποδούλων του πρώην Λαών, δηλαδή τών αχρώμων, πλέον, φαιών μαζών επαιτών τού ιουδαϊκού Μολώχ.

IV. Κοινωνικά Αρχαί.

α'. Ο Εθνοκοινοτισμός θεμελιούται επί των δεσμών και συναφειών του Αίματος, εξασφαλιζομένης ούτω της ολοκληρωμένης, ιεράς καί ζώσης αυτοσυναισθήσεως της Λαϊκής Κοινότητος ως μεγάλης οικογενείας, όπου (καί μόνον!) η συμμετοχή όλων εις την ανέχειαν ή την οικονομικήν άνθησιν είναι φυσική καί αυτονόητος.

β'. Η (επιβεβλημένη!) εξασφάλισις κανονικής ή προώρου συντάξεως δεν είναι, αντικειμενικώς, δυνατή υπό τήν τρέχουσαν δημογραφικήν εικόνα του Ελληνισμού - αλλά καί τής Ευρώπης εν γένει. Πρωτίστη, λοιπόν, μέριμνα θα είναι η επίλυσις του ζωτικού αυτού προβλήματος, διά της εξασφάλισεως εργασίας και βιοποριστικής διεξόδου διά την ελληνικήν νεολαίαν. Το πρόβλημα λέγεται δημογραφικόν - όχι συνταξιοδοτικόν!

γ'. Η μητρότης εξάιρεται και αναβιβάζεται εις το προσήκον προνομιακόν

βάθρον, όπως επί παραδείγματι εν τη αρχαία Σπάρτη. Ο μαιναδισμός και ο φεμινισμός, διά των οποίων ο ιουδαϊκός Μαρξισμός (τη συνεργεία, του ιουδαϊκού μαρξισμού) υπέσκαψε τὰ πνευματικά, βιολογικά και φυσικά βάθρα της οικογενείας και του Έθνους, αναγνωρίζονται ως πρώτιστος εσωτερικός εχθρός. Ο Ανδρικός χαρακτήρ αποκαθίσταται εις τήν καθ' όλα τὰ επίπεδα ακεραιότητα καί πληρότητα διαυγούς ποιότητος καί απολλωνίου δυνάμεως, μέσω, τής νέας αναδυομένης επιγνώσεως καί τή, καθοδηγήσει τής Τάξεως τών Ευπατρίδων (βλ. κατωτέρω).

δ'. Η Ευγονία αποτελεί υψίστην βιοπολιτικήν προτεραιότητα του Εθνικού Κράτους· η δε Βιοπολιτική είναι, ως τό κατ' εξοχήν στοιχείον αιωνιότητος εις την πρακτικήν πολιτικήν, το κεντρικόν και τελικόν σημείον αναφοράς πάσης Εθνοκοινοτικής Πολιτικής. Η αντίληψις αύτη θα ανακληθή, εις την αφυπνιζομένην συνείδησιν τού Λαού, ως προφανής βιολογική, Κοινοτική, Εθνική και αισθητική, έτι δέ περαιτέρω Κοσμική, ανυπέρθετος και πρωτίστη μέριμνα καί δεοντολογία. Εν ουδεμίά, περιπτώσει δεν θά θυσιάζεται το μέλλον εις το «τώρα», η αιωνιότης εις την αρρωστημένην ατομιστικήν εγωπάθειαν, όπως είναι η μέχρι τούδε ολεθρία κοινή δημοκρατική πράξις.

ε'. Δήμευσις όλων των κερδών εκ τοκογλυφικής ή άλλης αντεθνικής δραστηριότητος, «αεροκοπάνας» και απάτης.

στ'. Δημιουργία Τραπεζής Ανοικοδομήσεως, διά την χρηματοδότησιν τής αναμορφώσεως του εθνικού οικιστικού χώρου, υπό την εποπτείαν εις τούτο εντεταλμένου Υπουργείου Ανοικοδομήσεως. Βαθμιαίως θα προχωρήσει, η αποδόμησις των οικοδομικών και πολεοδομικών τερατουργημάτων της δημοκρατικής αταξίας, η αποφασιστική περιβαλλοντική εξυγιάνσις, απορρύπανσις, αναδάσωσις, δημιουργία ορεινών υδροδεξαμενών, σιδηροδρομικού δικτύου κ.ο.κ.

ζ'. Εισαγωγή Θεσμού εθελοντικής κοινωνικής εργασίας, εν είδει χαρωπής φυσιολατρικής διαπλάσεως της νεότητος, προς διενέργειαν εκτεταμένων αναδασώσεων, εξυγιάνσεων και αναμορφωτικού, εν γένει, ανά την χώραν έργου. Ποινή Θανάτου και δημεύσεως οικογενειακής περιουσίας επί εμπρηστών δασών.

η'. Συμμετοχή εις τὰ κέρδη όλων τών απασχολουμένων επιχειρήσεων παραγωγής αγαθών ή παροχής υπηρεσιών αναλόγως προσφοράς και ηλικίας, εκ παραλλήλου προς την αντίστοιχον συμμετοχήν εις την ευθύνην αποδόσεως εις την Λαϊκήν Κοινότητα του επιφορτισθέντος οικονομικού έργου.

θ'. Η τεχνολογία και η βιομηχανία υπάγονται εις την αρχήν της μη ρυπάνσεως καί ανακυκλώσεως. Η έρευνα και η εφαρμογή θα στραφούν αποφασιστικώς καί ανυπερθέτως προς αντιρρυπαντικήν κατεύθυνσιν. Ομοίως και η διάρθρωσις ατομικών και συλλογικών αναγκών ενεργείας και καταναλώσεως, εν μιά, ολοκληρωτική, ρήξει προς την κρατούσαν εγωπαθή-ατομιστικήν καί υλιστικήν-υπερκαταναλωτικήν έφεσιν, τήν επί τό ευχερέστατον αλαζονικήν νοσηράν «βολικότητα», την εν γένει εκλύτως ευμαρή προδιάθεσιν. Η χλιδή αποτελεί στηλιτευόμενον κατάντημα και όχι πρότυπον: του Εθνοκοινοτισμού τὰ πρότυπα είναι λιτά, μετρημένα, αρμονικά, δωρικά.

ι'. Προάγεται η ευγενής άμιλλα και η εξοχή εις ανδρείαν αρετήν και στόχους.

Η Τέχνη αλλά και η Επιστήμη συμμετέχουν εις την πνοήν αυτήν αναζωπυρώσεως. Αποπομπή της αμερικανικού τύπου βλακώδους «μεγιστοποιήσεως» («ρεκόρ») ανοήτων επιδόσεων (τύπου «βιβλίων Guinness»).

ια'. Προαγωγή της παραδοσιακής Ιπποκρατικής και ολιστικής ιατρικής, αντί της σημερινής εν πολλοίς εμπορικής υλιστικής ψευδοεπιστήμης-ουραγού των συμπλεγμάτων αποπνικτικώς (διά τον Λαόν) εγκαθιδρυμένων οικονομικών συμφερόντων: ως *θεραπεινίδος* όχι μόνον φαρμακευτικών εταιρειών και κυκλωμάτων υποβαθμισμένων τροφίμων - αλλά μάλλον ενός ολοκλήρου *αρρώστου Συστήματος*, το οποίον δεν εργάζεται διά την προαγωγήν και εξευγενισμόν του είδους, όμως βεβαίως υποθάλλει και στηρίζει τήν υλιστικήν-καταναλωτικήν-αντιφυσικήν έκπτωσιν και την αντιστροφήν των αξιών, πού οδηγούν το Είδος εις τον πλήρη εκφυλισμόν! Είτε ενδιαφερομένη διά συμπτώματα αντί αιτίων και αντί αναζητήσεως και αφυπνίσεως-ενισχύσεως των αυτιατικών διεργασιών του ψυχοσωματικού οργανισμού, είτε σκανδαλωδώς παραβλέπουσα τάς πρωτουσίας (αρχέτυπα) της βιολογικής εκφάνσεως του Είδους (της Ψυχής), υποτάσσουσα εκείνας εις εγωπαθείς επιδιώξεις αυτοδιαϊωνίσεως ασθενών το πνεύμα, κυρίως, εσωτερικώς δυσαρμονικών βιοψυχικών ναυαγίων, νοσηρώς επιζητούντων διαϊώνισιν της οίας βιολογικής/ψυχοσωματικής κληρονομικής των επιβαρύνσεως, υπό σχετικήν «γενναιόδωρον» εγκληματικήν στήριξιν εκ μέρους τού εμετικώς (αλλ' ολεθρίως!) και πάλιν τυμπανοκρουστικώς υποκρινόμενου ουμανιστοδημοκρατικού συρφετού. Το Όλον επιδεικτικώς παραβλέπεται και καταδικάζεται χάριν τού σεσηπότητος μέρους, όπου καί εγκλωβίζεται η δολίως αποναρκωμένη καί εκφαισαϊσμένη (άρα, πάλιν, εικονική!) «συνείδησις»... Δεν υπηρετείται ούτω η Υγεία, αναποδράστως συναφής προς τά αιώνια έκτυπα (πρωτομορφάς) του είδους, όπως ως ιδεώδη ελατρεύθησαν και εξυμνήθησαν κατά την Ελληνικήν Αρχαιότητα, αλλ' ο διαστροφικώς κυρίαρχος Μαμμωνάς και το τά πάντα εξαλλοιούν αργύριον!

ιβ'. Γενικώς αποκαθίσταται πανταχού ο επιστήμων, ο καθοδηγητής, ο άρχων εις τόν ρόλον του ως εγρηγορότος πολεμιστού εφ' όλων τών πεδίων, ως αληθούς επαΐοντος, αντί τού νύν περιωρισμένης αντιλήψεως, ορίζοντος καί ευθύνης εικονικού ρόλου (μετά μονόχωντον προπαιδείαν) ως μηχανικού υποκειμενικού ερμηνευτού νεκρών γραμμάτων, τύπων καί δογμάτων - εις τήν καλλιτέραν περίπτωσιν...

Εν τώ, αυτώ, πνεύματι το σωφρονιστικόν σύστημα θα αναθεωρηθή, εκ βάρων, καθώς και το αντιπαραδοσιακόν «Ρωμαϊκόν Δίκαιον», προς χάριν αναζωογονηθησομένου Εθιμικού Δικαίου, τού ελληνοπρεπούς παραδείγματος αρετής, τού νόμου-παραδείγματος, της ζώσης, νοήμονος προσωπικής κρίσεως σοφών δικαστών, διεισδύοντων εις την ψυχοπνευματικήν ουσίαν τών γεγονότων, υπό παραδοσιακόν πρίσμα - αντί των τριχοτομητών-ερμηνευτών τού ... «επιστημονικού νοήματος» ενός αυθαιρέτως καθιερωθέντος ακάμπτου, αψύχου, νεκρού «νομικού τύπου».

Δεν θα εκτρέφονται ή αναπαράγονται εγκληματίαι, προς εξαπόλυσιν εις την κοινωνίαν μετά την έκτισιν της μετεκπαιδευτικής των Θητείας εις τά Πανεπιστήμια

αυτά του εγκλήματος, όπως αι φυλακαί εις χείρας των αναξίων δημοκρατικών τρωκτικών κατήνησαν. Τα νέα, αληθώς σωφρονιστικά, ιδρύματα θά λειτουργούν ως μικραί κοινωνίαι, όπου οι έγκλειστοι θα εκπαιδύωνται και θα παρατηρούνται, εργαζόμενοι και συνεργαζόμενοι, απελευθερούμενοι δέ όταν οι ειδήμονες τούς κρίνουν προς τούτο ετοιμούς. Διά περιπτώσεις ανεπανορθώτους το Εθνικόν Κράτος δεν θα δαπανά, προσωπικόν, πόρους, ενέργειαν και ψυχικά αποθέματα: η αρχαία ποινή του θανάτου θα επικρέμαται ου μόνον ως τελική λύσις, αλλά και ως ισχυρόν πειστήριον κοινωνικής συμμορφώσεως.

Αποτελεί εξ άλλου μίαν ακόμη επιβεβαίωσιν της ενδογενούς εθνοκοινοτικής διαισθήσεως- παραδοσιακής γνώσεως/εμπειρίας καί ο εντοπισμός, μεταξύ τόσων άλλων απτών πλέον τεκμηρίων τής, καθ' εαυτήν βεβαίως απ' ευθείας τεκμαρτής, κληρονομικότητος τών ψυχοπνευματικών γνωρισμάτων, και του αποκληθέντος «γονιδίου της εγκληματικότητος» εις το 17^{ον} χρωμόσωμα, φερομένου υπό των προκαθορισμένων και αθεραπέυτων εγκληματιών.

Εν τούτοις, τά μαρξιστοφιλελεύθερα δόγματα του «μπερθεβιορισμού» εξακολουθούν ακάθεκτα να παράγουν παιδαγωγούς-ινστρούχτορας του διεστραμμένου δικτατορικού εφηρμοσμένου γενιτσαρισμού, προς διάλυσιν πάσης ένδοθεν αντιστάσεως και άρσιν πάσης εσωτέρας νοήσεως και αρχής, χάριν του (πολιτικώς ορθού!) εκπιθηκισμού των λευκών. Η δε θριαμβική επιβεβαίωσις της θεμελιωδώς εγγενούς καί κληρονομικής φύσεως των ψυχονοητικών γνωρισμάτων, πέραν του ότι ουδόλως μεταβάλλει την πραγματικήν πεποίθησιν των κεντρικών ιουδαϊκών εγκεφάλων αλλ' απλώς υποσκάπτει την υλικοτεχνικώς πάνοπλον ισχύν της προπαγανδιστικής των βίας, έτι μάλλον ερμηνεύει και δικαιολογεί την λυσσαλέαν των προσκόλλησιν εις την βιολογικήν υποβάθμισιν και φυλετικήν αλλοίωσιν των Αρίων.

ιγ'. Στόχος, γενικώτερον, τής Εθνοκοινοτικής Πολιτικής, άρα και της κοινωνικής της πλευράς ιδιαίτέρως, είναι ο εξευγενισμός και η ουσιώδης προαγωγή του ανθρώπου προς τά οικεία πρότυπα, επί μεγίστη, ωφελεία, όλων και της Εθνοφυλετικής Κοινότητος συνολικώς και διαχρονικώς.

V. ΣΤΡΑΤΟΣ.

α'. Ο Στρατός είναι ο ισχυρός βραχίων αλλά και το τελικόν εκπαιδευτήριον, το ύπατον σχολείον του Έθνους - και όχι κάποιο «αναγκαίο κακό», καθώς συνήθως οι άμοιροι τής εν παντί καί κατ' αρχήν ισχύος τού Πολέμου («Πόλεμος Πατήρ πάντων!») θιασώται τής συγκεχυμένης δημοκρατικής συμφύσεως, αξιακής αναστολής καί αναντιστοιχίας καί ιεραρχικής αντιστροφής παρωδιακώς ξεφωνίζουν. Αντιστροφής της οποίας, συνηθέστατα, βρώσαν εκδήλωσιν οι ίδιοι τους, βεβαίως, καί αποτελούν - εκτραχυνθέντες καί εις επιθετικήν αυθάδειαν έναντι πραγματικών αξιών και πραγματικώς αξίων, δυνάμει της εις δόγμα «οργανώσεως» καί εις εκπαιδευτικήν αρχήν αναγωγής τής άκρας εκείνης πρώτης διεστραμμένης Ύβρεως - τής αντιστροφούσης, δηλαδή, δημοκρατικής καταπτώσεως. Αναιρείται ούτω εκ βάθρων εντός τών υπό της πανώλης ταύτης προσβαλλομένων κοινωνιών καί

ατόμων η συνενούσα εθνοκοινοτική αρχή, η εκ του κοινού Αίματος και Παραδόσεως απορρέουσα, ανερματίστως αντικαθιστωμένη δι' ενός τερατώδους αναρσίου (:εσωτερικώς καί εξωτερικώς ασυναρμόστου) και ψυχοπνευματικώς απολύτως νοσηρού αποκεκομμένου εγωπαθούς «ατόμου» - ως απτής αποκρυσταλλώσεως τής βρώσης αυτής τερατώδους εκτροπής έκ τε του Πνεύματος και της Φύσεως, κατά τήν οποίαν η μόνη οργάνωσις πού δυνατόν να έχη, νόημα είναι η επί τη, βάσει κάποιου «αμοιβαίως ανταποδοτικού» καί «συμφέροντος» «κοινωνικού συμβολαίου».

Απεναντίας, εις το Εθνοκοινοτικόν Κράτος προεξάρχει η αληθώς παραδοσιακή Εθνοφυλετική Ιδέα εν πλήρει διαπτύξει, καταξιούσης το άτομον ν' απεκδύεται τήν εγωπάθειαν, ως εσωτερικήν εντροπικήν πέδην, και σιωπηρώς ν' ανέρχεται την ουσιώδη κλίμακα της Ζωής, δι' εκθύμου ετοιμότητος αυτοθυσίας - ήτις και τόν καθιστά, οργανικώς ευάρμοστον εις τοιαύτης φυσικής συνοχής και δυνάμεως οργάνωσιν, όπως ο Στρατός! Άνευ δε της αυταπαρνήσεως δέν επιτυγχάνεται ποτέ η αρτία ουσιαστική ανάπτυξις του υγιούς ατόμου ως αυθεντικής εκφάνσεως του Θεϊκού του αρχετυπικού σπόρου, του οποίου είναι αυτό φορέυς.

Κατά τήν υπέροχον απόδοσιν τού Friedrich von Schiller, εκ τού Wallenstein Reiterlied («Τό τραγούδι τών Ιπποτών», βλ. βιβλίον εμβλημάτων τού ΑΡΜΑΤΟΣ):

D'rum frisch, Kameraden, den Rappen gezäumt,
Die Brust im Gefechte gelüftet!
Die Jugend brauset, das Leben schäumt,
Frisch auf! Eh' der Geist noch verdüftet.
Und setzet ihr nicht das Leben ein,
Nie wird euch das Leben gewonnen sein!

Συντρόφοι στ' άτια, λοιπόν, χαλινά

προτάζτε τά στήθη στην Μάχη!
Η Ζωή αφρίζει, η Νιότη αφηφά
ακόμα ώς το Πνεύμα μας άρχει...
Εμπρός! Κι αν δεν ρίξετε στην Μάχ' την Ζωή
ποτέ δεν θα νοιώστε σε σάς νάχη 'ρθή!

β'. Ώστε, λοιπόν, ο Στρατός ενσωματώνει και καθιστά, απτόν το Εβνοκοινοτικόν Ιδεώδες· αλλ' ομιλούμεν, βεβαίως, περί του Εθνοκοινοτικού Στρατού! Θα ήτο άτοπος η οιαδήποτε σύγκρισις-παραβολή εκείνου προς σημερινά εκτρώματα και ηκρωτηριασμένα κακέκτυπα στρατών. Ο Εθνοκοινοτικός Στρατός περικλείει δυνάμει το Έθνος ολόκληρον, οι δε πολίται του Εθνοκοινοτικού Κράτους είναι στρατιώται εν εφεδρεία, πραγματικώς και όχι αφηρημένως. Ο καθ' όλας τās εκφάνσεις χαρακτήρ του προσδιορίζεται καί πληρούται εκ τού αναζωογονούντος τήν Κοινότητα πρωτογενούς Πνεύματος τής προαναφερθείσης Ολυμπιακής Αρχής. Αποτελεί τόν θεματοφύλακα τού Πνεύματος καί τού Αίματος, κατά τίποτε δέ δέν δύναται νά είναι άχρωμος καί άβουλος: είναι η πραγματική ενσάρκωσις ρομφαίας τών Θεών μας!

γ'. Πυρήνα και κεφαλήν του Στρατεύματος, κατά την πλήρη φυσικήν τάξιν των πραγμάτων, θα αποτελή, μία διακριτή Τάξις Ευπατρίδων, η οποία θα συνενώνη, και συνθέτη, το Εθνοκοινοτικόν Ιδεώδες καθ' όλα του τά διαδοχικά επίπεδα: εκείνου της πνευματικής Ιδέας-Ουσίας (ή Είδους), του θυμικού επιπέδου και του φυσικού τοιούτου, εις μίαν δυναμικώς αρμονικήν, ακεραίαν καί

ισόρροπον λειτουργίαν - ως οι «αληθινοί φύλακες» της Πλατωνικής Πολιτείας.

Αντιστοίχως, θα επιτηρή, το Σώμα τούτο την αρμονικήν και λειτουργικήν συναρμογήν των τριών βασικών βαθμίδων εις τον Στρατόν, ως πρότυπον μάχιμον κοινότητα. Η κατακόρυφος αυτή διαστρωμάτωσις του υπονοεί την ενεργόν υπό του Εθνοκοινοτικού Στρατού έκφρασιν του Λαού, καθ' όλας του τάς βαθμίδας συνεκτικώς δι' αυτού συναγειρομένου εις εγρηγορώσαν και πλήρη δυναμικήν συνάρτησιν, οργανικώς περικλείουσιν αλλά και υπερβαίνουσιν ταξικούς [: ήτοι, εθνοκοινοτικής βαθμίδος], ατομικούς και χρονικούς περιορισμούς.

δ'. Η Τάξις τών Ευπατρίδων, υπέχουσα εν ταυτώ, κεντρικόν πολιτικόν και στρατιωτικόν ρόλον, και θα επιβλέπη, και εγγυάται ότι η εις τά στρατιωτικά αξιώματα ανάρρησις δεν υπόκειται εις τινα γραφειοκρατικήν ή συντεχνιακήν νομοτέλειαν, οίον μιάς καθ' όλα πλημμελούς και αναξιοκρατικής «επετηρίδος», αλλ' εις την πραγματικήν και αδιάλλειπτον αξιολόγησιν αληθών χαρακτήρων και πραγματικών προσόντων και εν γένει μαχιμότητος.

ε'. Το σώμα των αξιωματικών είναι διάφορον εκείνου των Ευπατρίδων. Η τιμή, όμως, και η αξία του αξιωματικού εξυψούται και διαφυλάσσεται πρώτιστα διά του Σώματος Ευπατρίδων. Πυρήνα της υποστάσεως τού τελευταίου αυτού αποτελεί ασυζητητί η εσωτερική γνώσις, η βιωματική επίτευξις και, εμφανώς, ο αταλάντευτος φωτοτρόπος χαρακτήρ. Το Σώμα Ευπατρίδων θα αποτελέση, το φυλετικόν-βιολογικόν ομού και πνευματικόν απαύγασμα του Λαού, διά το οποίον η απεριόριστος επιδίωξις της τελειότητος και υπερβάσεως θα είναι, δυνάμει και της εσωτερικής του γνώσεως, εγρηγόρσεως και πρακτικής, αυτονόητον *modus vivendi*, απτή βιοθεωρία. Τοιουτοτρόπως τό Σώμα αυτό και εκπληροί τό κεντρικόν νόημα τής αυτεπιγνούσης ανορθωτικής συνθετικής κοσμικής λειτουργίας τής εξ ορισμού (και αρχετυπικού καθορισμού) φωτοτρόπου (σF-ελαής) ελληνικότητος, ολυμπιακότητος, αριανικότητος.

στ'. Τά μέτρα και τά σταθμά τού Σώματος Ευπατρίδων είναι πολύ υψηλά και ασυμβίβαστα. Δέν καθελκούνται χάριν αριθμητικής αρτιότητος! Αν η ποιότης δέν είναι κάπου έστω και δυνάμει παρούσα, δέν είναι ανακτήσιμος - μάλιστα δέ, δέν είναι ανακτήσιμος διά τής ισχύος τών αριθμών! Οι οδηγοί είναι κορυφαί, ήτοι κορυφαίοι εκφάνσεις τού είδους των και, κυρίως, ενειλιγμένοι παρούσαι δυνατότητες, ουσιαστικώς μεμυημένοι διεκπεραιωταί πρός τόν Ουρανόν τής ολυμπιακής πρωτογενείας, Εστίαν αιωνίας αναγεννήσεως τού ιδίου μας Είδους, ως αληθείς πρωταγωνισταί τής Κοσμικής του Ανορθωτικής Λειτουργίας.

Τούτο και υπογραμμίζει και εξ άλλης, βαθυτέρας, σκοπιάς τήν υψίστην και κρισιμωτάτην προτεραιότητα τής αναδείξεως και διαφυλάξεως τού μοναδικού εκείνου τμήματος-κάστας, εκ τού οποίου αποκλειστικώς δύναται νά προέλθη, τό πυρηνικόν αυτό Σώμα καθοδηγητών.

ζ'. Η ψυχοσωματική άσκησις και η πνευματική συγκέντρωσις αποτελούν κύριον περιεχόμενον της συνεχούς εκπαιδεύσεως του πολεμιστού, του στρατιώτου. Συντονισμός, πειθαρχία, ευταξία και ευρυθμία αποτελούν θεμελιώδη

ατομικά και συλλογικά γνωρίσματα των αληθών στρατιωτών. Ο εθνοκοινοτικός Στρατός αποτελεί ου μόνον αναπόσπαστον μέρος αλλά και κορωνίδα τής εθνοκοινοτικής παιδείας.

η'. Ο στρατιώτης έχει τιμήν και υπερηφάνειαν ως στρατιώτης, ταύτα δε συνοδεύονται και υπό αναλόγου ευθύνης και απαιτήσεως συνεπειάς. Η αρχή της προσωπικής ευθύνης διαρρέει τον Στρατόν και την Εθνοκοινοτικήν Πολιτείαν ολόκληρον.

VI. ΠΑΙΔΕΙΑ.

α'. Η παιδεία αποσκοπεί πρώτιστα εις την βιολογικήν, φυσικήν, ψυχικήν και πνευματικήν προαγωγήν καί διάταξιν-συναρμογήν του Λαού· η ανιούσα τάξις αυτών των προτεραιοτήτων υποδηλοί, ότι εκάστη αποτελεί υπόβαθρον των επομένων - και οδηγόν των προηγουμένων.

β'. Η εθνοκοινοτική παιδεία κατά τούτο εις ουδέν ενθυμίζει την χρησιμοθηρικήν-υλιστικήν δημοκρατικήν-προλεταριακήν τοιαύτην τής αντεστραμμένης ιεραρχίας και τού Προκρουστείου ισοπεδωτικού βιασμού της φύσεως αλλ' αποτελεί το ζωογόνον πύρ διά του οποίου καθαίρεται και αναδεικνύεται ο χρυσός, ο χαρακτήρ δηλαδή του Αρίου Ανθρώπου.

γ'. Η παιδεία αποσκοπεί εις την συνειδητοποίησιν, αρμονικήν ανάπτυξιν και απεγκλωβισμόν του ατόμου εκ των περιορισμών της κρατούσης εγωπαθολογίας, μέσω της ολικώς ανιούσης φυσικής Κοινότητος και της ενεργοποιήσεως των Ουσιαστικών της («αρχετυπικών») προκαθορισμών και δυνατοτήτων. Αι δυνατότητες πραγματώσεως της κοινής («ξυνης» καθ' Ηράκλειτον) Ουσίας ενός Είδους (εν προκειμένω, του Αρίου Ανθρώπου) ποικίλλουν κατ' άτομον - αλλ' ανήκουν πάντως και οφείλονται (χρεωστούνται) εις αυτό το Είδος και την Ουσίαν του, τό Αίμα καί τό Πνεύμα υπό τών οποίων ενεσπάρησαν καί τά οποία εκδηλώνουν.

Η γλώσσα αποτελεί θεμέλιον τής εκδηλώσεως εις όλα τά επίπεδα· η ελληνική γλώσσα αναζωογονείται διά τής νέας φερομένης διαυγούς επιγνώσεως, εμπύρου βουλήσεως καί απαρασαλεύτου αυθεντικότητος, εκ τού τέλματος ανοησίας, συγχύσεως καί φληναφολογίας όπου η δημοκρατία τήν κατεδίκασε, καί βαθμηδόν υπό τινος αληθώς πεφωτισμένης καθοδηγούσης κεντρικής Κοινότητος αναβιβάζεται εις τό προσήκον ολύμπιον βάθρον της, ερειδομένη εφ' όλης τής διαχρονικής της λαμπράς ιστορικής διαδρομής καί μαρτυρίας - από τού Ομήρου καί τής γραμμικής Β μέχρι τών αναβλυζόντων γαργάρων ρυάκων τής αυθεντικής δημώδους (όχι «δημοτικής»), κατά τās ποικίλλας της αποχρώσεις καί διαλέκτους.

Περιττόν νά διευκρινισθή, ότι η βαναύσως κακότεχνος τεχνητή «γραμματική» τού Τριανταφυλλίδου καθώς καί όλοι οι συναφείς ευτελισμοί απορρίπτονται εις τά άχρηστα, όπου ανήκουν.

δ'. Η ιεράρχησης κατά ταύτα ερμηνευτέα ως πρώτιστα ιεράρχησης κατά τόν βαθμόν εκδηλώσεως αυτής της Ουσίας, εις της οποίας (εκδηλώσεως) την πρόοδον ή τε εσωτερική και κοινωνική σύμφυσις και σύγχυσις ίστανται φραγμός απόλυτος. Όθεν είναι αναγκαία η αληθής ταυτοποίησης και ο αντίστοιχος διαχωρισμός, τόσον εσωτερικώς, εντός αυτού τού εγρηγορότος ατόμου, όσον και εξωτερικώς, εντός της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας. Τά θεμέλια τούτων τίθενται υπό της Εθνοκοινοτικής Παιδείας, της οποίας μέριμνα δεν θα είναι η άμετρος ανούσιος έκτασις αλλ' η εις βάθος κατανόησης, διάκρισις και αληθής γνώσις.

ε'. Συνεπώς οι άριστοι και οι άριστοι των άριστων βαθμηδόν επιλέγονται και, αντί να υποτάσσωνται εις μίαν χρηστικήν των βεβιασμένην μηχανικήν εξειδίκευσιν, κατευθύνονται προς την ατομικήν των τελείωσιν και ανάδειξιν ως αυθεντικών προτύπων και εκτύπων της φυλετικής μας ουσίας και ως μελλοντικών φυσικών οδηγών και ηγετών.

στ'. Η (άπνους...) επιστήμη επίσης θα απελευθερωθή, εκ του άγους της μηχανιστικής/υλιστικής στενοκεφαλίας, βεβιασμένης συμπίεσεως εις τά πενιχρά μέτρα τής μετριότητας, ήτις ούτω και θέτει όρους και κριτήρια «επιστημονικότητας», κοσμικώς ανεστραμμένου αναγωγισμού (Αντιστροφής) και απυθμένου ανοησίας, θεμελιουμένη εκ νέου εις την ακραιφνή Θεωρίαν των αρχαίων και την βίωσιν ταύτης, αντί του αζώου, διανοηματιστικού, ανοργανικού λογιωτατισμού (ιντελλεκτουαλισμού, ρασιοναλισμού) πού, ως ψυχρόν αιμοβόρον τέρας, νεκρώνει το πνεύμα, την ψυχήν και, τελικώς, και την φύσιν.

ζ'. Όχι μόνον η αρμονική άθλησις (και αι παιδιαί) αλλά και ο παραδοσιακός χορός, η αληθής μουσική και ποίησις, επί των θεμελίων της Παραδόσεως εγκαθιδρυμένα και αναβαπτιζόμενα, αποτελούν τά πλέον ουσιώδη στοιχεία της βασικής παιδείας. Η εις ομάδας ένταξις και η εσωτερική και αμοιβαία αρμονία, εφ' όσον βεβαίως υφίστανται αι προς τούτο αναγκαίαι προϋποθέσεις φυλετικής ομοιογενείας και αντιστοίχου καθαρότητας, συμβαδίζει ιδιαιτέρως προς τούς τομείς αυτούς.

η'. Εις τάς επιστήμας θα επιδίδωνται εκείνοι οι οποίοι όντως είναι ταλαντούχοι και προωρισμένοι δι' αυτάς. Η επιστήμη δεν θα κατέρχεται πλέον εις το επίπεδον της «μέσης αντιλήψεως» ενός επηρμένου ακράτου ψευδο-επιστημονίζοντος συρφετού αλλά θα αναβαθμισθή, ουσιαστικώς και εκ βάθρων, αληθώς υπηρετούσα τον Λαόν, αντί να τον καταστρέφη, και καταλαμβάνουσα εκ νέου την δέουσαν θέσιν και τάξιν της - καθώς και τήν επί της ουσιώδους Ολυμπιακής φιλοσοφίας-επιγνώσεως-θεωρίας ερειδομένην υψηλήν της γνώσιν, συνοχήν και καθέδραν.

θ'. Ο επαγγελματικός προσανατολισμός και καταμερισμός ακολουθεί την φύσιν και κλίσιν ενός εκάστου (συναρτήσσει κατά τά επί μέρους και των Κοινοτικών αναγκών) και όχι τον συρμόν ή το μέγιστον ή ευχερέστερον κέρδος. Θεμελιώδης φιλοσοφία του ελευθέρου πολίτου τής Εθνοκοινοτικής Πολιτείας είναι η επιδίωξις όχι του μεγίστου κέρδους αλλά της μεγίστης ευχαριστήσεως διά της

εργασίας, καθ' όσον επιτελεί έργον ευχάριστον, εφ' όσον συμφωνεί προς την φυσικήν του κλίσιν και έχει ουσιαστικόν νόημα (παράβαλε τά σχετικά γραπτά του θείου R. Wagner καθώς και τού F. Schiller περί πρακτικού και ουσιαστικού ρόλου της Τέχνης εις την αρχαίαν Ελλάδα), εν σχέσει πρός τήν ιδιοσυστασίαν του αλλά και τήν λειτουργίαν του ως μέρους τής Κοινότητος καί, άρα, τής αρμονίας τού Κόσμου, πρός τήν οποίαν και προάγεται ο συντονισμός των - και όχι δουλικήν αγγαρείαν. Οι απροσάρμοστοι εις την νέαν αυτήν εθνοκοινοτικήν πραγματικότητα είναι οι εξ αντικειμένου δούλοι εκ πεποιθήσεως - και δεν θα τους στερηθή, πάντως, το δικαίωμα τούτο!

Όπωσδήποτε, όμως, θα τους αποστερηθούν τά ειδικά προνόμια της νύν ισχυούσης δημοκρατικής χρηματοκρατίας, δι' ής οι φύσει δούλοι καθίστανται άρχοντες, ατύπως ή επισήμως, δυνάμει ακριβώς τών ποταπών τους δουλοπρεπών φρονημάτων και ιδιοτελώς «πρακτικών» καί «πολιτικαντικών» γνωρισμάτων!

Ι'. Επαναφέρεται το αρχαίον μας φυλετικόν ιδεώδες του «καλού καγαθού» ως στόχου της παιδείας. Στόχου επικεντρουμένου εις το είναι - όχι εις το έχειν. Το δε διά της αληθούς εκπαιδεύσεως και αναδύσεως (μορφώσεως του ανεκδηλώτου κεντρικού πυρήνος) επιγιγνόμενον όν δεν δύναται αληθώς ν' αποτελή παρά τήν εκδήλωσιν αυτού πού εν σπέρματι και εν τώ, βάθει εξ υπαρχής ανέκαθεν ήτο: η αποστολή εκάστου είναι λοιπόν, καθώς ο Πίνδαρος καί Γκαίτε συνοψίζουν, να γίνη, αυτό πού είναι - τούθ' όπερ και συγκεφαλαιοί την υψίστην καί καθαρωτάτην έννοιαν της Ελευθερίας, ως δικαιώματος εν αναμονή, ως τελικού Καθήκοντος προς εαυτόν και Κοινότητα, ως οντικής «κατακτήσεως» και ως ενεργοποιητέας ακεραίας α-ληθείας - η οποία εν τέλει δεν δύναται να ειπωθή, (είναι άφατος), δύναται όμως να επιτευχθή, να εξικνισθή, (Αγχιβασίη,) !

Και στόχος του μαθητευομένου τίθεται να μάθη, εκ των ένδον, ανακαλύπτων και κατανοών εις βάθος, διότι αυτό το οποίον τις μηχανικώς και εξωτερικώς μανθάνει, τού είναι πάντοτε ξένον· κατά τους αρχαίους, μάλιστα, Αρίους, δηλητήριον! Πράγμα εμφανέστατον, πλέον, σήμεραν ήδη, εκ των κατερρακωμένων προϊόντων της μηχανικής δημοκρατικής παιδείας.

VII. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η εθνοκοινοτική παιδεία έχει, λοιπόν, απτόν Κέντρον και ουσίαν: τον Άξονα-Στήλην του Όντος, την Κοσμικήν Ιρμινσούλ.

Περί τον αυτόν όμως Άξονα στρέφεται η εν γένει εθνοκοινοτική υπόστασις, φιλοσοφία και δραστηριότης. Τούτο γίνεται σταδιακώς, κατά τρόπον φυσικόν και αυθεντικόν, δίκην αυτοπραγματώσεως του Αρίου Ανθρώπου, εις τον οποίον και η υψηλή μας Ιδέα πρώτιστα αναφέρεται. Η αναφορά εις το Αίμα, την Φυλήν και την συναφή τούτων Τιμήν γίνεται εις αυτό το πνεύμα αυθεντικότητος και αληθούς αναγνωρίσεως (Erkenntnis) - και καταδήλως

αποτελεί την κεντρική μας Αξίαν και αναφοράν. Η Παράδοσις ανευρίσκεται, εμβαθύνεται και εποικοδομείται καθ' όλας της τάς εκφάνσεις. Ειδικώτερον η Λαϊκή Παράδοσις αποτελεί ζώντα δεσμόν προς τον πρωτογενή αρχαϊκόν Έλληνα, τον αμόλυντον εισέτι Άριον - και θα σφραγίζη, ομού μετά των πεφωτισμένων αυθεντικών δημιουργών, τον Πολιτισμόν της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας καθ' όλα και απολύτως. Οιαδήποτε επιβίωσις ιχνών κατωτέρων ψυχοφυλετικών ποιοτήτων εντός τού κρατούντος Πολιτισμού, θα είναι αδιανόητος και σημείον συναγερμού. Αυτή η κυριαρχούσα ευγένεια πρέπει να είναι το απτόν προϊόν αυθεντικής αποκαθάρσεως και ανατάσεως των ελευθέρων πλήρων πολιτών της Εθνοκοινοτικής Πολιτείας, υπό την καθοδηγητικήν επιτήρησιν του Σώματος των Ευπατρίδων· κατ' ουδένα τρόπον δεν θα καθιερούται επιφανειακώς, συμβατικώς, δυνάμει μιάς ρηχής στυλιζαρισμένης «ευπρεπείας» υπό νέους όρους. Εδώ ανακύπτει (πρβλ. σχόλια επί Γενικής Αρχής ανωτέρω) το, καθ' ημάς θεμελιωδέστατον, ζήτημα της εσωτερικής επιτεύξεως, παγιώσεως και της έσωθεν πραγματοποιμένης ανατάσεως - και Επαναστάσεως, κατ' εξοχήν γνωρίσματα του αληθούς και πλήρους πολεμιστού.

Ουδέν ημίμετρον ή συμβιβασμός ως προς τά ιδεώδη και τους υψηλούς μας στόχους είναι επιτρεπτός, αν πρόκειται να νικήσωμεν: τό Όλον - ή τίποτε!

Διά τών ανωτέρω οριοθετείται αλλά και προσδιορίζεται η Ελληνικότης εν τή, αυθεντικότητί της, όπως και μόνον αφορά, ημάς και υφ' ημών νοείται και πραγματούται, απαρεγκλίτως και ασυμβιβάστως! Πρός τά πνευματικά της πρότυπα και τά αρχέγονα αιματικά φέροντα γνωρίσματα προσαρμόζεται και κατευθύνεται, αποκαθαιρομένη, ανελισσομένη και δυναμικώς και απαύστως και πολλαπλώς τόν ταύτα ενσωματούντα πυρήνα αναδεικνύουσα, η νέα μας οργανική εθνοφυλετική Κοινότης.

Η εμπέδωσις και εμβάθυνσις των στόχων αυτών και η πρώτη δημιουργία είναι κατ' αρχάς μόνον δυνατή υπό δυσμενές διά την ζώσαν Ιδέαν μας καθεστώς, διωγμού και λάσπης, εν μέσω, μόνον του οποίου οι καιροσκόποι και οι υποκριταί γενικώς ουδέν θα είχαν εξ ημών αμέσως να προσδοκούν - και υπό το οποίον αναδεικνύεται η ανδρεία τόλμη και η αταλάντευτος σθεναρότης, πού ιδίως χαρακτηρίζουν και διαχωρίζουν την αληθή αριστοκρατίαν εκ του όχλου.

Εις αυτήν την εμβάθυνσιν και την διά της πρακτικής και του βιώματος εμπέδωσιν καλείται ν' ανταποκριθή, το ΑΡΜΑ, ως ο αναδυόμενος πυρήν τής ως άνω συνοπτικώς σκιαγραφείσης σκοπούμενης Εθνοφυλετικής Αναπλάσεως, εις μίαν τόσον μεταιχμιακήν ιστορικήν συγκυρίαν: κατά την οποίαν, εν μέσω, της απειλής του απολύτου μας πνευματικού, πολιτικού και βιολογικού εκμηδενισμού ως Αρίων, στοχεύομεν απεναντίας απτόητοι εις την απόλυτον έκφρασιν της Αριανικότητος εν πλήρει νοήματι, εν πληρότητι και ελευθερία, - υψηλοφρόνως εξακοντίζοντες το δόρυ μας προς το άπειρον.

- Σύν Δί και η Νίκη!!!

ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ Η ΨΥΧΗ

Φρουροί εμείς Στρατιώτες
άσβεστη φλόγα η ψυχή!
Μας οδηγεί σαν ιππότες
σε μιά κορφή μυστική!

Δειλών και φαύλων το «πνεύμα»
δεν βρίσκει τόπο σ'εμάς ·
'μπρός προχωρούμε με σθένος
- στόχος η Νέα Ελλάς!

Φαύλου θιάσου κομπάρσοι
- αίσχος η κάθε σκηνή!
Ψεύδος και δόλος κι απάτη
που κάθε ανδρεία σφαλεί ...

Στου παγωμένου Ολύμπου
την κορφή καίει μιά φωτιά:
είν' η ψυχή μιας Πατρίδος
που πνίγεται και βογγά!

Σημείωσις: διευκρινιστέον ότι κατά την εποχήν πληκτρολογήσεως του κειμένου τής Πολιτικής μας Διακηρύξεως μάς ήτο εισέτι άγνωστος ή (μέσω των «Windows») παρεχομένη δυνατότης άμέσου πολυτονικής γραφής · άπορρίπτοντες δηλονότι συλλήβδην την προκρουστέως μονότονον και ίαχβεϊκώς μονόχνωτον γλωσσοφαγιστικήν κανονοθεσίαν των τσιλιμπουρδολογοπροφητών τής «προοδευτικότητας», την ήγνοήσαμεν επίδεικτικώς, επίφυλασσόμενοι διά την όφειλομένην μελλοντικήν τροπήν τής γραφής της είς κανονικήν και άκεραίαν Έλληνικήν.

Μέσ' στ' ατσαλένια μας στήθη
λάμπει του Ολύμπου η ψυχή ·
την προσπερνάνε τα πλήθη,
δεν την 'νογούνε πολλοί!

Θά 'ρθη της Δίκης η μέρα,
θά 'ρθη του 'Ηλιου το Φώς!
Πυρ της Ελλάδος καρτέρα
κι είναι σιμά ο καιρός!

